

विश्वासीहरूका निम्ति
पवित्र बाइबलको टिप्पणी

मत्तीको सुसमाचारको
टिप्पणी

विलियम म्याक डोनाल्ड

Title of the English Original:
Believer's Bible Commentary by William MacDonald

Indian Publisher of the English Original:
**Authentic Media, Medchal Road, Suchitra Junction,
Secunderabad - 500 067, India**

ISBN of the English Original: ISBN 9789381905593

Copyright of the English Original: © 1995 by Christian
Mission in Many Lands, Inc. P.O. Box 13, Spring Lake,
NJ 07762, USA www.cmml.us

Copyright of the Nepali translation: © 2015 by Christian
Mission in Many Lands, Inc. P.O. Box 13, Spring Lake,
NJ 07762, USA www.cmml.us

Publisher of the Nepali translation:

जीवन मार्ग प्रकाशन
पी.ओ. बक्स नं. २३
पी.ओ. कालिम्पोङ्ग - ७३४३०१
दार्जीलिङ्ग, पश्चिम बंगाल
भारत

अनुवादकः श्री मोहन राई र श्री थोमस काउफ्मन

Printed at:

मत्तीको सुसमाचारको पुस्तकको भूमिका

‘मेरो विचारमा, पुरानो नियम र नयाँ नियमभित्र अरू कुनै ऐतिहासिक पुस्तक नै छैन, जो मत्तीको सुसमाचारको तुलनामा आउन सक्छ; किनकि मत्तीको सुसमाचारको उच्च रचना प्रशंसनीय छ; यस रचे शक्तिअनुसार लेखकले त्यसभित्र यति ज्यादै कुराहरू महान् विचारहरूको अधीनतामा सुम्पेर राखिछोडे।’

श्री थेओडोर जाह्न

क) नयाँ नियमको कानूनमा त्यस पुस्तकको अद्वितीय स्थान

मत्तीको सुसमाचारको पुस्तकले पुरानो नियम र नयाँ नियमको बीचमा जोड्ने साँघुको काम गर्दछ; किनकि त्यसका पहिला शब्दहरूले हामीलाई प्राचीन कालमा, परमेश्वरका जनहरूका पुर्खा अब्राहामकहाँ पुऱ्याउँछन्, साथै इस्त्राएलका महान् राजा दाऊदको सम्भना दिलाउँछन्। मत्तीको जोड, त्यस पुस्तकको यहूदी सुगन्ध र रस, हिब्रू शास्त्रहरू उद्धृत गरिएका त्यसका थुप्रै खण्डहरू र नयाँ नियमको प्रमुख पुस्तकको रूपमा राखिएको त्यसको स्थान – यी सबै कुराको कारणले मत्तीको सुसमाचार-बाट संसारका सबै मानिसहरूले इसाई सन्देश पाउनु उचित देखिन्छ। वादविवादविना त्यसको स्थान यही हो, र नयाँ नियम त्यस पुस्तकबाट शुरु हुन्छ नै।

धेरै समयदेखि मत्तीको सुसमाचारले नयाँ नियमका चारवटा सुसमाचारका पुस्तकहरूमा यही पहिलो स्थान ओगटेको हो; किनकि आजकलको आधुनिक युगसम्म संसारभरि नै यही पुस्तक पहिले

लेखिएको सुसमाचारको पुस्तक हो भन्ने जनविश्वास चलिआएको छ । अनि मत्तीको स्पष्ट भाषा र त्यसमा प्रयोग गरिएको क्रमबद्ध शैलीले गर्दा त्यसबाट मण्डलीको सभामा पढेर सुनाउनका निम्ति त्यसलाई अति उपयोगी तुल्याइयो । यसकारण मत्तीको सुसमाचार सबभन्दा लोकप्रिया सुसमाचारको पुस्तक ठहरियो; कहिलेकहीं मात्र त्यसले यूहन्नाको सुसमाचारसित पहिलो स्थानका निम्ति होइबाजी गर्नुपर्‍यो ।

बाइबलप्रेमी गनिन हामीले मत्तीको सुसमाचारको पुस्तक पहिले लेखिएको पुस्तक थियो भन्ने कुरा विश्वास गर्नुपर्‍दैन । तर तपाईं आफैले विचार गर्नुहोस्: पहिलेका विश्वासीहरू प्रायः सबै यहूदीहरू थिए र यहूदी धर्मबाट प्रभुमा आएका थिए । तिनीहरूको सङ्ख्या हजारौं थियो । तब यी पहिलेका विश्वासीहरूको आत्मिक खाँचो सबभन्दा पहिलो पूरा गर्नु नै बुद्धिमान् देखिन्छ ।

ख) त्यस पुस्तकका लेखक

त्यसको बाहिरी प्रमाण अति पुरानो हो; यसैले संसारभरि नै त्यस पुस्तकका लेखकचाहिँ महसूल उठाउने मत्ती हुन् भनेर मानिन्छ, जसको नाम लेवी पनि हो । उनले नै यो प्रथम सुसमाचारको पुस्तक लेखे । उनी प्रभु येशूका बाह्र प्रेरितहरूमध्ये एक थिए । तब उनलाई त्यस सुसमाचारको लेखक किन नमानौं ? किनकि त्यस काममा उनको हात छैन भने त्यस्तो लोकविश्वास कहाँबाट आयो त ?

‘डिडाखे’ नामक पुस्तक एकदम पुरानो पुस्तक हो (इस्वी संवत् १२०-१५० तिर लेखिएको) । ‘डिडाखे’को अर्थ *बाह्र प्रेरितहरूको शिक्षा* हो । त्यसबाहेक जस्टिन् मार्टर (इस्वी संवत् १५०-१५५), कोरिन्थका डियोनिसुस्, एन्टियोकका थेयोफिलुस् र एथेनबासी एथेनअगोरस् – यी सबैले मत्तीको सुसमाचारबाट उद्धृत गरेर यो पुस्तक सकली हो भन्ने कुराका साक्षीहरू हुन् । यूसेबियुस्ले (इस्वी संवत् ३२५-३४०) पापियस्को कुरा लिएर के भन्दछन् भने *‘मत्तीले हिब्रू भाषा चलाएर “लोगिया” लेखे, र यो पुस्तक पढ्ने हरेकले यसको अर्थ बुझ्न खोज्यो ।’* इरेनेयुस् (इस्वी संवत् १३० -२०२), पान्टेयुस् र ओरिगेन्ले (इस्वी संवत्

१८५-२५४) यस भनाइको सहमति दिन्छन्। हिब्रू भन्नाले त्यो अरामी भाषा बुझिन्छ, जो हाम्रा प्रभुको समयमा हिब्रूहरूले बोल्दथे, र नयाँ नियममा 'हिब्रू' पनि त्यही प्रकारले प्रयोग गरिएको हो। तर 'लोगिया' के हो त? यस ग्रीक भाषाको शब्दको अर्थ 'वाणी' हो, जसरी पुरानो नियमभित्र परमप्रभुका वाणीहरू उल्लेख गरिएका छन्। तर पापियस्ले (इस्वी संवत् १३०-१४०) भनेको कुरा त्यो हुन सक्दैन। तिनले भनेको कुरामा तीन किसिमको अर्थ लगाइन्छ: **तर्क क)** तिनले यसो भन्दाहुँदी मत्तीको सुसमाचारलाई सङ्केत गरेको हो। यसको मतलब यही हो: मत्तीले यहूदीहरूलाई ख्रीष्टमा ल्याउन र हिब्रू इसाईहरूलाई आत्मिक खुराक दिनका निम्ति अरामी भाषामा आफ्नो सुसमाचारको पुस्तक लेखेका हुन्। पछि मात्र त्यसको ग्रीक भाषाको संस्करण निकलेको थियो। **तर्क ख)** लोगियाले प्रभु येशूका प्रवचनहरूलाई मात्र सङ्केत गर्छ, जो पछि मत्तीको सुसमाचारमा समावेश भए। **तर्क ग)** लोगियाले साक्षीका वचनहरूलाई सङ्केत गर्छ, अर्थात् प्रभु येशू नै मसीह हुनुहुन्छ भन्ने कुरा प्रमाणित गर्न पुरानो नियमबाट उद्धृत गरेका खण्डहरूलाई मात्र बुझिन्छ। **तर्क क)** र **ख)** सम्भव देखिन्छ, तर **तर्क ग)** चाहिँ सम्भव नहोला।

मत्तीको सुसमाचारमा चलाइएको ग्रीक भाषा अनुवादजस्तो पढिँदैन, ता पनि यति व्यापक परम्परामा केही सत्य हुनुपर्छ; किनकि कसैले यस कुराको खण्डन गरेको छैन। परम्पराले बताउँछ कि मत्तीले इस्त्राएल देशमा पन्ध्र वर्ष प्रचार गरे, त्यसपछि उनी विदेशहरूमा सुसमाचार प्रचार गर्न त्यहाँबाट निस्के। हुन सक्छ, उनी इस्वी सम्वत् ४५ सालमा ती यहूदीहरूका निम्ति अरामी भाषामा आफ्नो सुसमाचारको पुस्तक छोडिदिए, जसले प्रभु येशूलाई आफ्ना मसीहको रूपमा ग्रहण गरेका थिए। अथवा उनले प्रभु येशूले बोल्नुभएका सन्देशहरू मात्र छोडे, त्यो पनि सम्भव छ। मत्तीको समकालीन व्यक्ति जोसेफुस्ले पनि त्यही कुरा गरे, जब यही यहूदी इतिहासकारले 'यहूदी युद्धहरू' नामक पुस्तकको नकल पहिले अरामी भाषामा लेखे, तर त्यसको सकलचाहिँ ग्रीक भाषामा प्रकाशन गरे।

त्यस पहिलो सुसमाचारको पुस्तकको भित्री प्रमाणले पनि मत्ती नै त्यसको लेखक हुन् भन्ने कुरासित पूरा सहमति दिन्छ; किनकि मत्ती भक्त यहूदी थिए, जसले पुरानो नियमलाई प्रेम र आदर गर्थे। उनी त्यस सुसमाचारको पुस्तकको होशियारीसाथ लेख्ने लेखक र प्रकाशक थिए। रोमी सरकारको नौकरीमा सेवारत हुने मत्तीले दुवै भाषा राम्ररी जान्नुपर्थ्यो – आफ्नो जातिको अरामी भाषा र उनलाई काम दिने शासकहरूको ग्रीक भाषा। (रोमीहरूले आफ्नो पूर्वी राज्यभरि ग्रीक भाषा चलाउँथे, ल्याटिन होइन।) सङ्ख्याको बारेमा सानोतिनो कुराको विस्तृत वर्णन, पैसाको विषयमा दिइएका दृष्टान्तहरू र पैसाका निम्ति चलाइने भाषा – सब कुराले मत्तीको सुसमाचार ती महसूल उठाउनेको रचना हो भन्ने कुरा पुष्टि गर्छ। मत्तीको सङ्क्षिप्त र क्रमबद्ध शैली पनि उनलाई साक्षी दिन्छ। श्री गूडस्पीडले, जो संरक्षी विद्वान होइनन्, यी भित्री प्रमाणहरूले गर्दा मत्तीको सुसमाचारको लेखक मत्ती नै हुन् भन्ने कुरा विश्वास गर्छन्।

संसारभरि मान्यता दिइएका यति धेरै बाहिरी गवाही र भित्री प्रमाणहरू भए पनि संरक्षी नभएका विद्वानहरूले महसूल उठाउने मत्तीले त्यो पुस्तक लेखे भन्ने कुरा मान्दैनन्। तिनीहरूले किन यसो गर्दछन्, यसका निम्ति दुई मुख्य कारण छन्। प्रथम, तिनीहरूले मर्कूसको सुसमाचार पहिले लेखिएको पुस्तक हो भन्ने अनुमान गर्छन्। (अचेल धेरैले यो कुरा साँचो हो भन्ने शिक्षा दिँदा रहेछन्)। अनि तिनीहरूको तर्क यस प्रकारको छ: मत्तीले, जो आफैँ प्रेरित र प्रत्यक्ष साक्षी थिए, कसरी मर्कूसको सुसमाचारबाट यति ठूलो भाग चलाउन सके? (मर्कूसको सुसमाचारको ९३ प्रतिशत अरू सुसमाचारका पुस्तकहरूमा पाइन्छ)। यही तर्कको जवाफ दिँदाखेरि म पहिले के भन्न चाहन्छु भने मर्कूसको सुसमाचार पहिले लेखिएको पुस्तक हो भन्ने कुनै प्रमाण छैन। पुराना गवाहीहरूले भन्छन्: मत्तीको सुसमाचार पहिलो थियो। अनि पहिलेका विश्वासीहरू प्रायः सबै यहूदी थिए; त्यस पुस्तकको पहिलो स्थान न्यायसंगत कुरा हो। तर मानौँ अरू धेरै संरक्षी विद्वानहरूले भैं हामी अनुमान गरौँ, मर्कूसको सुसमाचारको पुस्तक पहिले लेखियो; मर्कूसको

सुसमाचारमा शिमोन पत्रुसको हात छ, र प्रायः तिनको काम हो भन्ने कुरा मत्तीले बुझेको हुन सकिन्छ। किनकि पत्रुसचाहिँ उनका जोशिला संगी प्रेरित थिए, जो शुरूको मण्डली इतिहासअनुसार मानेभैं मर्कूसको सुसमाचारको खास स्रोत थिए। (मर्कूसको सुसमाचारको पुस्तकको भूमिकामा हेर्नुहोला)।

मत्ती अथवा अरू कुनै प्रत्यक्ष साक्षी त्यस पुस्तकको लेखक होइनन् भन्ने कुराको सम्बन्धमा दोस्रो तर्क यही हो: मत्तीको सुसमाचारको पुस्तकमा चम्किलो भाषाको विस्तृत वर्णन छैन। मर्कूस प्रत्यक्ष साक्षी नभएको हुनाले कसैले तिनीबाट यस्तो कुरा पाउने आशा गर्दैन, ता पनि तिनको सुसमाचारको पुस्तकमा यस्तो रसिलो भाषा पाइँदो रहेछ। तब मत्तीले कसरी आफैँ त्यहाँ उपस्थित नभएभैं आफ्नो सुसमाचारको पुस्तक लेख्न सके त? प्रत्यक्ष साक्षीले कसरी यति तथ्यात्मक तौरले लेख्न सक्छन्? उत्तरमा म यही भन्छु: मत्तीको व्यक्तित्वमा यसको चाबी पाइन्छ होला। उनी महसूल उठाउने थिए, जसले आफ्नो बेलाबिस्तार छाँटकाँट गरीकन प्रभु येशूका प्रवचनहरूका निम्ति बढी ठाउँ छोडेको हुन सकिन्छ। मर्कूसले साँच्चैँ मत्तीको अगाडि आफ्नो सुसमाचारको पुस्तक लेखे भने यो सम्भव छ; तब मत्तीले यसमा प्रेरित पत्रुसले आफ्ना आँखाले देखेका र आफ्नो मनमा सम्भेका कुराहरू राम्ररी प्रस्तुत गरिएको पक्का बयान देखेर त्यहीअनुसार आफ्नो सुसमाचार मिलाएर लेखे।

ग) त्यस पुस्तकको लेखे मिति

मत्तीले पहिले अरामी भाषामा आफ्नो सुसमाचारको नकल गरेको अथवा प्रभु येशूका प्रवचनहरू उल्लेख गरेको त्यो व्यापक जनविश्वास सत्य ठहरिन्छ भने त इस्वी संवत् ४५ साल यसको लेखे मिति हो, अर्थात् प्रभु येशूको स्वर्गारहोणको ठीक पन्ध्र वर्षपछि। यही मिति पुरानो परम्परासित पनि मिल्छ। यसो हुँदा उनले ५० सालमा, वा ५५ सालमा, अथवा अझ पछि कानुनी ग्रीकमा आफ्नो सुसमाचारको पुस्तक लेखेको सम्भव छ। कसैको विचारमा मत्तीको सुसमाचारचाहिँ ७० सालको

पछाडि, अर्थात् यरूशलेमको मन्दिर नाश भएपछि लेखिएको हुनुपर्छ; तर प्रभु येशूले यसको विनाशको विस्तृत भविष्यवाणी गर्न सक्नुहुन्न भन्ने तिनीहरूको अविश्वासले गर्दा मात्र तिनीहरूले यसो भन्छन्, अथवा योचाहिँ यस्ता मानिसहरूको दिमागी सिद्धान्तको रचनाको फल हुनुपर्छ, जसले हरेक पवित्र शास्त्र परमेश्वरको प्रेरणाले दिएको हो भन्ने कुरामा कि ता विश्वास गर्दैनन्, वा वास्ता गर्दैनन्, अथवा पूरा रूपले इन्कार गर्छन् ।

घ) सन्दर्भ र विषयवस्तु

प्रभु येशूको बोलावट पाउँदा मत्ती जवान मानिस थिए । जन्मअनुसार उनी यहूदी थिए, र कामको हिसाबले उनी तालिम प्राप्त भएका महसूल उठाउने थिए । प्रभु येशूको पछि लाग्नलाई उनले सबै थोकहरू छोडे । यसको एक प्रतिफल-स्वरूप उनी बाह्र प्रेरितहरूमा गाभिए । अर्को प्रतिफल के थियो भने उनी पहिलो सुसमाचारको पुस्तकको लेखक छानिए । मत्ती र लेवी एउटा व्यक्ति हुन् (मत्ती २:१४ र लूका ५:२७) ।

मत्तीले आफ्नो सुसमाचारको पुस्तकमा के दाबी गर्छन् भने प्रभु येशूचाहिँ इस्राएलीहरूले धेरै समय अघिदेखि बाटो हेरिरहेका मसीह हुनुहुन्छ । दाऊदको सिंहासनमा बस्ने एकमात्र कानुनी अधिकार उहाँकै हो ।

यो पुस्तक प्रभु येशूको जीवनीको पूरा विवरण हो भन्ने कुरा मत्तीको सुसमाचारले कहीं पनि दाबी गर्दैन । त्यसको शुरुमा प्रभु येशूको वंशावली र बाल्यकालका वर्णन छन्, त्यसपछि यसको बयान एकै चोटिमा उहाँको सेवकाइको आरम्भमा जान्छ । त्यति बेला हाम्रा प्रभुको उमेर लगभग ३० वर्षको थियो । परमेश्वरले अभिषेक गर्नुभएको जनसित मिल्ने सबै कुराहरू छात्र र त्यस दृष्टिकोणले लेख्नलाई पवित्र आत्माले मत्तीलाई अगुवाइ गर्नुभयो । (हिब्रू भाषामा 'मसीह' र ग्रीक भाषामा 'ख्रीष्ट'को अर्थ *अभिषिक्त जन* हो) । पुस्तक चरमसीमातिर अगाडि बढ्दै जान्छ: प्रभु येशूको न्याय, मृत्यु, दफन, पुनरुत्थान र स्वर्गारोहण । अनि यसरी हामीलाई प्रभु येशूको जीवनको चरमसीमा पुस्चाउँदा उनले मानिसहरूको

मुक्तिका निम्ति चाहिने बलियो जग बसाल्दैछन् । यही कारणले यो पुस्तक 'सुसमाचार' भनिन्छ । पापी मानिसहरूले कसरी मुक्ति पाउन सक्छन्, सो कुरा प्रस्तुत गरेको कारणले यस पुस्तकले त्यो नाम पाएको होइन, तर प्रभु येशूले दिनुभएको बलिदानको विवरण दिएको हुनाले यसो भएको हो; किनकि यसो गर्दा उनले मुक्ति पाउने खास उपाय प्रस्तुत गरेका छन् ।

विश्वासीहरूका निम्ति पवित्र बाइबलको टिप्पणीले टिपनको पूर्णता दाबी गर्दैन, न ता त्यो टिप्पणी विज्ञानको तकनीकी दृष्टिले लेखिएको हो, तर यस किताबले पाठकवर्गमा व्यक्तिगत बाइबल अध्ययन गर्ने र मनन गर्ने उत्साह पैदा गरोस् भन्ने मनसायले लेखिएको हो । यसलाई पढ्ने छात्रछात्राहरूको हृदयमा हाम्रा मसीह राजाको दोस्रो आगमनलाई प्रिय मान्ने भाव र त्यसका निम्ति तीव्र लालसा उत्पन्न गर्नु नै यसलाई लेख्ने मुख्य उद्देश्य हो ।

अँ, म पनि, एउटा प्रेमको ज्वालाले जल्दै गरेको हृदय लिएर,
अँ, म पनि, दिन प्रतिदिन मलाई भन्-भन् मीठो लाग्ने आशा लिएर,
तपाईं फर्केर आउने घडीको तीव्र चाहना, म सुस्केरा हालेर, गर्दछु, हे प्रभु येशू !
अँ, तपाईंका महिमाले टल्किरहेका पाउहरूचाहिँ कहिल्यै फेरि यस धरतीमा
टेक्लान् भन्ने लालसाले म मूच्छित हुन्छु ।

रूपरेखा:

- १) मत्ती १: वंशावली र मसीह राजाको जन्म
- २) मत्ती २: मसीह राजाको बाल्यकाल
- ३) मत्ती ३-४: मसीहको सेवकाइको तयारी र त्यसको प्रारम्भ
- ४) मत्ती ५-७: परमेश्वरको राज्यको संविधान
- ५) मत्ती ८:१-९:३४: मसीहका ईश्वरीय शक्ति र अनुग्रहले गरेका अचम्मका कामहरू र तिनको विषयमा मानिसहरूको बीचमा बेग्ला-बेग्लै प्रतिक्रियाहरू
- ६) मत्ती ९:३५-१०:४२: मसीहका बाह्र प्रेरितहरू इस्राएलकहाँ पठाइए
- ७) मत्ती ११-१२: विरोध बढ्दै गएको र मसीह तिरस्कार भएको
- ८) मत्ती १३: इस्राएलीहरूले मसीह राजालाई तिरस्कार गरेको कारणवश अब उहाँले अन्तरिम कालका निम्ति आफ्नो राज्यको रूपान्तर भएर स्थापित हुने घोषणा गर्नुभएको
- ९) मत्ती १४:१-१६:१२: बढ्दै गएको विरुद्ध सामना गर्दै मसीह राजाले आफ्नो अपार अनुग्रहको अथक प्रदर्शन गर्दै हुनुहुन्छ
- १०) मत्ती १६:१३-१७:२७: मसीहले आफ्ना चेलाहरूलाई तयार गर्दै हुनुहुन्छ
- ११) मत्ती १८-२०: मसीहले आफ्ना चेलाहरूलाई शिक्षा दिँदै हुनुहुन्छ
- १२) मत्ती २१-२३: मसीह राजाले आफैलाई प्रस्तुत गर्नुभएको र आफै तिरस्कृत हुनुभएको
- १३) मत्ती २४-२५: जैतुन डाँडामा मसीहको उपदेश
- १४) मत्ती २६-२७: मसीह राजाको कष्ट र मृत्यु
- १५) मत्ती २८: मसीह राजाको विजय

मत्तीको सुसमाचारको टिप्पणी

१) मत्ती १: ख्रीष्ट अर्थात् मसीह राजाको वंशावली र उहाँको जन्म

क) येशू ख्रीष्टको वंशावली (मत्ती १:१-१७)

नयाँ नियमका रहस्यपूर्ण अर्थहरूको वास्तै नगरी यसलाई सरसरी पढेर हेर्दा मत्तीको सुसमाचारको पुस्तक किन होला किन लम्बाचौड़ा वंशविवरणजस्तै अरोचक विषयबाट शुरु भएको होला भन्ने प्रश्न गरेर कसै-कसैलाई अचम्म लाग्न सक्छ। कसैले ता यस्ता नामहरूको सूची म किन पढिबस्नुं, यसमा केही महत्त्व नहोला भन्ठानेर तिनलाई छोडेर जहाँदेखि ख्रीष्टको जन्मको बयान शुरु हुन्छ, त्यहाँदेखि पढ्न थाल्न खोज्ला।

तर वास्तवमा यो वंशविवरण अनिवार्य छ; किनभने यसले त्यसपछि भन्न वा लेख्न चाहेका सबै कुराहरूका निम्ति एउटा बलियो जग बसाल्दछ। जबसम्म येशू कानुनी हिसाबले राजा दाऊदकै सन्तान, उनको राजकीय वंश हुनुहुन्छ भन्ने कुरा प्रमाणित गर्न सकिँदैन, तबसम्म उहाँ इस्त्राएलका मसीह राजा हुनुहुन्छ भन्ने प्रमाण दिन असम्भव छ। यसैले मत्तीले आफ्नो बयान जहाँ शुरु गर्नुपर्छ, त्यहाँबाट थाल्दछन्, र प्रभु येशूले उहाँको धर्मपिता यूसुफमार्फत उत्तराधिकारको रूपमा दाऊदको

सिंहासनको कानुनी अधिकार प्राप्त गर्नुभएको हो भन्ने कुरा सुदृढ पार्ने सम्बन्धित सन्दर्भ प्रस्तुत गर्छन् ।

मत्तिले लेखेको वंशविवरणले प्रभु येशूको पुर्खावली लिएर उहाँको इस्राएलका राजा हुने कानुनी अधिकार खोजेर निकालेको छ भने लूकाको सुसमाचारमा उल्लेख गरिएको वंशावलीले उहाँ वंशागत हिसाबले दाऊदका पुत्र हुनुहुन्छ भन्ने कुरामा जोड दिन्छ । मत्तीको वंशावलीमा विवरणचाहिँ राजा दाऊदबाट उनका छोरा सुलेमानमार्फत हुँदै जान्छ, जो उनको पछि राजा भए, र यसले ख्रीष्टको राजकीय वंशलाई पहिल्याएको छ; तर लूकाको वंशावलीमा विवरणचाहिँ राजा दाऊदका अर्कै छोरा नातान हुँदै जान्छ, जुन विवरणले प्रभु येशूको रगतको नाताको वंशक्रम निकालेको छ । मत्तीको विवरण यूसुफमा आइपुगेर टुङ्गिन्छ, जसको धर्मपुत्र प्रभु येशू हुनुहुन्थ्यो । तर लूका ३ अध्यायमा येशूकी आमा मरियमको वंशावली देखाएको अनुमान छ, जसको वास्तविक पुत्र उहाँ हुनुहुन्थ्यो ।

प्रभु येशूको जन्मको लगभग एक हजार वर्षभन्दा अघि परमेश्वरले राजा दाऊदसित कुनै शर्त नराखीकन एउटा करार बाँध्नुभयो, जसमा उहाँले एउटा राज्य दिन्छु भन्ने प्रतिज्ञा गर्नुभयो, जो सदा-सर्वदा स्थिर रहिरहनेछ, साथै उनलाई उनको सिंहासनमाथि बसेर निरन्तर शासन गर्ने वंशको कबुल पनि गर्नुभयो (भजन ८९:४, ३६ र ३७) । राजा दाऊदसित बाँधिएको त्यो करार अब ख्रीष्ट येशूमा पूरा भएको छ । उहाँ यूसुफमार्फत कानुनी हिसाबले राजा दाऊदको सिंहासनका योग्य हकवाला हुनुहुन्छ भने मरियममार्फत उहाँ दाऊदका वास्तविक सन्तान र वंश पनि हुनुहुन्छ । उहाँ सदा जीवित रहनुहुन्छ; यसैले उहाँको राज्य पनि सदा स्थिर रहिरहनेछ, अनि उहाँ दाऊदका महान् सुपुत्र भई सदा-सर्वदा राज्य गर्नुहुनेछ । प्रभु येशूमा नै कानुनी हिसाबले मिल्ने र वंशागत हिसाबले मिल्ने अधिकार, अँ, दाऊदको सिंहासनमाथि बसेर इस्राएलका राजा हुने अधिकार दाबी गर्नलाई सम्भव हुन सक्ने दुईवटा आधार सत्य ठहरिएका छन् । अनि उहाँ जीवित हुनुभएको हुनाले अरू कसैले पनि त्यो राज्य गर्ने अधिकार दाबी गर्न सक्दैन ।

मत्ती १:१-१५: यहाँ 'अब्राहामका पुत्र, दाऊदका पुत्र येशू ख्रीष्टको वंशावलीको पुस्तक' भनेर जुन सूत्ररूपी शब्दहरू चलाइएका छन्, ती शब्दहरू उत्पत्ति ५:१ पदमा 'यो आदमको वंशावलीको पुस्तक हो' भनेर प्रयोग गरिएका शब्दहरूसँग मिल्न खोज्छन्। उत्पत्तिको पुस्तकले आदममा पहिलो मानिसको परिचय दिएको छ भने मत्तीको सुसमाचारको पुस्तकले अन्तिम आदमको परिचय दिन्छ (१ कोरिन्थी १५:४५)। पहिलो आदमचाहिँ पहिलो भौतिक सृष्टिका शिर थिए भने ख्रीष्ट येशू, ती अन्तिम आदमचाहिँ नयाँ, आत्मिक सृष्टिका शिर हुनुहुन्छ।

यस सुसमाचारको विषयवस्तु येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ। येशू नामको अर्थ 'यहोवा/परमप्रभु^क मुक्तिदाता' भएअनुसार प्रभु येशूले यस सुसमाचारमा संसारका मुक्तिदाताको रूप लिनुभएको छ। ख्रीष्ट नामक उपाधिको अर्थ 'अभिषिक्त जन' हो; मत्तीको सुसमाचारमा उहाँ यी मसीहको रूपमा प्रस्तुत गरिनुभएको छ, जसको बाटो इस्राएलीहरूले लामो समयदेखि नै हेरिरहेका थिए। पुरानो नियमको समयमा दाऊदका पुत्र भन्ने उपाधिचाहिँ दुवै मसीह र राजालाई सङ्केत गर्ने शब्द हो। अब्राहामका पुत्रको उपाधिले के देखाएको छ भने हाम्रा प्रभु येशूमै हिब्रूहरूका पुर्खा अब्राहामलाई दिइएका जम्मै प्रतिज्ञाहरू पूरा भएका छन्।

यहाँको वंशावली तीन ऐतिहासिक खण्डमा भाग लगाइएको छ: पहिलो खण्ड: अब्राहामदेखि यिशाई/यिशैसम्म, दोस्रो खण्ड: राजा दाऊददेखि योसियासम्म र तेस्रो खण्ड: येकोनियादेखि यूसुफसम्म। पहिलो खण्डले राजा दाऊदसम्मको समय र दोस्रो खण्डले राजाहरूको समय प्रस्तुत गर्दछ र तेस्रो खण्डमा इस्वी पूर्व ५८६ सालदेखि अर्थात् इस्राएलीहरू बेबिलोनमा लगिएको समयदेखि यताको राजवंशको विवरण साँच्चिएर राखेको छ।

यस वंशावली-सूचीमा धेरै चाखलाग्दा कुराहरू पाइन्छन्। उदाहरणका निम्ति, यस खण्डमा चारजना स्त्रीहरूका नाम लिइएका छन्, जस्तै तामार, राहाब, रूथ र बतशेबा, जो उरियाहकी पत्नी थिइन्। मध्यपूर्व जातिको मानिसहरूका वंशावलीहरूमा प्रायः स्त्रीहरूका नाम कम राखिन्थे; तब यी स्त्रीहरूका नाम कसरी यहाँ गाभिए, अचम्म लाग्नुपर्छ; किनकि तीमध्ये

दुईजना तामार र राहाब वेश्या थिए, बतशेबा व्यभिचारिणी थिए, अनि राहाब र रूथ अन्यजातिका स्त्रीहरू थिए। हुन सक्छ, मत्तीको सुसमाचारको भूमिकामा यिनीहरूका नाम समावेश गरिनुको मतलबचाहिँ प्रभु येशू यस संसारमा पापीहरूलाई मुक्ति दिन, अन्यजातिहरूका परमेश्वरको अनुग्रह पुर्याउन, अनि जाति-जातिको बीचमा र स्त्री-पुरुषहरूको बीचमा खडा भएको भेदभावरूपी छेकाबारहरू तोड्न आउनुभएको हो भन्ने कुरा सङ्केत गर्नु थियो।

राजा येकोनियाको नाम यस वंशविवरणमा हालिएको कुरा पनि रोचक छ; किनभने यर्मिया २२:३० पदमा परमेश्वरले तिनलाई यसो भन्दै सराजुभयो:

‘परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ: तिमीहरू यस मानिसलाई निस्सन्तान भनी लेखिदेओ – यस्तो एउटा मानिस, जो आफ्नो जीवनकालमा सफल हुनेछैन; किनकि यसको वंशको कुनै पनि मानिस दाऊदको सिंहासनमाथि बसेर र यहूदामा फेरि राज्य गरेर सफल हुनेछैन।’

यदि प्रभु येशू यूसुफको वास्तविक पुत्र हुनुभएको भए उहाँ यस श्रापमा सहभागी हुनुहुनेथियो। तर दाऊदको सिंहासनमाथि बसेर राज्य गर्ने अधिकारचाहिँ उत्तराधिकारको रूपमा हासिल गर्नका निम्ति उहाँ कानुनअनुसार यूसुफका पुत्र हुनु खाँचो थियो। यो समस्या कसरी समाधान गरियो त? एउटा आश्चर्य कर्मद्वारा! उहाँ कन्या मरियमद्वारा जन्मनुभयो। यसैले प्रभु येशू यूसुफमार्फत कानुनी हिसाबले सिंहासनको उत्तराधिकारी हुनुभयो, अनि मरियममार्फत उहाँ दाऊदका वास्तविक सन्तान पनि हुनुहुन्थ्यो। येकोनियामाथि लगाइएको श्राप मरियम र तिनका छोराछोरीहरूमाथि परेन; किनकि तिनी येकोनियाको वंशमा जन्मेकी थिइन्।

मत्ती १:१६: अङ्ग्रेजीमा ‘जसबाट’को अनुवादको अर्थ यूसुफलाई र मरियमलाई पनि लाग्न सक्छ। तर ग्रीक भाषाको मूललिपीमा यो शब्द एकवचनमा र स्त्रीलिङ्गमा छ। यसबाट स्पष्ट बुझिन्छ कि प्रभु येशू यूसुफबाट होइन, तर मरियमबाट जन्मनुभयो।

यस वंशावलीका चाखलाग्दा कुराहरूमा ध्यान दिएपछि हामीले यसमा भेट्टाउने अष्टाचारा-अष्टाचारा विषयहरूको बारेमा पनि कुरा गर्नुपर्छ ।

मत्ती १:१७: मत्तीले यस वंशावलीलाई तीन खण्डमा भाग लगाएका छन्, जसको हरेक खण्डमा चौध पुस्ता छन् । तर पुरानो नियमबाट हामी जान्दछौं: यस सूचीबाट कुनै न कुनै नाम छुट्टिएका छन् । उदाहरणका निम्ति, मत्ती १:८ पदमा योराम र ओजिया/उज्जियाहको बीचमा राजा अहज्याह, योआश र अमस्याहले राज्य गरे (२ राजाका ८-१२ अध्याय र २ इतिहासका २१-२५ अध्यायहरू) । मत्तीको सुसमाचार र लूकाको सुसमाचारमा उल्लेख गरिएका वंशविवरणहरूमा दुईवटा मिल्ने नाम छन्: शाल्तिएल र जरूबाबेल (मत्ती १:१२-१३ र लूका ३:२७) । यूसुफ र मरियम दुवैका पुर्खौली यी दुई व्यक्तिमा मिलेको, तर त्यसपछि फेरि छुट्टिएर गएकोमा अचम्म लाग्दछ । यहाँ देखा परेको जटिल समस्या अझ बढ्छ, जब दुवै सुसमाचारका पुस्तकमा एत्रा ३:२ पदअनुसार जरूबाबेललाई शाल्तिएलका पुत्र भनिएको छ, तर १ इतिहास ३:१९ पदले तिनलाई पदायाहका पुत्र भनिन्छ ।

तेस्रो समस्या के छ भने, मत्तीको सुसमाचारमा राजा दाऊददेखि प्रभु येशूसम्मका पुस्ता गन्दाखेरि सत्ताइस पुस्ता छन्, तर लूकाले आफ्नो विवरणमा बयालीस पुस्ता उल्लेख गरेका छन् । यी प्रेरितहरूले आ-आफ्नो सुसमाचारको पुस्तकमा भिन्नै वंशावली अङ्कित गर्न चाहे ता पनि पुस्ताहरूको सङ्ख्या यति फरक पाउँदा हामीलाई अनौठा लाग्छ ।

अब हाम्रो सामु देखा परेका यी समस्याहरू र नमिल्ने कुराहरूको विषयमा बाइबल अध्ययन गर्ने मानिसले कस्तो किसिमको विचार धारण गर्नुपर्छ त ? पहिलो विचार, जो हाम्रो विश्वासको आधारभूत जग हो: पवित्र बाइबल परमेश्वरको प्रेरणाले दिइएको पुस्तक हो । यसर्थ यसमा कुनै भूल वा त्रुटि हुन असम्भव छ । दोस्रो धारणा: परमेश्वरको वचन अथाह छ, अनि यसमा परमेश्वरको स्वभाव छायाङ्कन गरिन्छ, जो अगम्य हुन्छ । हो, हामीले परमेश्वरको वचनका आधारभूत सत्यताहरू बुझ्न सक्छौं होला, तर यसमा पाइने सबै कुरा हामीले कहिल्यै बुझ्न सक्नेछैनौं ।

यसकारण यी समस्याहरू लिएर हामी के गरौं ? यिनलाई कसरी समाधान गरौं त ? निष्कर्षमा हामी यो भन्छौं: पवित्र बाइबलमा कुनै पनि भूल हुँदैन नै, तर हाम्रो सिमित ज्ञानचाहिँ यस समस्याको मूल कारण हो । पवित्र बाइबलभित्र पाइने समस्याहरूले हामीलाई अभि गहन अध्ययन गर्न र तिनका उत्तरहरू खोजेर निकाल्ने चुनौती दिऊन् ! हितोपदेश २५:२ अनुसार: **‘कुनै कुरा गुप्तमा राख्नु परमेश्वरको महिमा छ; तर राजाहरूको महिमाचाहिँ कुरा तलाश गर्नुमा छ ।’**

इतिहासकारहरूका होशियारपूर्वक अनुसन्धान र पुरातत्त्वज्ञहरूका उत्खननले आजको दिनसम्म पवित्र बाइबलको कुनै वचन असत्य ठहराउन सकेनन् । हाम्रो सामु समस्या र नमिल्ने कुराहरू जति पनि खडा हुन्छन्, तिनको विषयमा हामी समझले पूर्ण स्पष्टीकरणहरू पाउँछौं; अनि यस प्रकारले स्पष्ट पारिएका कुराहरू आत्मिक जीवनका निम्ति अर्थपूर्ण र लाभदायक हुन्छन् ।

ख) मरियमबाट प्रभु येशूको जन्म (मत्ती १:१८-२५)

मत्ती १:१८: यस वंशविवरणमा उल्लेख गरिएका सबै व्यक्तिहरूको जन्मभन्दा प्रभु येशूको जन्म बिलकुल भिन्न थियो । हामीले घरीघरी चलाइएको यो सूत्ररूपी वचन पढ्छौं: ‘फलाना व्यक्तिले ढिकानो व्यक्तिलाई जन्माए ।’ तर अब यहाँ हामी यस्तो एउटा जन्मको बयान पढ्छौं, जसमा कुनै मानव पिताको सम्बन्ध नै छैन । प्रभु येशूको अचम्मको गर्भधारण कसरी भयो ? यसको पृष्ठभूमि दिएर यस पदमा आदरपूर्वक र सरल भाषा प्रयोग गरिएको छ । मरियमको मगनी यूसुफसँग भइसकेको, तर तिनीहरूको आपसी विवाह भने भएकै थिएन । नयाँ नियमको समयमा मगनीचाहिँ अचेलजस्तो खुकुलो थिएन । न्यायिक रूपले विवाह-विच्छेद गरेर मात्र मगनी रद्द गर्न सकिन्थ्यो । विधिवत् रूपले विवाह नगरेसम्म दुलहा र दुलही सँगै बसेनन् । यसो भए पनि यस बन्धनमा नरहीकन पर व्यक्तिसँग सम्बन्ध राखेचाहिँ व्यभिचारी ठहरिन्थ्यो र त्यस्तालाई मृत्यु-दण्ड दिइन्थ्यो ।

मरियमको मगनी भइरहेको समयभित्र तिनी कन्या-अवस्थामै पवित्र आत्माको अचम्मको कार्यद्वारा गर्भवती भइन् । एकजना स्वर्गदूतले तिनलाई पहिल्यैबाट यस अचम्मको कामको बारेमा यसरी जानकारी दिएका थिए: **‘पवित्र आत्मा तिमीमाथि आउनुहुनेछ, र परमप्रधानको सामर्थ्यले तिमीमाथि छाया पार्नेछ’** (लूका १:३५) । यस कुराले मरियमलाई शङ्काको घेराभित्र हाल्यो र तिनलाई निन्दाको पात्र तुल्यायो । मानव इतिहास पल्टाउनुहोस्, तर शुद्ध कन्याबाट कहिल्यै कुनै सन्तान जन्मेकै छैन । यसैले जब मानिसहरूले एउटी विवाह नगरेकी स्त्रीलाई गर्भवती भएकी देखे, तब तिनीहरूको विचारमा यसको एउटै मात्र कारण हुन सक्थ्यो: व्यभिचार ।

मत्ती १:१९: मरियमको अवस्थाको सम्बन्धमा यूसुफ पनि अज्ञात थिए, र उनले यसको खास कारण जानेका थिएनन् । मगनी गरिसकेकी यी नारीप्रति उनी दुईटा कारणले गर्दा क्रोधित भए होलान्: एक, तिनी उनीप्रति अविश्वासी भइन्; दुई, आफै निर्दोष हुँदाहुँदै पनि जुनै हालतमा उनीमाथि सहापराधीको दोष पर्नेथियो । मरियमप्रति उनको प्रेम र न्याय खोज्ने उनको इच्छाले उनलाई सुटुक्क तिनीसितको विवाहको सम्बन्ध विच्छेद गर्ने निर्णयसम्म पुऱ्याए । यूसुफले दुवैजनामाथि आइपर्ने खुल्लमखुल्ला अपमानबाट उम्कन खोजे, जुन अपमान विवाहको विच्छेद गर्दा प्रायः चल्ती हुन्थ्यो ।

मत्ती १:२०: जब यी भद्र र समभेदार मानिसले मरियमलाई यस्तो अपमानबाट बचाउने उपाय रचिरहेको बेलामा परमप्रभुका दूत सपनामा उनीकहाँ देखा परे, र उनलाई यसो सम्बोधन गरे: **‘यूसुफ, दाऊदका पुत्र !’** यस सम्बोधनले उनीभित्र ‘म राजकीय वंशको मानिस हुँ’ भन्ने बोध गराउनु र उत्तेजित पार्नु थियो, साथै उनलाई इस्त्राएलका मसीह राजाको अद्भुत आगमनका निम्ति तयार पार्नु थियो, यसमा कुनै शङ्का छैन । उनलाई ‘तिमीले मरियमलाई विवाह नगर्ने गरी कुनै आशङ्का नगर्नु’ भन्ने ईश्वरीय आदेश थियो । मरियमको शुद्ध कुमारी अवस्थाको विषयमा गरेका उनका शङ्काहरू सबै आधारहीन थिए । तिनको गर्भको फल पवित्र आत्माको सामर्थ्यको काम थियो ।

मत्ती १:२१: त्यसपछि ती स्वर्गदूतले यी बालकको लिङ्ग, नाम र उहाँको यस संसारमा जन्मिने उद्देश्य बताए। मरियमले एउटा पुत्र जन्माउनेछिन्। उहाँको नाम येशू राख्नु थियो, जसको अर्थ 'परमप्रभु मुक्तिदाता हुनुहुन्छ' हो। प्रभु येशूको नामको अर्थअनुसार उहाँले आफ्ना मानिसहरूलाई तिनीहरूका पापहरूबाट बचाउनुहुनेछ। विशेष परिस्थितिबाट मिलेका यी बालक यहीवा अर्थात् परमप्रभु आफै हुनुहुन्थ्यो, जो यस धरतीमा आउनुभयो, र जसले मानिसहरूलाई तिनीहरूका पापको दण्डबाट बचाउनुहुनेछ, तिनीहरूलाई पापको वशबाट मुक्त गर्नुहुनेछ र अन्तमा तिनीहरूलाई पापको उपस्थितिबाट पूरा रूपले टाढा राख्नुहुनेछ।

मत्ती १:२२: मत्तीले यी घटनाहरूको विवरण लेख्दा मानव इतिहासमा परमेश्वरले मानिसहरूसित गर्नुभएको व्यवहारको सम्बन्धमा एउटा नयाँ युग शुरु गर्नुभएको कुरा महसुस गरे। मसीहसम्बन्धी यस भविष्यवाणीका शब्दहरू, जो लामो समयसम्म प्रसुप्त थियो, जागेर आए, अँ, जीवित भए। यशैयाको रहस्यमय भविष्यवाणी अब मरियमका बालकमा पूरा हुन आयो। परमप्रभुले भविष्यवक्ताद्वारा भन्नुभएको कुरा पूरा होस् भनेर यो सब भएको थियो। कम्तीमा ७०० वर्ष ख्रीष्टपूर्वतिर परमप्रभुले भविष्यवक्ता यशैयाद्वारा बोल्नुभयो; यशैयाका यी वचनहरूचाहिँ ईश्वरीय प्रेरणाले दिइएका वचनहरू हुन् भन्ने कुरा मत्तीले यहाँ दाबी गर्छन्।

मत्ती १:२३: यशैया ७:१४ पदको भविष्यवाणीमा त्यस अद्वितीय जन्मको विषयमा 'हेर, कन्या गर्भवती हुनेछिन्' भनेर अगमवाणी गरिएको हो; 'र एउटा पुत्र जन्माउनेछिन्' भन्दै ती जन्मिने बालकको लिङ्ग पनि बताइएको छ; साथै 'अनि तिनीहरूले उहाँको नाम "इम्मानुएल" राख्नेछन्' भनेर बालकको नामसमेत भनिएको छ। मत्तीले स्पष्टीकरण दिँदै इम्मानुएलको अर्थ बताउँदछन्: इम्मानुएलको अर्थ 'परमेश्वर हामीसित' हो। प्रभु येशू संसारमा रहनुजेल उहाँलाई कहिल्यै इम्मानुएल भनेर सम्बोधन गरिएको कुरा उल्लेख छैन। उहाँको नाम सधैं येशू थियो। तर 'परमप्रभु मुक्तिदाता हुनुहुन्छ', जो येशू नामको अर्थ हो, त्यसभित्र 'परमेश्वर हाम्रो

साथमा हुनुहुन्छ' भन्ने मतलब पनि समावेश छ। 'इम्मानुएल' प्रभु येशूको उपाधि पनि हुन सक्छ, जो प्रायः उहाँको दोस्रो आगमनपछि प्रयोग गरिनेछ।

मत्ती १:२४: ती स्वर्गदूत बीचमा आएर यूसुफलाई रोकेको हुनाले उनले मरियमसितको सम्बन्ध विच्छेद गर्ने आफ्नो योजना रद्द गरे। अनि यूसुफले येशूको जन्म नहोउन्जेल उनी र मरियमको बीचमा बाँधिएको मगनीको करार कायम राखे; उनले मरियमलाई विवाह गरे।

मत्ती १:२५: तर यस पदले यूसुफ र मरियमको बीचको विवाहको सम्बन्ध भएकै कुरा उल्लेख गर्दै मरियमचाहिँ जीवनभरि नै कन्या रहिरहिन भन्ने शिक्षालाई खण्डन गर्छ। यूसुफबाट मरियमका अरू छोराछोरीहरू जन्मे भन्ने कुरा देखाउने पदहरू यी हुन्: मत्ती १२:४६, मत्ती १३:५५-५६, मर्कूस ६:३, यूहन्ना ७:३ र ५, प्रेरित १:१४, १ कोरिन्थी ९:५ र गलाती १:१९।

मरियमलाई विवाह गर्दा यूसुफले येशू तिनका छोरालाई पनि ग्रहण गरे, र उहाँलाई आफ्नो धर्मपुत्र बनाए। यसरी प्रभु येशू कानुनी हिसाबले दाऊदको सिंहासन उत्तराधिकारको रूपमा पाउने योग्य बन्नुभयो। यूसुफलाई दर्शन दिने स्वर्गदूतको आदेशअनुसार उनले बालकको नाम येशू राखे।

यस प्रकारले महीह राजाको जन्म भयो; अनि अनन्त परमेश्वरले कालक्रम चलेको जग्गामा प्रवेश गर्नुभयो; सर्वशक्तिमान् परमेश्वर साना बालक बन्नुभयो; महामहिम प्रभुले आफ्नो गौरवमाथि मानव शरीररूपी पर्दा लगाउनुभयो, अनि 'उहाँमा नै ईश्वरत्वको सारा परिपूर्णताले शारीरिक रूपले वास गर्छ' (कलस्सी २:९)।

२) मत्ती २: मसीह राजाको बाल्यकाल

क) ज्योतिषीहरू मसीह राजालाई दण्डवत् गर्न आए

(मत्ती २:१-१२)

मत्ती २:१-२: प्रभु येशूको जन्ममा घटेका घटनाहरूको कालक्रमको विषयमा सजिलोसँग अलमलमा पर्न सकिन्छ। मत्ती २:१ पद मात्र लिएर के देखिन्छ भने यूसुफ र मरियम बेतलेहेमको गोठमा रहेको बेलामा राजा

हेरोदले बालक येशूलाई मार्न खोजे; तर अरू पदहरू पनि हेर्दा त्यो घटना एक-दुई वर्षपछि मात्र घटेको प्रमाणित हुन्छ। ज्योतिषीहरूले बालक येशूलाई एउटा घरमा नै भेटे भन्ने कुरा मत्तीले एघार पदमा बताउँछन्। सोह्र पदमा भनेअनुसार राजा हेरोदले बेतलेहेममा भएका दुई वर्षदेखि मनिका सबै नर-बालकहरूलाई मार्न हुकुम दिए। यसबाट के बुझिन्छ भने मसीह राजाको जन्मदेखि निश्चय केही समय बितेको हुनुपर्छ।

हेरोद डि ग्रेटचाहिँ एसावको वंशका थिए; अनि यही कारणले यहूदीहरूका शत्रु पनि थिए, जसरी प्रायः सबै एदोमीहरू उहिलेदेखि नै यहूदीहरूका वैरी हुन्थे। तिनले यहूदी धर्म अपनाए, तर शायद यसो गर्ने मुख्य कारण राजनीति थियो। तिनको शासनकालको अन्ततिर पूर्वबाट ज्योतिषीहरू आए, र यहूदीहरूका राजालाई खोजिरहेका थिए। यी ज्योतिषीहरूको बारेमा अनुमान गरिन्छ, कि तिनीहरू प्रकृतिलाई र प्राकृतिक थोकहरूलाई पूजा गर्ने अन्यजातिका पूजाहारीहरू थिए। यस्ताहरूबाट राजाहरूले सल्लाहकारहरूलाई छान्थे; किनकि यिनीहरूसँग ज्ञान थियो, र यिनीहरूले भविष्य बताउन सक्थे। ती ज्योतिषीहरू पूर्वको कुन जग्गाबाट आए, सो हामी जान्दैनौं, अनि तिनीहरू कतिजना थिए, र तिनीहरूको यात्रा कति समय लाग्यो, सो कुरा पनि भन्न सक्दैनौं।

पूर्वको एक तारा थियो, जसले तिनीहरूलाई ती राजाको जन्मको विषयमा अवगत गराएको थियो। उहाँलाई दण्डवत् गर्न तिनीहरू आएका थिए। हुन सक्छ, तिनीहरूले पुरानो नियममा लेखिएका मसीह राजाको आगमनका भविष्यवाणीहरूसित परिचित थिए। **‘याकूबबाट एउटा तारा निस्कनेछन्’** भन्ने बिलामको अगमवाणी तिनीहरूले जानेको सम्भव छ (गन्ती २४:१७)। यही अगमवाणी तिनीहरूले दानियल ९:२४-२५ पदसित जोडेर मसीह राजाको पहिलो आगमनसम्म सत्तरी हप्ता हुन्छन् भन्ने कुरा पनि जान्थे होला। तर मलाई लाग्छ, मसीह राजाको जन्मको सम्बन्धको ज्ञान तिनीहरूले अलौकिक रूपले प्राप्त गरेका थिए।

उक्त ताराको विषयमा वैज्ञानिकहरूले भिन्नभिन्न कारण र स्पष्टीकरण दिन्छन्। उदाहरणका निम्ति, कतिले ‘यो त ग्रहहरूको योग थियो’ भन्छन्।

तर त्यस ताराको पथ निक्कै असाधारण थियो; किनकि त्यो तारा ज्योतिषीहरूको अघिअघि जान्थ्यो; अनि यरूशलेमदेखि लिएर त्यसले तिनीहरूलाई येशू भएको ठाउँ र घरैसम्म पुऱ्यायो (मत्ती २:९) । त्यसपछि त्यो त्यहीं टक्क रोकियो । वास्तवमा, त्यसको गति-पथ यति असाधारण थियो; त्यो एक आश्चर्यकर्म भएको हुनुपर्छ, अरू केही पनि होइन ।

मत्ती २:३ : जब राजा हेरोदले सुने, कि एउटा बालक जन्मिए, जो यहूदीहरूको राजा हुनेछन्, तब तिनी आत्तिए । यस्तो बालक तिनको अशान्तिले पूर्ण शासनलाई दप्की दिने कारण हुनुपर्छ । तिनको साथमा सारा यरूशलेम विचलित भयो । त्यस शहरका मानिसहरूले यो समाचार खुशीसाथ स्वीकार गर्नुपर्थ्यो; तर ती मानिसहरू घबराए; किनभने यरूशलेमको यथापूर्व स्थितिलाई बिगार्ने वा घृणा गरिएका रोमी शासकहरूमा क्रोध पैदा गराउने जुनसुकै कुरादेखि तिनीहरू डराथे ।

मत्ती २:४-६ : राजा हेरोदले यहूदीहरूका धार्मिक अगुवाहरूलाई भेला गरे, र ख्रीष्टको जन्म कहाँ हुने हो, सो कुरा उनीहरूबाट पत्ता लगाउन चाहे । मुख्य पूजाहारीहरू भन्नाले प्रधान/महा पूजाहारी, तिनका छोराहरू र तिनको परिवारका अरू सदस्यहरू बुझिन्छ । जनताका शास्त्रीहरू भन्नाले पूजाहारीगिरी-बाहिर मोशाको व्यवस्था जात्रे निपुण व्यक्तिहरू बुझिन्छ । यी शास्त्रीहरू व्यवस्थाका रक्षकहरू थिए; तिनीहरूले व्यवस्था सिकाउँथे; अनि तिनीहरू महासभामा बसेर न्यायकर्ताहरू हुन्थे । तब तुरुन्तै यी पूजाहारीहरू र शास्त्रीहरूले मिका ५:२ पदलाई उद्धृत गरे, जहाँबाट ख्रीष्ट राजाको जन्मस्थान यहूदाको बेतलेहेम हो, सो स्पष्ट भयो । मिकाको भविष्यवाणी-रूपी यस खण्डमा त्यस ठाउँको नाम 'बेतलेहेम एफ्राता' भनिएको छ । इस्राएल देशमा बेतलेहेम नामक बेगला-बेगला शहरहरू थिए । यसैले कुनचाहिँ बेतलेहेम शहर हो, सो स्पष्ट पार्नका निम्ति एफ्राता थपिएको थियो; किनकि यसरी यहूदाको प्रान्तको एफ्राता जिल्लामा अवस्थित भएको बेतलेहेमलाई तोकिएको थियो ।

मत्ती २:७-८ : त्यो तारा कुन बेला पहिल्यै देखा परेको थियो, सो कुरा बुझ्नलाई राजा हेरोदले ती ज्योतिषीहरूलाई सुटक्क बोलाए । तिनको यस

गुप्त चालले तिनको अरूलाई दुःखकष्ट दिने अभिप्राय प्रकट गर्दछ; किनभने सठीक बालकलाई नभेट्टाउँदाखेरि मात्र तिनलाई यो जानकारी चाहिनेथियो । तर आफ्नो खास उद्देश्य लुकाएर तिनले ती ज्योतिषीहरूलाई **‘जाओ, त्यस बालकको बारेमा यत्नसित खोजी गर, र उहाँलाई भेट्टाएपछि मकहाँ खबर ल्याइदेओ’** भन्ने आज्ञा दिँदै तिनीहरूलाई पठाए ।

मत्ती २:९: जब ती ज्योतिषीहरू हिँडे, तब त्यो तारा, जो तिनीहरूले पूर्वमा देखेका थिए, फेरि देखा पर्यो । यसबाट के बुझिन्छ भने त्यस ताराले तिनीहरूलाई पूर्वदेखिको सारा यात्रामा सधैं अगुवाइ गरिरहेको थिएन रहेछ । तर अबचाहिँ त्यसले तिनीहरूलाई बाटो देखाउँदै तिनीहरूलाई त्यस घरमा पुऱ्यायो, जुन ठाउँमा बालक येशू हुनुहुन्थ्यो ।

मत्ती २:१०: यस पदमा त्यस तारालाई देखेर ती ज्योतिषीहरू अत्यन्तै ठूलो आनन्दले हर्षित भए भन्ने कुरामा हाम्रो ध्यान लगाइएको छ । ती अन्यजातिका मानिसहरूले यत्नसित ख्रीष्ट राजाको खोजी गरेका थिए । राजा हेरोदले उहाँलाई मार्न चाहे । पूजाहारीहरू र शास्त्रीहरूले उहाँको वास्तै गरेनन् । यरूशलेमका वासिन्दाहरू घबराए । यी प्रतिक्रियाहरूचाहिँ मसीह राजालाई कुन प्रकारले ग्रहण गरिनेछ, सो स्पष्ट पार्ने लक्षणहरू थिए ।

मत्ती २:११: जब ती ज्योतिषीहरू त्यस घरभित्र पसेका थिए, तब तिनीहरूले ती साना बालकलाई आफ्नी आमा मरियमको साथमा देखे । तिनीहरू भुइँमा घोट्टेर उहाँलाई दण्डवत् गरे, अनि उहाँलाई सुन, सुगन्धित धूप/लोबान र मूर्/गन्धरसजस्तै बहुमूल्य भेटी चढाए । याद गर्नुहोस्: तिनीहरूले बालक येशूलाई आमाको साथमा देखे । सामान्य हिसाबले हो भने पहिले आमाको कुरा गरिन्छ, त्यसपछि तिनको बालकको; तर यहाँ एउटा विशेष बालक हुनुभएको नाताले यहाँलाई पहिलो स्थान दिइयो (मत्ती २:१३, १४, २० र २१ पद पनि हेर्नुहोस्!) । ती ज्योतिषीहरूले येशूलाई दण्डवत् गरे, मरियमलाई वा यूसुफलाई होइन । यहाँको खण्डमा यूसुफको नाम लिइएको छैन; उनी सुसमाचारको यस पुस्तकका पन्नाहरूबाट अब पूरा लुप्त

हुनेछन् । प्रभु येशू नै हाम्रो प्रशंसा र आराधना पाउनु योग्यका व्यक्ति हुनु-
हुन्छ – मरियम होइन, यूसुफ पनि होइन ।

ती ज्योतिषीहरूले चढाएका बहुमूल्य भेटीहरूले धेरै कुरा बताउँछन् ।
सुनचाहिँ उहाँको ईश्वरत्व र गौरवलाई सङ्केत गर्ने चिन्ह हो । सुनले उहाँको
ईश्वरीय व्यक्तित्वको सर्वसिद्ध गुणको चमक दिन्छ । लोबान एक सुगन्धित
तेल वा सुगन्ध/सेन्ट हो । त्यसले प्रभुको पापरहित, सिद्ध, सुगन्धरूपी
जीवनलाई सङ्केत गर्छ । मूर्/गन्धरसचाहिँ एक प्रकारको रूखबाट
निकालिएको चोप हो, जो तीतो छ । संसारका मानिसहरूका पापहरू उठाउँदा
प्रभु येशूले कस्ता-कस्ता दुःखकष्टहरू भोग्नुहुनेछ, सो कुराको पूर्वसूचना
त्यस मूर्ले दिन्छ । अन्यजातिका मानिसहरूले भेटी ल्याउनेछन् भन्ने कुराले
यशैया ६०:६ पदमा बताइएको कुराको सम्भना गराउँछ । भविष्यवक्ता
यशैयाले अन्यजातिहरू आएर मसीहलाई भेटी चढाउनेछन् भन्ने कुरा
अगमवाणी त गरे, तर त्यहाँ सुन र धूपको कुरा मात्र उल्लेख गरिएका छन्,
जस्तो लेखिएको छ: **‘तिनीहरूले सुन र धूप ल्याउनेछन्; अनि तिनीहरूले
परमप्रभुका प्रशंसाहरू सुनाउनेछन् ।’** मूर्चाहिँ किन छोडिएको छ त ?
किनकि यशैयाले प्रभुको दोस्रो आगमनको कुरा गरेका छन्, जब हाम्रा प्रभु
शक्ति र ठूलो महिमाको साथ आउनुहुनेछ । त्यस बेला उहाँलाई मूर्
ल्याउनुपर्दैन; किनभने त्यस समय उहाँले दुःख भोग्नुहुनेछैन । तर मत्तीको
सुसमाचारमा मूर् छ; किनकि मूर्द्वारा उहाँको पहिलो आगमन सङ्केत
गरिएको छ । मत्तीको सुसमाचार प्रभु येशूले सहनुभएका दुःखहरूको बयान
हो, तर यशैयाको पुस्तकको यस खण्डमा यी दुःखहरू सहेपछि उहाँले
पाउनुहुने महिमाको विवरण दिइएको छ ।

मत्ती २:१२: ती ज्योतिषीहरूले सपनामा परमेश्वरबाट **‘हेरोदकहाँ
फर्केर नजानू’** भन्ने चेतावनी पाए । यसैले आज्ञाकारी भई तिनीहरू अर्कै बाटो
भएर आफ्नो देशमा फर्के । इमानदार हृदय लिएर प्रभु येशूलाई खोज्ने र
उहाँकहाँ आउने कुनै पनि मानिस पुरानो बाटो भएर फर्किदैन; किनकि प्रभु
येशूसितको साँचो भेट/मिलनले सारा जीवनलाई परिवर्तन गर्दछ ।

**ख) यूसुफ, मरियम र येशू बालक मिस्र देशतिर भागेर उम्के
(मत्ती २:१३-१५)**

मत्ती २:१३-१४: बालककालदेखि नै मार्ने धम्कीले प्रभु येशूलाई छोडेन । यो स्पष्ट देखिन्छ: उहाँ मर्नका निम्ति जन्मनुभयो । तर उहाँको मृत्यु तोकिएको समयमा हुनु थियो । परमेश्वरको इच्छानुसार हिँड्ने जुनसुकै व्यक्ति तबसम्म अमर रहन्छ, जबसम्म उसको काम सिद्धिएको छैन । परमप्रभुका दूतले सपनामा यूसुफलाई आफ्नो परिवार लिएर मिस्र देशमा भाग्ने चेताउनी दिए; किनकि राजा हेरोदले बालकलाई खोजी-खोजी मार्ने युक्ति शुरु गर्न लागेका थिए । हेरोदको क्रोधबाट उम्कनलाई त्यो परिवार मिस्र देशमा शरणार्थी बन्यो । उहाँहरू कति समय त्यहाँ रहनुभयो, सो हामीलाई थाहा छैन । तर हेरोदको मृत्युले उहाँहरूको स्वदेशतिर फर्केर जाने बाटो खोल्थ्यो ।

मत्ती २:१५: यसरी नै पुरानो नियमको अर्को भविष्यवाणीमा नयाँ अर्थ लगाइयो । परमेश्वरले भविष्यवक्ता होशेद्वारा भन्नभयो: **“मैले मेरो छोरालाई मिस्र देशबाट बोलाएँ”** (होशे ११:१) । होशेको पुस्तकमा त्यसको मूल-अर्थचाहिँ यही थियो: त्यस पदले मिस्र देशबाट इस्राएलीहरूको प्रस्थान हुने समयमा तिनीहरूको छुटकारालाई सङ्केत गरेको छ । तर यस वाक्यका दुईवटा अर्थ हुन सक्छन् । मसीह राजाको जीवन र इस्राएलीहरूको इतिहास तुलना गर्दा धेरै कुरा उस्तै भएको देखिन्छ । जब प्रभु येशू मिस्र देशबाट इस्राएल देशमा फर्कनुभयो, तब उहाँको जीवनमा यो भविष्यवाणी पूरा भयो ।

जब प्रभु येशू धार्मिकताको साथ राज्य गर्न यस संसारमा फेरि फर्केर आउनुहुनेछ, तब उहाँको हजार वर्षको राज्य हुँदा पाइने आशिषहरूका सहभागी हुने देशहरूमध्ये मिस्र देश पनि पर्नेछ (यशैया १९:२१-२५, सपन्याह ३:९-१० र भजन ६८:३१) । मिस्र देशजस्तो इस्राएलीहरूको लामो समयदेखिकै शत्रुले किन यस्तो निगाह पाउनेछ? प्रभु येशूलाई शरण दिएर उहाँको शरणस्थान बनेको कारणले के परमेश्वरले तिनीहरूलाई आफ्नो कृतज्ञता देखाउन चाहनुभएको हो कि ?

ग) राजा हेरोदले बेतलेहेमका बालकहरूलाई सामूहिक हत्या गरे (मत्ती २:१६-१८)

मत्ती २:१६: ती ज्योतिषीहरू आफूकहाँ फर्केर आएनन् भन्ने कुरा जब राजा हेरोदले देखे, तब तिनले कलिलो उमेरका यी राजालाई फेला पार्ने आफ्नो युक्तिको विषयमा असफल भएको र ठगिएको कुरा महसुस गरे। तब रिसले चूर भएर तिनले बेतलेहेम र त्यसका वरिपरिका सबै इलाकाहरूभरि भएका दुई वर्षदेखि मनिका सबै नर-बालकहरूलाई मारिदिने हुकुम गरे। कति बालकहरू मारिए, त्यसको विषयमा अनुमानहरू भिन्नै छन्। छब्बीस जना मारिए भनेर एकजना लेखकले आफ्नो सुभाउ दिएका छन्। सयौं नानीहरू मारिए भन्ने कुरा सम्भव नभएको देखिन्छ।

मत्ती २:१७-१८: ती बालकहरूको हत्याको पछि ठूलो रुवाबासी मच्चियो; यसमा भविष्यवक्ता यर्मियाले बोलेका वचनहरू पूरा भए, जसले भन्दछन्: 'परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ: रामामा एउटा आवाज सुनियो: विलाप र तीतो रुवाइको आवाज; राहेल आफ्ना बालकहरूका निम्ति रोइरहन्छिन्, र आफ्ना बालकहरूको कारणले शान्त हुन चाहँदिनन्; किनभने ती छैनन्' (यर्मिया ३१:१५)।

उपरोक्त भविष्यवाणीमा राहेलले इस्राएल जातिलाई सङ्केत गर्छिन्; देशको जनताले गरेको त्यस शोकको प्रतिनिधि तिनले गर्छिन्; तिनी रामामा गाडिन्। रामा बेतलेहेमनेर पर्छ, जहाँ त्यो सामूहिक हत्या भएको थियो। नानीहरूका शोकित बुवाआमाहरू तिनको चिहान हुँदो जाँदा राहेल तिनीहरूसँग रोइरहेकी चित्र यहाँ, यस पदले दिन्छ।

राजा हेरोदले ती जवान प्रतिस्पर्धीलाई हटाउन खोज्दा तिनलाई यस कोशिशबाट केही फाइदा भएन, तर कुकर्माहरूको इतिहासको पुस्तकमा तिनले कुख्याति कमाए।

घ) यूसुफ, मरियम र बालक येशूले नासरतमा बसोबासो गरे (मत्ती २:१९-२३)

राजा हेरोदको मृत्युपछि परमप्रभुका दूतले यूसुफलाई अब कुशलता-साथ स्वदेशमा फर्कने आदेश दिए। जब उहाँहरू इस्राएल देशको सिमानामा

आइपुग्नुभयो, तब यूसुफले अखिलाउसले आफ्ना बाबु हेरोदको सट्टामा राज्य गरिरहेका र यहूदाका राजा भएका सुने । यसैले उनले यहूदाभित्र पस्न आँट गरेनन्; अनि उनले सपनामा परमेश्वरबाट चेताउनी पाएपछि उहाँहरूले उत्तरतिर गालील प्रान्ततर्फ यात्रा गर्नुभयो, अनि नासरतमा बसोबासो गर्नुभयो ।

मत्तीले यस अध्यायमा हामीलाई फेरि पनि सम्झाएका छन्, कि चौथो पल्ट एउटा भविष्यवाणी पूरा भयो । यहाँ तिनले कुनै भविष्यवक्ताको नाम लिएका छैनन्, तर तिनले भविष्यवक्ताहरूको अगमवाणीअनुसार मसीहचाहिँ नासरी भनिनुहुने कुरा बताएका छन् । पुरानो नियमको कुनै पदले प्रत्यक्ष रूपले यसो भन्दैन । यसकारण धेरै विद्वानहरूले सुभाउ दिन्छन्, कि मत्तीले यशैया ११:१ पदको कुरा गरेको हुनुपर्छ, जहाँ यसो लेखिएको छ: **‘अनि यिशार्इ/यिशैको ठुटाबाट एउटा टुसा निस्कनेछ, अनि तिनका जराहरूबाट एउटा हाँगा पलाउनेछ ।’** हिब्रू शब्द ‘नेजर’बाट नेपाली अनुवाद ‘ठुटा’ भएको हो । तर नासरी र नेजर शब्दको बीचको सम्बन्ध एकदम टाढो भएको, अँ, नभएको देखिन्छ । यसभन्दा राम्रो स्पष्टीकरण यही होला: ‘नासरी’ भन्ने उपनाम नासरतमा बसोबासो गरेको जुनसुकै व्यक्तिलाई दिइन्थ्यो; अनि अरू मानिसहरूले नासरत शहरलाई तुच्छ दृष्टिले हेर्थे । यूहन्ना १:४६ पदमा नथनेलले **‘के नासरतबाट कुनै असल कुरा आउन सक्छ र?’** भन्ने प्रश्न सोधे, जो प्रश्न एउटा उखान/टुक्का बन्यो । जुन अपमान त्यस ‘महत्त्वहीन’ नासरत शहरमाथि पस्नो, त्यो अपमान त्यसका वासिन्दाहरूलाई पनि लाग्यो । यसैले जब मत्ती २:२३ पदले **‘उहाँ नासरी भनिनुहुनेछ’** बताउँछ, तब त्यसको मतलब यही हुन सकिन्छ: उहाँको अपमान गरिनेछ । हामीले कुनै यस्तो भविष्यवाणी भेट्टाएनौं, जसले प्रभु येशू नासरी भनिनुहुनेछ भनेर भन्छ । तर हामीले एउटा भविष्यवाणी भेट्टायौं, जसले उहाँको विषयमा **‘मानिसहरूद्वारा ऊ तुच्छ ठानिएको र त्यागिएको छ’** भनी भन्छ (यशैया ५३:३) । अर्को भविष्यवाणी पनि छ, जसले उहाँलाई सङ्केत गर्दै यसो भन्छ: **‘म त कीरा हुँ, मानिस होइनँ; मानिसहरूको निन्दाको पात्र र लोकहरूद्वारा तुच्छ ठानिएको’** (भजन २२:८) । यसैले हामी भन्न सक्छौं:

भविष्यवक्ताहरूले 'उहाँ नासरी भनिनुहुनेछ' भन्दै उस्तै शब्दहरू प्रयोग नगरे पनि तिनीहरूले कतिपय भविष्यवाणीहरूमा उहाँ निन्दाको पात्र बन्नुहुने कुरा गर्दै यस पदमा उल्लेख गरिएको भविष्यवाणीको भावार्थ दिएका छन्; यो कुरा काट्न सकिँदैन ।

हामीलाई अचम्म लाग्दछ; जब सर्वशक्तिमान् परमेश्वर यस संसारमा आउनुभयो, तब उहाँलाई निन्दात्मक उपनाम दिइयो । अनि हामी उहाँको पछि लाग्ने अनुयायीहरूले पनि उहाँको निन्दा बोक्ने सौभाग्य पाएका छौं (हिब्रू १३:१३) ।

३) मत्ती ३-४: मसीहको सेवकाइको तयारी र त्यसको प्रारम्भ

क) बप्तिस्मा दिने यूहन्नाले मसीह आउने बाटो तयार पारे (मत्ती ३:१-१२)

मत्ती दुई अध्याय र तीन अध्यायको बीचमा अट्टाइस वा उनन्तीस वर्षको अन्तराल छ । मत्तीले बीचको यस समयलाई छोडे । यी वर्षभरि प्रभु येशू नासरतमा हुनुहुन्थ्यो, र आफूलाई आफ्नो सामु राखिएको कामका निम्ति तयार गर्नुभयो । यी वर्षभरि नै उहाँले कुनै अचम्मको काम गर्नुभएन; यसो भए ता पनि यस समयमा परमेश्वर पिता उहाँसँग पूरा रूपले प्रसन्न हुनुहुन्थ्यो (मत्ती ३:१७) । मत्ती तीन अध्यायमा हामी प्रभुको सेवकाइको प्रारम्भमा आइपुग्यौं ।

मत्ती ३:१-२: बप्तिस्मा दिने यूहन्ना आफ्ना नातादार पर्ने येशूभन्दा छ महिना जेठा थिए (लूका १:२६ र ३६) । मसीह राजाको अग्रदूतको रूपमा उनी इतिहासरूपी मञ्चमा देखा परे । उनको अनौठो सेवाको क्षेत्र यहूदाको उजाडस्थान थियो; त्यो मरुभूमि यरूशलेमदेखि तल यर्दन नदीसम्म पर्थ्यो । यूहन्नाको सन्देश यही थियो: **“पश्चात्ताप गर, किनभने स्वर्गको राज्य नजिकै आएको छ!”** मसीह राजा अब चाँडै प्रकट हुनुहुनेछ, तर उहाँले तिनीहरूका पापहरूमा लिप्त भएका मानिसहरूमाथि राज्य गर्न चाहनुभएन । यो असम्भव

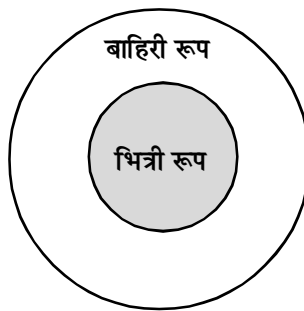
थियो । तिनीहरूले मोड्नुपर्छ, आफ्ना पापहरू मानिलिनुपर्छ र तिनलाई छोड्नुपर्छ । परमेश्वरले तिनीहरूलाई अन्धकारको राज्यदेखि निस्केर स्वर्गको राज्यमा प्रवेश गर्न बोलाउँदै हुनुहुन्थ्यो ।

स्वर्गको राज्य

स्वर्गको राज्य भन्ने वाक्यांश हामी मत्ती ३:२ पदमा पहिलो पल्ट भेट्टाउँछौं; यही वाक्यांश यस सुसमाचारको पुस्तकमा बत्तीस पल्ट प्रयोग गरिएको छ । कुनै पनि व्यक्तिले पहिले यस विषयको बारेमा नबुझीकन मत्तीको सुसमाचारको सन्देश ठीक प्रकारले बुझ्न सक्दैन । यही कारणले यसको परिभाषा र परिचय यहाँ दिइन्छ ।

स्वर्गको राज्य एउटा यस्तो क्षेत्र हो, जहाँ परमेश्वरका शासन र अधिकार मानिन्छ । स्वर्ग भन्ने शब्दले परमेश्वरलाई सङ्केत गर्दछ । दानियल ४:२५ पदले यो कुरा स्पष्ट देखाउँछ, जहाँ बताइएको छ: **‘परमप्रधानले मानिसहरूको राज्यमा शासन गर्नुहुन्छ’**; **‘स्वर्गले शासन गर्छ’** भन्ने कुरा २६ पदमा भनिएको छ । जहाँ-जहाँ मानिसहरूले उहाँको शासन गर्ने अधिकार स्वीकार गरेर आफूलाई त्यसमनि सुम्पिदिन्छन्, त्यहाँ-त्यहाँ उहाँको राज्य हुन्छ ।

स्वर्गको राज्यका दुईटा रूप छन् । मोटा हिसाबले स्वर्गको राज्यमा हरेक व्यक्ति समावेश हुन्छ, जसले म ईश्वरलाई सर्वोच्च परमात्माको रूपमा मान्छु भनी स्वीकार गर्छ । तर साँघुरो हिसाबले तिनीहरू मात्र स्वर्गको राज्यभित्र

पर्दछन्, जसको मन साँचो तवरले परिवर्तन भएको छ। यो कुरा हामी एउटा केन्द्र भएका दुईटा गोलाबाट देखाउन सक्छौं।

ठूलो गोलाचाहिँ 'स्वीकार गर्नेहरू'को बाहिरी क्षेत्र हो। यसमा तिनीहरू पर्दछन्, जसले उहाँको प्रजाको रूपमा आफूलाई मसीह राजाको अधीनमा सुम्पेका छन्, साथै यसमा तिनीहरू पनि पर्दछन्, जसले यो कुरा मुखले मात्र स्वीकार गर्छन्। यो कुरा हामी मत्ती १३:३-९ पदमा 'बीउ छर्नेको दृष्टान्तमा', मत्ती १३:३१-३२ पदमा 'रायोको बीउको दृष्टान्तमा' र मत्ती १३:३३ पदमा 'खमिरको दृष्टान्तमा' देख्छौं।

सानो गोलाभित्र चाहिँ प्रभु येशूमाथि विश्वास राखी नयाँ जन्मको अनुभव गर्नेहरू मात्र पर्दछन्। स्वर्गको राज्यको भित्री क्षेत्रमा त्यो व्यक्ति मात्र प्रवेश गर्छ, जो मत्ती १८:३ पदअनुसार बदली भएको छ।

परमेश्वरको राज्यको सम्बन्धमा पवित्र बाइबलका सबै पदहरू लिएर हामीले इतिहासमा त्यसको विकास हुँदाखेरि त्यसका पाँचओटा अवस्थाहरू देख्न सक्छौं।

त्यसको पहिलो अवस्था: भविष्यवाणी गरिएको। परमेश्वरको राज्य पुरानो नियममा भविष्यवाणी गरिएको थियो। भविष्यवक्ता दानियलले अगमवाणी गरे: परमेश्वरले एउटा यस्तो राज्य स्थापित गर्नुहुनेछ, जो कहिल्यै नष्ट हुनेछैन, जो अरू कुनै जातिको अधिकारमा छोडिनेछैन (दानियल २:४४)। उनले दर्शनमा ख्रीष्टको आगमनको पूर्वजानकारी पाए, जसको फलस्वरूप सारा संसार उहाँको नियन्त्रणमा पर्नेछ, र उहाँको शासनकाल अनन्त हुनेछ (दानियल ७:१३-१४ र यर्मिया २३:५-६)।

दोस्रो अवस्था: नजिकै आएको। बप्तिस्मा दिने यूहन्ना, र प्रभु येशूलगायत उहाँका बाह्र प्रेरितहरूले परमेश्वरको राज्य नजिकै आएको वा वर्तमान भनी घोषणा गरे (मत्ती ३:२, ४:१७ र १०:७)। मत्ती १२:२८ पदमा प्रभु येशूले भन्नुभयो: 'तर परमेश्वरको आत्माद्वारा म दुष्ट आत्माहरू निकाल्छु भने ता परमेश्वरको राज्य तिमीहरूकहाँ आइपुगेको छ।' अनि लूका १७:२१ पदमा उहाँले भन्नुभयो: '... किनकि हेर, परमेश्वरको राज्य तिमीहरूभित्रै (अथवा तिमीहरूको बीचमा) छ।' राजा स्वयम्को

उपस्थितिमा राज्य पनि उपस्थित थियो, आएको थियो । हामी पछि देखेछौं: 'स्वर्गको राज्य' र 'परमेश्वरको राज्य' भन्ने शब्दहरू एक-अर्कासित मिल्ने शब्दको रूपमा साट्ने गरी प्रयोग गरिएका छन् ।

तेस्रो अवस्था: परमेश्वरको राज्य *अस्थाही, अन्तरिम* रूप लिन्छ । इस्राएल जातिले मसीह राजालाई इन्कार गरेपछि उहाँ स्वर्गमा फर्केर जानुभयो । परमेश्वरको राज्यचाहिँ आज, राजाको अनुपस्थितिमा, ती सबै मानिसहरूको हृदयभित्र छ, जसले उहाँको प्रभुत्व त्यसका नैतिक र व्यवहारिक नियमहरूलगायत स्वीकार गर्छन्; पहाडी उपदेश पनि तिनमा समावेश छ; ती नियमहरू हाम्रा निम्ति आज पनि लागू हुन्छन् । राज्यको यो अस्थाही अवस्था मत्ती १३ अध्यायका दृष्टान्तहरूमा बयान गरिएको छ ।

चौथो अवस्था: *प्रत्यक्ष प्रदर्शन* । जब परमेश्वरको राज्य एउटा प्रत्यक्ष रूप लिन्छ, तब त्यसको चौथो अवस्था पूरा हुन्छ । त्यस बेला प्रभु येशू हजार वर्षसम्म यस संसारमा राज्य गर्नुहुनेछ । यसको फलक हामीले मत्ती १७:१-८ पदमा, जब उहाँको रूप परिवर्तन भयो, देखेछौं; जुन महिमित रूप उहाँले त्यत्ति बेला धारण गर्नुभयो, त्यही रूप त्यस बेला उहाँको हुनेछ, जब उहाँले संसारका राजाको रूपमा पृथ्वीमाथि राज्य गर्नुहुनेछ । प्रभु येशूले मत्ती ८:११ पदमा परमेश्वरको राज्यको यही अवस्थाको विवरण यस प्रकारले गर्नुभयो: **'धेरैजना पूर्व र पश्चिमबाट आउनेछन्, अनि अब्राहाम, इसहाक र याकूबमँग स्वर्गको राज्यमा बस्नेछन् ।'**

पाँचौं, अन्तिम अवस्था: *अनन्त* । परमेश्वरको राज्यको अन्तिम रूप अनन्तको हुन्छ । २ पत्रुस १:११ पदले भनेभैं त्यो राज्य **'हाम्रा प्रभु मुक्तिदाता येशू ख्रीष्टको अनन्त राज्य'** हुनेछ ।

'स्वर्गको राज्य' भन्ने वाक्यांशचाहिँ मत्तीको सुसमाचारमा मात्र पाइन्छ, तर 'परमेश्वरको राज्य' भन्ने शब्दहरू चारै सुसमाचारका पुस्तकहरूमा पाइन्छन् । कुरा एउटै हो; स्वर्गको राज्य र परमेश्वरको राज्यको विषयमा उस्तै-उस्तै कुरा बताइएका छन्, अनि व्यवहारिक हिसाबले यी दुईमा केही भिन्नता छैन । उदाहरणका निम्ति, प्रभु येशूले मत्ती १९:२३ पदमा भन्नुभयो: **'धनी मानिस कठिनसँग स्वर्गको राज्यमा पस्नेछ ।'** तर मर्कूस १०:२३ र

लूका १८:२४ पदमा प्रभु येशूले परमेश्वरको राज्यको बारेमा त्यही कुरा भन्नुभएको छ। (मत्ती १९:२४ पदमा हेर्नुभयो भने तपाईं परमेश्वरको राज्यभित्र पस्ने उस्तै कठिन नियम पाउनुहुन्छ)।

हामीले अघि भन्यौं: स्वर्गको राज्यको बाहिरी रूप र त्यसको भित्री रूप पनि छ। त्यही कुरा परमेश्वरको राज्यको बारेमा पनि साँचो छ। यसैबाट यी दुई कुराहरू एउटै हुन्, सो अर्को प्रमाण मिल्छ। परमेश्वरको राज्यभित्र सत्य हुन्छ, र भूटो पनि हुन्छ। त्यो कुरा लूका ८:४-१० पदमा 'बीउ छर्नेको दृष्टान्तमा', लूका १३:१८-१९ पदमा 'रायाको बीउको दृष्टान्तमा' र लूका १३:२०-२१ पदमा 'खमीरको दृष्टान्तमा' देखिन्छ। तर परमेश्वरको राज्यको वास्तविकताभित्र, त्यसको भित्री रूपमा प्रवेश गर्नका निम्ति यूहन्ना ३:३ र ५ पदअनुसार नयाँ जन्म पाएका हुनुपर्छ।

अन्तिम कुरा: परमेश्वरको राज्य र प्रभुको मण्डली एउटै कुरा होइन। परमेश्वरको राज्य प्रभु येशूको सेवकाइबाट शुरु भयो, तर प्रभुको मण्डलीचाहिँ पेन्टेकोष्टको दिनमा शुरु भयो (प्रेरित २ अध्याय)। संसारमा परमेश्वरको राज्य पृथ्वी नाश नभएसम्म रहिरहनेछ। तर प्रभुको मण्डली संसारमा त्यस दिनसम्म मात्र रहनेछ, जुन दिन प्रभु येशूले आफ्ना विश्वासीहरूलाई उठाइलानुहुनेछ। १ थेस्सलोनिकी ४:१३-१७ पदअनुसार प्रभु येशू स्वर्गबाट ओर्लनुहुनेछ र सबै विश्वासीहरूलाई उठाएर आफ्नो साथमा लैजानुहुनेछ। त्यस बेला मण्डली लगिनेछ, अँ, पृथ्वीबाट उठाइनेछ। प्रभु येशूको दोस्रो आगमनमा मण्डली, प्रभुको दुलही भई, उहाँको साथमा संसारमा फर्कनेछ र उहाँसँग राज्य गर्नेछ। वर्तमान समयमा जति मानिसहरू परमेश्वरको राज्यको वास्तविकताभित्र पसेर त्यसको भित्री सत्य रूप अनुभव गर्छन्, तिनीहरूचाहिँ प्रभुको मण्डलीका सदस्य पनि हुन्छन्।

मत्ती ३:३: हामी मत्ती तीन अध्यायमा फर्केर त्यसको अध्ययनमा अघि बढ्नुभन्दा पहिले याद गर्नुहोला: बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको बेलादेखि सात सय वर्षभन्दा बढी समयअघि स्वर्गको राज्यको तयारीमा तिनको सेवकाइको विषयमा भविष्यवक्ता यशैयाले यसो अगमवाणी गरेका थिए:

‘उजाड़स्थानमा कराउनेको आवाज: “परमप्रभुको बाटो तयार गर, हाम्रा परमेश्वरका निम्ति मरुभूमिमा एउटा राजमार्ग सीधा पार!” ’ (यशैया ४०:३)

बप्तिस्मा दिने यूहन्ना त्यो कराउने आवाज थिए। आत्मिक हिसाबले बोल्नु हो भने इस्राएल जातिचाहिँ त्यो सुक्खा र बाँभो मरुभूमि थियो। परमप्रभुको बाटो तयार गर्नलाई यूहन्नाले मानिसहरूलाई तिनीहरूका पापको बारेमा पछुताउने र ती पापहरू मानिएर छोड्ने आह्वान गरे, साथै उहाँका गोरेटाहरू सीधा बनाउन भनी तिनीहरूलाई आफ्ना जीवनबाट जे पनि हटाउने प्रोत्साहन दिए, जुन कुराहरूले परमेश्वरको राज्य पूरा अधिकारको साथ आउनमा बाधा दिन्थे।

मत्ती ३:४: बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको लाउने लुगा ऊँटको रौंको थियो – अचेल ऊँटको रौंबाट बनेको नरम र ऐयास लुगा होइन, तर एकदम खस्रो बान्कीको थियो, जस्तो एउटा काँठे मानिसलाई सुहाउँछ। तिनको कम्मरबन्दी छलाको थियो। छलाको यो पेटो भविष्यवक्ता एलियाको जस्तो थियो (२ राजा १:८)। अनि हुन सक्छ, त्यसले भक्त यहूदीहरूलाई यूहन्ना र एलियाका सेवकाइको बीचमा समानता देखाउँदै सतर्क तुल्यायो (मलाकी ४:५, लूका १:१७ अनि मत्ती ११:१४ र १७:१०-१२)। यूहन्नाले सलह र वनमह खान्थे, एउटा यस्तो मानिसको खानेकुराजस्तो, जसको सेवकाइले उसलाई पूरा रूपले विवश पारेको थियो, यहाँसम्म कि उसले जीवनका सामान्य आनन्द र सुखहरू पनि परिष्कार गरेर उड़ायो।

बप्तिस्मा दिने यूहन्नासित भेट हुँदा यस प्रकारको भेटले हामीलाई कायल पार्ने र हाम्रो जीवन नापजोख गर्ने अनुभव दिनेथियो। साधारण मानिसहरूले धन, मान, इज्जतजस्तै जुन कुराका निम्ति जिउँछन्, यसको कुनै पनि थोकको वास्ता नगर्ने व्यक्ति! आत्मिक कुरामा तिनको तल्लीनताले अरू मानिसहरूमा आफू कति निकृष्ट रहेछौं भन्ने बोध दिलाएको हुनुपर्छ। यूहन्नाको समयमा सांसारिक अभिलाषाहरूमा जिउने मानिसहरूलाई तिनको आत्मत्याग एउटा घोच्चे, बिभने हप्की लाग्नुपर्थ्यो।

मत्ती ३:५-६: यरूशलेम, सारा यहूदिया र यर्दन नदीपारिबाट मानिसहरू यूहन्नाको प्रचार सुन्न आउँथे। कति मानिसहरूले तिनको सन्देश

स्वीकार गरेर तिनीद्वारा यर्दनमा बप्तिस्मा लिए। यसो गरेर तिनीहरूले आउनेवाला मसीह राजाका निम्ति हामी पूरा रूपले तयार छौं, उहाँप्रति निष्ठावान् र आज्ञाकारी रहनेछौं भन्ने साक्षी दिए।

मत्ती ३:७: फरिसीहरू र सदुकीहरूको अवस्था त्यस्तै थिएन। जब तिनीहरू यूहन्नाको कुरा सुन्न आउँथे, तब तिनीहरू इमानदार थिएनन् भन्ने कुरा यूहन्नालाई थाहा थियो। तिनले तिनीहरूको साँचो अवस्था बुझेका थिए। फरिसीहरूले व्यवस्था मान्ने सम्बन्धमा बाहिरी ठूलो भक्ति देखाउँथे, तर भित्र भने तिनीहरू भ्रष्ट, दलबन्दी मच्चाउने, कपटी र आफूलाई धर्मी ठान्ने दम्भी मानिसहरू हुन्थे। सदुकीहरूचाहिँ समाजवादी अभिजातका मानिसहरू हुन्थे। तिनीहरू धार्मिक संदेहवादी हुन्थे, जसले आधारभूत शिक्षाहरूलाई समेत इन्कार गर्थे, जस्तै शरीरको बौरिउठाइ, स्वर्गदूतहरूको अस्तित्व, आत्माको अमरता र अनन्त न्याय आदि। यसैकारण यूहन्नाले ती दुवै पन्थका मानिसहरूलाई विषालु साँपका सन्तान भनेर दोषारोपण गरे। तिनीहरूले आउन लागेको क्रोधबाट उम्कन चाहे, तर साँचो पश्चात्तापको कुनै लक्षण, त्यसको लायकको कुनै काम देखाएनन्।

मत्ती ३:८: यूहन्नाले तिनीहरूलाई आफ्नो इमानदारीता देखाओ, र पश्चात्ताप लायकका फलहरू फलाओ भन्ने चेताउनी दिए। साँचो पश्चात्तापको सम्बन्धमा जे. आर. मिल्लरले यसरी लेखे: 'थोरै आँसु भार्नु, आफ्नो खेद प्रकट गर्नलाई अलिकति अफसोसी हुनु, अलिकति डराउनु पुग्दैन। त्यो कुनै कामको हुँदैन। जुन पापहरूका निम्ति हामी पश्चात्ताप गर्छौं, तिनलाई हामीले त्याग्नुपर्छ, र एउटा नयाँ, पवित्र चालमा हिँड्नुपर्छ; हामी पवित्रताको पछि लाग्नुपर्छ।'।

मत्ती ३:९: यहूदीहरूले 'हामी अब्राहामका सन्तान हौं, यसैले स्वर्गका हकवाला हुन्छौं' भन्ने भूल-धारणा छोड्नुपर्छ। मुक्ति ल्याउने परमेश्वरको अनुग्रह प्राकृतिक जन्मद्वारा एक पुस्तादेखि अर्को पुस्तामा सार्दैन। फरिसी र सदुकीहरूको जीवन बदली गर्नुभन्दा यर्दनका ढुङ्गाहरू लिएर तिनीहरूलाई अब्राहामका सन्तान तुल्याउनु परमेश्वरका निम्ति सजिलो हुनेथियो, उहाँलाई तीखा लाग्दैनथियो।

मत्ती ३:१०: 'रूखहरूको जरामा बन्चरो राखिएको छ' भन्ने कुरा बताउँदै यूहन्नाले परमेश्वरको न्यायको काम अब शुरू हुनै लागेको छ भन्न चाहेका थिए। प्रभु येशूको आगमन र उहाँ उपस्थितिले तिनीहरूको सबैको जाँच गर्नेछ। जसरी असल फल नफलाउने हरेक रूख ढालिन्छ र आगोभित्र फालिन्छ, त्यसरी नै फलहीन मानिसहरूको विनाश हुनेछ।

मत्ती ३:११-१२: मत्ती ३:७-१० पदमा यूहन्नाले फरिसी र सदुकीहरूसँग मात्र कुरा गरे (मत्ती ३:७ हेर्नुहोस्)। तर अब तिनले सारा श्रोतागणलाई प्रचार गर्छन्, जसमा सत्य र असत्य दुवै थरीका मानिसहरू हुन्छन्। तिनले आफ्नो सेवकाइ र चाँडै आउनुहुने मसीहको सेवकाइको बीचको भिन्नता देखाउँछन्। यूहन्नाले पश्चात्तापका निम्ति पानीले बप्तिस्मा दिन्थे। त्यो पानी विधिवत् थियो, तर त्यसको शुद्ध पार्ने कुनै शक्ति थिएन। तिनको सेवकाइमा पश्चात्ताप जति साँचो किन नहोस्, त्यसले कुनै व्यक्तिलाई मुक्तिको पूरा अनुभवमा पुऱ्याउन सक्दैनथियो। तिनको सेवकाइ एक तयारी मात्र थियो, र केवल आंशिक थियो। सूर्यरूपी मसीहको सामु यूहन्ना एउटा बत्तीभैं थिए। मसीह तिनीभन्दा शक्तिशाली, तिनीभन्दा अति नै योग्य हुनुहुन्छ। तिनको सेवकाइले भन्दा येशूको सेवाकार्यले टाढा ल्याइपुऱ्याउनेछ; किनभने उहाँ पवित्र आत्मा र आगोले बप्तिस्मा दिनुहुनेछ।

पवित्र आत्माको बप्तिस्मा र आगोको बप्तिस्मा दुईवटा कुरा हुन्। पवित्र आत्माको बप्तिस्मा आशिषको हो, तर आगोको बप्तिस्माचाहिँ न्यायको हो। पवित्र आत्माको बप्तिस्मा पेन्टेकोष्टको दिनमा पूरा भयो; आगोको बप्तिस्मा अफ भविष्यमा हुन आउने कुरा हो। प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्ने सबै सच्चा विश्वासीहरूले पवित्र आत्माको बप्तिस्माको उपभोग गर्छन् भने आगोको बप्तिस्माचाहिँ सबै अविश्वासीहरूको भाग हुनेछ। पवित्र आत्माको बप्तिस्मा ती यहूदीहरूका निम्ति थियो, जसले भित्री रूपले साँचो पश्चात्ताप गरी परमेश्वरतर्फ मन फिऱाएका थिए र यसको बाहिरी चिन्हको रूपमा पानीको बप्तिस्मा लिए। आगोको बप्तिस्माचाहिँ फरिसी र सदुकीहरूका निम्ति, अँ, अरू सबैका निम्ति हुन्छ, जसले साँचो पश्चात्ताप गरेको कुनै पक्का प्रमाण दिन सक्दैनन्।

कतिले पवित्र आत्माको बप्तिस्मा र आगोको बप्तिस्मा एउटा कुरा हो भनी भन्छन् र यसो सिकाउँछन् । तिनीहरूको तर्क यस प्रकारको छ: के पेन्टेकोष्टको दिनमा, पवित्र आत्मा दिइएको दिनमा देखा परेका आगाका चिरा परेका जिब्राहरू आगोको बप्तिस्मा हुन सक्दैनन् र? उत्तरमा हामी यो भन्छौं: मत्ती ३:१२ पदमा आगोचाहिँ न्यायसित बराबर हुने कुरा तुल्याइएको छ; यसैले उपरोक्त शिक्षा ठीक नहोला ।

यूहन्नले आगोको बप्तिस्माको कुरा गर्नसाथ तिनले न्यायको कुरा गर्छन् । यसको चित्र यसो दिइएको छ: प्रभु येशूको हातमा निफन्ने नाङ्लो छ, जससित उहाँले भाँटिएका अन्न माथि हावामा हुत्त्याउनुहुन्छ । गहुँ सीधा भुइँमा खस्छ र धनसारमा/ढुकुटीमा राखिन्छ । सच्चा विश्वासीहरू गहुँ हुन्छन् । भुसचाहिँ हावाले बत्ताउँछ, र अलिक पर पुस्चाउँछ; त्यसपछि त्यो बटुलिन्छ र ननिभ्ने आगोमा फालेर जलाइन्छ । अविश्वासीहरू भुस हुन्छन् । मत्ती ३:१२ पदमा आगोको अर्थ न्याय हो । अनि बाह्र पद एघार पदसित सम्बन्धित छ र यसले त्यसमा भनिएको कुरा बढाएको छ; यसैकारण आगोको बप्तिस्मा न्यायको बप्तिस्मा हो भन्ने निष्कर्षमा पुगनु न्यायसंगत र समभददार कुरा हो ।

ख) बप्तिस्मा दिने यूहन्नले प्रभु येशूलाई बप्तिस्मा दिए (मत्ती ३:१३-१७)

मत्ती ३:१३: प्रभु येशू गालीलदेखि यर्दन नदीको तल्लो भागसम्म लगभग ६० माइल हिँड्नुभयो । उहाँ यूहन्नाबाट बप्तिस्मा लिन यहाँ आउनुभयो । यसो गर्दा उहाँले यस बप्तिस्माको विधिलाई यति महत्त्व दिनुभयो । अनि आज उहाँका अनुयायीहरूका निम्ति बप्तिस्माको महत्त्व त्यत्तिकै हुनुपर्छ ।

मत्ती ३:१४-१५: प्रभु येशूमा कुनै पाप थिएन, जसको पश्चात्ताप उहाँले गर्नुपर्थ्यो; त्यो कुरा जानेर यूहन्नले उहाँलाई बप्तिस्मा दिन अस्वीकार गरे । बरु तिनलाई येशूबाट पो बप्तिस्मा लिन खाँचो थियो भन्ने कुरा सुभाउ गर्ने बोध पक्का पनि सहज-ज्ञानले तिनलाई सिकाएको हुनुपर्छ । प्रभु येशूले

त्यो कुरा इच्छा गर्नुभएन; उहाँले केवल बप्तिस्मा लिने आफ्नो अनुरोध दोहोर्याउनुभयो; किनकि यसरी नै सबै धार्मिकता पूरा गर्नु उचित थियो। यस बप्तिस्माद्वारा पश्चात्तापका निम्ति बप्तिस्मा लिन आउने भक्त यहुदीहरूसित आफूलाई एक बनाउनु प्रभु येशूलाई ठीक लाग्यो।

तर प्रभु येशूले बप्तिस्मा लिनुभएकोमा त्यसभन्दा अझ गह्रियो अर्थ छ। मानिसहरूका पापको विरुद्धमा परमेश्वरका जति धार्मिक मागहरू थिए, ती सबै पूरा गर्नलाई प्रभु येशूले जुन बाटो अपनाउनुभयो, उहाँका निम्ति बप्तिस्मा त्यो विधि थियो, जसले त्यस बाटोको उचित सङ्केतार्थ दिन्थ्यो। पानीमा चोपलिनुको प्रतीक-अर्थ यही थियो: उहाँ गलगथामा परमेश्वरको न्यायरूपी पानीभित्र डुबेर बप्तिस्मा लिनुहुनेछ। उहाँ बप्तिस्माको पानीबाट माथि निस्केर आउनुभएको मतलबचाहिँ उहाँ मरेकाहरूबाट बौरिउठाइनुहुनेछ भन्ने कुराको छायार्थ दिनु थियो। आफ्नो मृत्यु, दफन र बौरिउठाइद्वारा प्रभु येशूले परमेश्वरका सबै धार्मिक मागहरू पूरा गर्नुहुनेछ, र पापीहरूलाई धर्मी ठहराउन सक्ने धार्मिक जग बसाल्नुहुनेछ।

मत्ती ३:१६-१७: प्रभु येशू पानीबाट माथि निस्केर आउनुभएपछि उहाँले परमेश्वरका आत्मालाई ढुकुरभैं स्वर्गबाट आर्लदै गर्नुभएको र आफूमाथि आउँदै गर्नुभएको देख्नुभयो। जसरी पुरानो नियममा पवित्र अभिषेकको तेलले अभिषेक गरीकन मानिसहरू र मन्दिरका सर-सामानहरूलाई पवित्र कार्यहरूका निम्ति समर्पण गरिन्थ्यो/पवित्र गरिन्थ्यो/अलग गरिन्थ्यो (प्रस्थान ३०:२५-३०), त्यसरी नै प्रभु येशू पवित्र आत्माद्वारा मसीह हुनका निम्ति अभिषेक गरिनुभयो।

यो कस्तो पवित्र सुअवसर थियो, जब तीन व्यक्ति एक ईश्वर, अँ, त्रीएक परमेश्वरका सबै सदस्यहरू साक्षात् रूपले प्रकट हुनुभयो। त्यहाँ परमेश्वरको प्रिय पुत्र हुनुहुन्थ्यो। पवित्र आत्मा त्यहाँ ढुकुरको रूपमा देखा पर्नुभयो। पिता परमेश्वरको स्वर स्वर्गबाट सुनियो, जसले आफ्ना पुत्र येशूप्रति आफ्नो शुभाशीर्वाद जनाउने वचन सुनाउनुभयो। यो एउटा अविस्मरणीय क्षण थियो; किनकि परमेश्वरको स्वर सुनिन्थ्यो, जसले पवित्र शास्त्रका खण्ड उद्धृत गर्‍यो: **‘यिनी मेरा प्रिय पुत्र हुन्’** (भजन २:७),

‘जससँग म अत्यन्तै प्रसन्न छु’ (यशैया ४२:१) । तीन अवसरहरूमध्ये यो एउटा थियो, जब परमेश्वर पिता स्वर्गबाट बोल्नुभयो र आफ्नो एकमात्र पुत्रसँग अति प्रसन्न भएको जानकारी दिनुभयो (मत्ती १७:५ र यूहन्ना १२:२८) ।

ग) शैतानद्वारा प्रभु येशूको परिक्षा (मत्ती ४:१-११)

मत्ती ४:१: प्रभु येशू आत्माद्वारा परीक्षामा लगिनुभएको कुरा अनौठो लाग्न सकिन्छ । पवित्र आत्माले उहाँलाई किन यस्तो भिडन्तमा लैजानु-भएको त ? त्यसको उत्तर यही हो: जुन कामका निम्ति येशू यस संसारमा आउनुभयो, त्यसका निम्ति उहाँको नैतिक योग्यता छ कि छैन, सो देखाउनलाई यो परीक्षा अनिवार्य थियो । पहिलो मानिस आदमले अदनको बगैंचामा बैरीलाई भेट्दा राज्य गर्न आफ्नो अयोग्यता देखाए । तर यहाँ ‘अन्तिम आदम’चाहिँ शैतानसित आमनेसामने मुकाबिलामा पर्नुभयो, र चोटपटक केही नलागी यस परीक्षाबाट अक्षत भएर निस्कनुभयो ।

‘परीक्षा गर्नु’ भन्ने ग्रीक शब्दका दुईटा अर्थ छन्: एक अर्थ ‘जाँच गर्नु’ वा ‘पारख गर्नु’ हो (यूहन्ना ६:६, २ कोरिन्थी १३:५, हिब्रू ११:१७) । दोस्रो अर्थ ‘पापमा फसाउनु’ वा ‘दुष्ट कुरामा लोभ्याउनु’ हो । पवित्र आत्माले प्रभु येशूलाई जाँचुभयो, तर शैतानले उहाँलाई पापमा फसाउन खोज्यो ।

हाम्रा प्रभुको परीक्षामा एउटा अगम्य रहस्य लुकेको छ । किनकि नभई नहुने यो प्रश्न उठ्छ: ‘के प्रभु येशूले पाप गर्न सक्नुहुन्थ्यो त?’ यसको जवाफ हो: ‘होइन नि!’ तब अर्को प्रश्न उठ्छ: ‘यो कस्तो खालको परीक्षा हो, जसमा उहाँ हार्न सक्नुहुन्नथियो?’ पहिलो प्रश्नको जवाफ ‘हो नै हो’ भयो भने हाम्रो अर्को समस्या छ: देहधारी परमेश्वरले कसरी पाप गर्न सक्नुहुन्छ ?

प्रभु येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ; अनि परमेश्वर पाप गर्न सक्नुहुन्न; यो प्रमुख महत्त्वपूर्ण कुरा हो, जो हामीले याद गर्नुपर्छ । यो कुरा पनि साँचो हो: प्रभु येशू मानिस हुनुहुन्थ्यो । तर उहाँ परमेश्वर भएर होइन, तर मानिसको रूपमा पाप गर्न सक्नुहुन्थ्यो भन्नु पवित्र शास्त्रको जगबिना तर्क उठाउनु हो; किनभने नयाँ नियमका लेखकहरूले बेग्ला-बेग्लै ठाउँमा प्रभु येशू पापरहित हुनुहुन्थ्यो

भन्ने कुरा लेखेका छन्। प्रेरित पावलले लेख्छन्: उहाँ 'पापै नजान्नुहुने' हुनुहुन्छ (२ कोरिन्थी ५:२१)। प्रेरित पत्रसले भन्छन्: 'उहाँले कुनै पाप गर्नुभएन' (१ पत्रस २:२२)। अनि प्रेरित यूहन्नाले थपेर भन्छन्: 'उहाँमा पाप छैन' (१ यूहन्ना ३:५)।

प्रभु येशूलाई, हामीलाई गरेजस्तै, बाहिरबाट परीक्षामा पार्न सकिन्थ्यो। शैतान उहाँकहाँ आयो र उहाँलाई परमेश्वरको इच्छाको विरोध गर्ने सुभाउहरू दियो। तर हामीजस्तै नभएर प्रभु येशूलाई भित्रबाट पापको परीक्षामा फस्न असम्भव थियो; किनभने उहाँको मनबाट कुनै पापी अभिलाषा वा उहाँमा कुनै कुइच्छा पैदा भएर उठ्न सक्दैनथियो। त्यति मात्र होइन, प्रभु येशूमा कुनै प्रवृत्ति नै थिएन, जसले शैतानका प्रलोभनहरू स्वीकार गर्न सक्नेथियो (यूहन्ना १४:३०)।

प्रभु येशूलाई पाप गर्नु असम्भव भए पनि यो परीक्षा वास्तविक परीक्षा नै थियो। पाप गराउने प्रलोभनहरूको सामना गर्नु उहाँका निम्ति सम्भव थियो, तर पापमा फस्नु नैतिक हिसाबले उहाँका निम्ति असम्भव थियो। परमेश्वर पिताले जे गरिरहनुभएको थियो, त्यो कुरा प्रभुले देख्नुभयो, र त्यही मात्र उहाँ आफैले गर्न सक्नुहुन्थ्यो (यूहन्ना ५:१९)। अनि परमेश्वर पिताले पाप गर्नुभएको कुरा उहाँले कहीं कुनै हालतमा देख्नुहुनेछ भन्ने कुरा सोच नसकिने कुरा हो। आफ्नै खुशीले उहाँले केही पनि गर्न सक्नुहुन्नथियो (यूहन्ना ५:३०); अनि परमेश्वर पिताले उहाँलाई कहिल्यै पापको परीक्षामा हार्ने अनुमति दिनुहुन्न नै।

यसैले बुभुहोस्: यस परीक्षाको उद्देश्यचाहिँ प्रभु येशूले पाप गर्नुहुन्छ कि गर्नुहुन्न, सो कुरा चाल पाउनु होइन, तर अचाक्ली दबाउमा परेर पनि उहाँले अरू कुनै कुरा गर्ने होइन, तर केवल परमेश्वरको वचन पालन गर्नुहुन्छ नै, सो कुरा देखाउनु थियो।

प्रभु येशू मानव भएको नाताले पाप गर्न सक्नुहुन्थ्यो भने हामीले एउटा समस्या पाउँछौं: प्रभु येशू स्वर्गमा अभै पनि मानिस हुनुहुन्छ। के त्यहाँ पनि उहाँ पाप गर्न सक्नुहुन्छ? होइन, पक्का पनि होइन।

मत्ती ४:२-३: चालीस दिन र चालीस रात उपवास बस्नुभएपछि प्रभु येशू भोकाउनुभयो। (याद रहोस्: चालीस त्यो सङ्ख्या हो, जो पवित्र

शास्त्रमा घरीघरी जाँच र परीक्षाको सम्बन्धमा प्रयोग गरिएको छ ।) भोकले आकुल भएको प्रभुको परिस्थितिमा परीक्षा गर्नेले मौका छोप्यो । यस्तै अवस्थामा त्यसले धेरै मानिसहरूबाट आफ्नो फाइदा उठाएकै छ । त्यसको सुभाउ थियो: येशूको अलौकिक शक्तिले मरुभूमिका ढुङ्गाहरूबाट रोटीहरू बनाउने । **‘तपाईं परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ भने ...’** भन्ने शुरुका शब्दहरूमा शङ्का व्यक्त गरिएको होइन । यी शब्दको खास अर्थ हो: **‘तपाईं परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्छ; यसैले ...’** । प्रभु येशूको बपतिस्मामा **‘यिनी मेरा प्रिय पुत्र हुन्’** भनेर परमेश्वर पिताले उहाँलाई भन्नुभएका शब्दहरूसित शैतानले यहाँ सम्बन्ध जोड्छ ।

त्यसले चलाएका शब्दहरूको ग्रीक शैलीले^४ यिनलाई के अर्थ दिन्छ भने यी शब्दहरू एक सत्य कथन हुन्, जसद्वारा शैतानले प्रभु येशूलाई आफ्नो शक्ति प्रयोग गरेर आफ्नो भोक मेटाउने आह्वान दिएको छ । शैतानको प्रोत्साहनमा ईश्वरीय शक्ति चलाएर आफ्नो भोक मेटाउने जुनै कार्यद्वारा पनि सीधै परमेश्वरसित अनाज्ञाकारी बन्न हो । शैतानको सुभाउभित्र उत्पत्ति ३:६ पदको **‘खानलाई असल’** भन्ने प्रतिध्वनि सुनिन्छ । प्रेरित यूहन्नाले यस परीक्षाको नाम **‘शरीरको अभिलाषा’** राखेका छन् (१ यूहन्ना २:१६) । त्यस्तै गरी हाम्रा स्वभाविक अभिलाषाहरू पूरा गर्ने गरी जिउनलाई हामीमा पनि परीक्षा आउँछ; परमेश्वरको राज्य र उहाँको धार्मिकताको खोजी नगरेर सुखविलासको जीवन यापन गर्ने उपायहरू खोज्नु यस परीक्षाको आधुनिक नाम राख्न सकिन्छ । शैतानले भन्छ: **‘जीवन मज्जाको हुनुपर्छ, होइन र?’**

मत्ती ४:४: प्रभु येशूले परमेश्वरको वचन उद्धृत गरेर परीक्षा गर्नेलाई जवाफ दिनुभयो (व्यवस्था ८:३) । हाम्रा प्रभुको उदाहरणबाट हामीले के सिक्छौं भने, बाँच्नु मुख्य कुरा होइन, तर हामी परमेश्वरप्रति आज्ञाकारी बन्न र आज्ञाकारी रहनु प्रमुख कुरा हो । रोटी कमाउनु जीवनको सबभन्दा मुख्य उद्देश्य होइन, तर परमेश्वरको हरेक वचन पालन गर्नु नै जीवनको मूल कारण हो । प्रभु येशूले परमेश्वर पिताबाट ढुङ्गाहरूबाट रोटी बनाउने कुनै आदेश नपाएका हुनाले उहाँले मनपरी गर्नुहुँदैनथियो; उहाँको भोक जति ठूलो किन नहोस्, उहाँले शैतानको कुरा मान्नुहुँदैनथियो ।

मत्ती ४:५-६: दोस्रो परीक्षा यरूशलेममा, मन्दिरको टुप्पामाथि भयो। शैतानले प्रभु येशूलाई 'यहाँबाट हाम फाल!' भनेर उदेक ढङ्गले आफू परमेश्वरको पुत्र हुँ भन्ने प्रमाण दिने चुनौती दियो। 'यदि' भनेको शुरुको शब्दले शङ्का जनाउने होइन; किनकि शैतानले पवित्र शास्त्रको सन्दर्भ निकाल्यो, जहाँ मसीहलाई परमेश्वरबाट सुरक्षा पाउने प्रतिज्ञा गरिएको छ (भजन ९१:११-१२)।

प्रभु येशूमाथि आइपरेको परीक्षाचाहिँ रोमाञ्च पैदा गर्ने चमत्कारपूर्ण काम देखाएर मसीह मै हुँ भन्ने प्रमाण दिनु थियो। उहाँका निम्ति योचाहिँ दुःखकष्ट नभोगीकन महिमा कमाउने परीक्षा थियो। शैतानको खास भनाइ थियो: 'क्रूसमा नपुर्त्याउने उपमार्ग छ, जसबाट भएर सिंहासनमा पुग्न सकिन्छ।' तर यी सबै सुभाउहरू परमेश्वरको इच्छादेखि बाहिरका थिए। प्रेरित यूहन्नाले यस आकर्षित लालसालाई 'जीवनको सेखी' भन्ने नाम दिएका छन् (१ यूहन्ना २:१६)। यस परीक्षाले अदनको बगैँचामा भएको 'बुद्धिमान् बनाउनका निम्ति चाहना गर्न लायकको रूखसँग मेल खान्छ (उत्पत्ति ३:६)। किनभने दुवै कुरामा परमेश्वरको इच्छालाई लत्याएर आफ्नै गौरव बढाउने मेला मात्र थियो। यस्तो किसिमको परीक्षा त्यस बेला हामीमा आइपर्छ, जब उहाँका दुःखहरूमा सहभागी नभई हामी धार्मिक उच्च पद हासिल गर्न खोज्छौं। हामी आफ्नै लागि ठूला-ठूला कुराहरूको खोज गर्छौं, तर समस्याहरू आइपर्दा भाग्छौं र लुक्छौं। यसैले बुर्भौं: परमेश्वरको इच्छाको बेवास्ता गरेर आफूलाई उच्च पार्दा हामी परमेश्वरलाई परीक्षा गर्छौं।

मत्ती ४:७: यस पाली पनि प्रभु येशूले शैतानको आक्रमण पवित्र शास्त्रको खण्ड उद्धृत गरेर सामना गर्नुभयो। 'फेरि यो लेखिएको छ: तिमीले परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरलाई परीक्षा नगर!' (व्यवस्था ६:१६)। परमेश्वरले मसीहलाई रक्षा गर्ने प्रतिज्ञा गर्नुभएको हो, तर सुरक्षा पाउने निश्चयता परमेश्वरको इच्छाअनुसार जिउनुमा निर्भर छ। कुनै अनाज्ञाकारी काम गर्दा परमेश्वरको सुरक्षाको प्रतिज्ञा दाबी गर्नु परमेश्वरलाई परीक्षा गर्नु हो। प्रभुलाई थाहा थियो: समय आउँछ, जब उहाँ मसीहको रूपमा प्रकट हुनुहुनेछ, तर पहिले क्रूस नै आउनुपर्नेछ। सिंहासनमा बस्नुभन्दा अघि उहाँ

बलि चढ़ाउने वेदीमाथि चढ्नुपर्नेथियो । महिमाको मुकुट लाउनुभन्दा अघि उहाँले काँडाको मुकुट लगाउनुपर्नेथियो । यसैले प्रभु येशू परमेश्वरको समय पर्खनुहुने नै छ, र परमेश्वरको इच्छा पालन गर्नुहुने नै छ ।

मत्ती ४:८-९: तेस्रो परीक्षा हुँदा शैतानले प्रभु येशूलाई एकदम अग्लो पहाडमाथि लग्यो, र उहाँलाई संसारका सारा राज्यहरू देखायो । प्रभु येशूले त्यसलाई दण्डवत् गर्नुभएको भए त्यसले ती सबै उहाँलाई दिनेथियो । हो, यस परीक्षामा दण्डवत् गर्ने कुरा, अँ, त्यस आत्मिक अभ्यासको कुरा छँदैछ । तर शैतानलाई दण्डवत् गर्दा हाम्रा प्रभुले संसारमाथिको प्रतापी सर्वाधिकार पक्रन पाउनुहुनेछ; प्रभु येशूलाई यस कुराका निम्ति प्रेरणा दिनु शैतानको कोशिश थियो । त्यसले प्रतिज्ञा गरेका कुराहरूचाहिँ संसारका सारा राज्यहरू र तिनका गौरव थिए । यस्ता थोकहरूले 'आँखाको अभिलाषा'लाई आकर्षण गर्छन् (१ यूहन्ना २:१६) ।

हुन पनि हो, हालैमा संसारका सबै राज्यहरू शैतानको हातमा छन् । २ कोरिन्थी ४:४ पदमा त्यसलाई 'यस संसारको ईश्वर/देव' भनिएको छ । प्रेरित यूहन्नाले 'सारा संसार त्यस दुष्टको वशमा छ' भनेर हामीलाई बताएका छन् (१ यूहन्ना ५:१९) । जब प्रभु येशू दोस्रो आगमनको समयमा राजाहरूका राजा भई देखा पर्नुहुनेछ (प्रकाश १९:१६), तब 'यस संसारका राज्यहरू' उहाँका हुनेछन् (प्रकाश ११:१५) । प्रभु येशूले परमेश्वरको समय-तालिकालाई बिगार्न चाहनुहुन्नथियो, र निश्चय, कुनै हालतमा पनि, शैतानलाई दण्डवत् गरेर त्यसको पूजा कहिल्यै गर्नुहुनेछैन नै ।

हाम्रा निम्ति परीक्षा दुई किसिमको छ: के यस संसारको बितिजाने महिमाका निम्ति हामीले आफ्नो आत्मिक जन्मसिद्ध अधिकार साटिदिन्छौं कि? अथवा के सृष्टिकर्ता परमेश्वरको सट्टामा हामी सृष्टिका थोकहरूको पूजा र सेवा गर्छौं कि?

मत्ती ४:१०: तेस्रो पल्ट पनि प्रभु येशूले पुरानो नियमको वचनको खण्ड उद्धृत गरेर परीक्षाको सामना गर्नुभयो । 'तिमीले परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरलाई दण्डवत् गर, र उहाँकै मात्र सेवा गर !' (व्यवस्था ६:१३) । उपासना, र उपासनाबाट निस्केर आउने सेवा र सेवाभावना परमेश्वरका

निम्ति मात्र हुनुपर्छ । शैतानलाई दण्डवत् गर्नुको अर्थ त्यसलाई परमेश्वरको/ ईश्वरको रूपमा अपनाउनु वा स्वीकार गर्नु हो ।

मत्तीको सुसमाचारमा उल्लेख गरिएका परीक्षाहरूको क्रम लूका ४:१-१३ पदसँग मिल्दैन । कतिले यसमा आफ्नो सुभाउ दिएर भन्छन्, कि मत्तीले दिएको क्रम इस्राएलीहरूले उजाड़स्थानमा सामना गर्नुपर्ने परीक्षाहरूको क्रमसँग मेल खान्छ (प्रस्थान १६, १७ र ३२ अध्याय) । इस्राएलीहरू कठिनाइमा पर्दा जुन-जुन कुरामा हारे, तिनमा प्रभु येशू पूर्ण रूपले विजयी हुनुभयो ।

मत्ती ४:११: प्रभु येशूले शैतानका परीक्षाहरू सफलतापूर्वक विरोध गर्नुभएपछि शैतानले उहाँलाई छोड्यो । परीक्षाहरू बराबर बग्ने प्रवाहको रूपमा आउँदैनन्, तर छालका तरङ्ग/लहरभैं आइपर्छन् । **‘जब शत्रु बाढ्भैं उर्लेर भित्र आउनेछ, तब परमप्रभुको आत्मा त्यसलाई भाग्ने तुल्याउनुहुनेछ’** (यशैया ५९:१९) । परमेश्वरका पवित्र जनहरूका निम्ति, जो परीक्षामा परेका छन्, यो कत्रो उत्साह !

‘स्वर्गदूतहरू आएर उहाँको सेवा गरे’ भनिएको छ । तर यस अलौकिक सहायता किन भयो, सोको कारण बताइएको छैन । हुन सक्छ, तिनीहरूले त्यही खानेकुरा उहाँलाई जुटाइदिए, जसलाई बनाउन शैतानले सुभाउ गर्‍यो, तर जसलाई उहाँले बनाउन इन्कार गर्नुभयो ।

प्रभु येशूका परीक्षाहरूबाट हामी निम्न कुरा सिक्छौं: शैतानले पवित्र आत्माको नियन्त्रणमा रहेका मानिसहरूलाई आक्रमण गर्न सक्छ, तर जब उनीहरूले परमेश्वरको वचन लिएर त्यसको सामना गर्छन्, तब उनीहरूको विरुद्धमा त्यसको केही पनि सीप लाग्दैन ।

घ) प्रभु येशूले गालीली सेवा शुरु गर्नुभयो (मत्ती ४:१२-१७)

प्रायः एक वर्षसम्म प्रभु येशू यहूदियामा सेवारत हुनुहुन्थ्यो, जुन अवधिको विवरण मत्तीले दिँदैनन् । यूहन्ना १-४ अध्यायमा यस अवधिको व्याख्यान गरिएको छ, जो मत्ती ४:११ र १२ पदको बीचमा परेको समय हो ।

मत्तीको विवरणले प्रभु येशूको परीक्षाबाट हामीलाई सीधा गालीली सेवकाइमा लान्छ ।

मत्ती ४:१२: बप्तिस्मा दिने यूहन्ना भ्यालखानामा हालिए भन्ने कुरा जब येशूले सुन्नुभयो, तब यो त आफ्नो तिरस्कारको चिन्ह हो भनी उहाँले महसुस गर्नुभयो । मानिसहरूले मसीह राजाका अग्रदूतलाई रद्द गरे; यसको व्यवहारिक अर्थ यही थियो: तिनीहरूले राजालाई पनि रद्द गरेका छन् । तर डरले उहाँ उत्तरतिर, गालीलमा जानुभएन । वास्तवमा, उहाँ उही राजा हेरोदको राज्यको केन्द्रमा जाँदै हुनुहुन्थ्यो, जुन हेरोदले भर्खरै यूहन्नालाई भ्यालखानामा हालेका थिए । यसरी अन्यजातिहरूको गालीलतिर जाँदाखेरि उहाँले के देखाउन चाहनुभयो ? यहूदीहरूद्वारा मसीह रद्द गरिनुभएको नतिजा-स्वरूप सुसमाचार अन्यजातिहरूकहाँ पुग्नेछ भन्ने कुरा उहाँले देखाउन चाहनुभयो ।

मत्ती ४:१३: मानिसहरूले प्रभु येशूलाई अन्यजातिहरूलाई मुक्तिको घोषणा गर्नुभएको आरोपमा मार्न खोजेको बेलासम्म उहाँ नासरतमा रहनुभयो (लूका ४:१६-३०) । त्यसपछि उहाँ गालीलको समुद्रको छेउमा स्थित भएको कपर्नहुममा आउनुभयो । उहिले यस क्षेत्रमा जबुलोन र नप्ताली कुलका मानिसहरूले बसोबासो गर्थे । अबदेखि कपर्नहुम उहाँको सेवा-केन्द्र बन्यो ।

मत्ती ४:१४-१६: प्रभु येशू गालीलमा आउनुभयो र यसरी नै यशैया ९:१-२ पद पूरा गर्नुभयो । गालीलमा बस्ने अनजान भएका र अन्ध-विश्वासमा डुबेका अन्यजातिका मानिसहरूले एउटा ठूलो ज्योति देखे; तिनीहरूले ख्रीष्टलाई देखे, जो संसारको ज्योति हुनुहुन्छ ।

मत्ती ४:१७: त्यस समयदेखि प्रभु येशूले **‘पश्चात्ताप गर, किनभने स्वर्गको राज्य नजिकै आएको छ’** भन्ने बप्तिस्मा दिने यूहन्नाले प्रचार गरेकै सन्देश सुनाउन थाल्नुभयो । यो सन्देश उहाँको राज्यको तयारीमा नैतिक सुधारका निम्ति बोलावट दिने आह्वान थियो । स्वर्गको राज्य नजिकै आएको मतलब थियो: राजा तिनीहरूको बीचमा उपस्थित हुनुहुन्थ्यो ।

ड) प्रभु येशूले चारजना जलाहारीलाई बोलाउनुभयो

(मत्ती ४:१८-२२)

मत्ती ४:१८-१९: वास्तवमा, प्रभु येशूले पत्रुस र अन्द्रियासलाई यहाँ बोलाउनुभएको दोस्रो पल्ट हो। यूहन्ना १:३५-४२ पदमा यी दुईजनाले अघिबाट मुक्तिका निम्ति बोलावट पाएका थिए। यहाँ उनीहरूले सेवाका निम्ति बोलावट पाए। पहिलो बोलावट यहूदियामा भएको थियो भने अबको बोलावटचाहिँ गालीलमा भयो। पत्रुस र अन्द्रियास जलाहारी थिए। तर अब प्रभु येशूले उनीहरूलाई मानिसहरूका जलाहारी हुनका निम्ति बोलाउँदै हुनुहुन्थ्यो। उनीहरूको कर्तव्य थियो: ख्रीष्टलाई पछ्याउने। उहाँको कर्तव्य थियो: उनीहरूलाई निपुण जलाहारी तुल्याउने। प्रभु येशूको पछि लाग्नका निम्ति उनीहरू केवल शरीरमा उहाँको नजिकै रहन पुग्दैनथियो, तर उनीहरूले ख्रीष्टको चरित्रको देखासिकी गर्नुपर्नेथियो। उनीहरूले चरित्रमा केन्द्रित सेवकाइ पाए। उनीहरू जे थिए, त्यो कुराचाहिँ उनीहरूले भनेका वचन र गरेका कामभन्दा बढी महत्त्वपूर्ण थियो। पत्रुस र अन्द्रियासका निम्ति लागू हुने कुरा हाम्रा निम्ति पनि लागू हुन्छ: सच्चा आत्मिकताको सट्टामा कुशल वक्ता हुने, बाहिरी भद्रताको भेष लिने र तार्किक बठ्याइँ देखाउने परीक्षाबाट हामीलाई बाँच्नुपरेको छ। ख्रीष्टको पछि लाग्दा-लाग्दै हामी उहाँका चेलाहरूले जहाँ-जहाँ माछाहरू चलफिर गर्छन्, त्यहाँ-त्यहाँ जान सिक्छौं, माछा मार्नलाई ठीक-ठीक चारो चलाउन पनि सिक्छौं। हामी असुविधाहरू र कठिनाइहरू सहन्छौं; हामी धीरजी रहन्छौं र लोकप्रसिद्ध हुनदेखि भाग्यौं।

मत्ती ४:२०: पत्रुस र अन्द्रियासले उहाँको बोलावट सुने, र तुरुन्तै त्यसलाई मानिहाले। सच्चा विश्वासले उनीहरूले आफ्ना जालहरूलाई छोडे, र भक्तिसाथ उहाँलाई पछ्याए।

मत्ती ४:२१-२२: त्यसपछि ईश्वरीय बोलावट याकूब र यूहन्नाकहाँ आयो। यिनीहरू पनि तत्कालै प्रभुका चेला बनिहाले। यिनीहरूले आफ्नो जीविका चलाउने साधनलाई मात्र होइन, आफ्ना बुवालालाई समेत छोडे। यसरी

यिनीहरूले संसारका सबै नाता र सम्बन्धहरूभन्दा माथि प्रभु येशूलाई प्रथम स्थान दिए, र उहाँको प्रभुत्व स्वीकार गरे ।

प्रभु येशूको बोलावट स्वीकार गरेका हुनाले यी जलाहारीहरू संसारभरि नै सुसमाचार प्रचार गर्ने कामको सम्बन्धमा मूल व्यक्तिहरू बने । उनीहरू आफ्ना जालहरूसित रहेका भए हामी उनीहरूको नाम कहिल्यै सुन्न पाउनेथिएनौं । यस संसारमा प्रभु येशूको प्रभुत्व स्वीकार गर्नु वा नगर्नु – सवाल यसमा छ; यसैमा सम्पूर्ण भिन्नता छ ।

च) प्रभु येशूले ठूलो भीडका मानिसहरूलाई निको पार्नुभएको (मत्ती ४:२३-२५)

प्रभु येशूको सेवकाइका तीनवटा भाग थिए: अ) उहाँले सभाघरहरूमा परमेश्वरको वचनबाट शिक्षा दिनुहुन्थ्यो, आ) उहाँले परमेश्वरको राज्यको सुसमाचार प्रचार गर्नुहुन्थ्यो, अनि इ) उहाँले बिरामीहरूलाई निको पार्नुहुन्थ्यो ।

निको पार्ने आश्चर्य कर्महरूको एउटा उद्देश्यचाहिँ परमेश्वरका पुत्र ख्रीष्ट मै हुँ भन्ने प्रमाण दिनु थियो, साथै उहाँको ईश्वरीय सेवकाइ पुष्टि गराउनु थियो (हिब्रू २:३-४) । मत्ती ५-७ अध्यायमा उहाँको शिक्षा दिने सेवकाइको उदाहरण हो; अनि मत्ती ८-९ अध्यायमा उहाँका अचम्मका कामहरू उल्लेख गरिएका छन् ।

मत्ती ४:२३: नयाँ नियममा हामी मत्ती ४:२३ पदमा पहिलो पल्ट सुसमाचार भन्ने शब्द पाउँछौं । सुसमाचारको अर्थ 'मुक्तिको शुभ सन्देश' हो । संसारको इतिहासको जुनै युगमा पनि एउटै सुसमाचार मात्र थियो । मानिसहरूका निम्ति मुक्तिको बाटो सधैं एउटा मात्र हुन्थ्यो, र हुन्छ पनि ।

सुसमाचार

परमेश्वरको अनुग्रहबाट सुसमाचार शुरु हुन्छ (एफेसी २:८) । यसर्थ परमेश्वरले पापी मानिसहरूलाई, जो यो दान पाउन योग्यका हुँदैनन्, ख्रीष्ट येशूमा अनन्त जीवन सित्तैमा दिनुहुन्छ ।

सुसमाचारको जगचाहिँ त्यो क्रूस हो, जहाँ प्रभु येशूले मुक्तिको काम पूरा गर्नुभयो (१ कोरिन्थी १५:१-४) । क्रूसमा हाम्रा मुक्तिदाताले न्यायको सम्बन्धमा परमेश्वरमा रहेका सबै धार्मिक मागहरू पूरा गर्नुभयो; फलस्वरूप पवित्र परमेश्वरले पापी मानिसहरूलाई प्रभु येशूमाथि राखिएको तिनीहरूको विश्वासको आधारमा धर्मा ठहराउन सक्नुहुन्छ । पुरानो नियमको युगमा जिउने विश्वासीहरूले पनि त्यस मुक्ति ल्याउने प्रभुको बलिदानद्वारा मुक्ति पाए, यद्यपि त्यो कार्य उनीहरूका निम्ति अभि भविष्यमा रहेको थियो । उनीहरूलाई मसीहको विषयमा त्यति ज्ञान पनि थिएन; तर परमेश्वरलाई उहाँको विषयमा पूरा ज्ञान थियो; अनि उहाँले प्रभु येशूको यस मुक्तिको कार्यद्वारा कमाइएको आशिष उनीहरूको हिसाबमा लगाइदिनुभयो । मानौं 'उधारोमा' उनीहरूले मुक्ति पाए । हामीले पनि प्रभु येशूको प्रायश्चित्तको कामले कमाएको फलस्वरूप मुक्ति पाउँछौं; तर हाम्रो पालोमा उहाँले त्यो मुक्तिको कार्य अघि नै भूतकालमा पूरा गरिसक्नुभयो ।

सुसमाचारको सन्देश केवल विश्वासद्वारा ग्रहण गरिन्छ, ग्रहण गर्न सकिन्छ र ग्रहण गर्नुपर्छ (एफेसी २:८) । पुरानो नियमको समयमा जिउने मानिसहरूले पनि विश्वास गर्थे – परमेश्वरले उनीहरूलाई जे भन्नुभएको थियो, त्यही कुरा उनीहरूले विश्वास गर्नुपर्थ्यो; अनि यसरी उनीहरूले मुक्ति पाए । अहिलेको युगमा मानिसहरूले तब मुक्ति पाउँछन्, जब तिनीहरूले परमेश्वरले मुक्तिको एकमात्र बाटो प्रभु येशू हुनुहुन्छ भन्दै आफ्ना पुत्रको विषयमा दिनुभएको गवाहीमा विश्वास र भरोसा गर्छन् (१ यूहन्ना ५:११-१२) । सुसमाचारको अन्तिम लक्ष्यचाहिँ स्वर्गमा पुर्‍याउनु हो । हाम्रो आशा छ: हामी अनन्त-अनन्तसम्म स्वर्गमा रहनेछौं (२ कोरिन्थी ५:६-१०), जसरी पुरानो नियमका पवित्र जनहरू पनि यही आशामा जिउँथे (हिब्रू ११:१० र ११:१४-१६) ।

एउटै सुसमाचार मात्र छ; ता पनि विभिन्न समयहरूमा त्यसका विशेषताहरू थिए । उदाहरणका निम्ति, परमेश्वरको राज्यको सुसमाचार र परमेश्वरको अनुग्रहको सुसमाचारमा विचार गर्दा तिनमा भिन्नाभिन्नै कुरामा

जोड़ गरिएको पाउँछौं । परमेश्वरको राज्यको सुसमाचारले 'पश्चात्ताप गर, अनि मसीहलाई ग्रहण गर ! तब तिमीहरूले उहाँको राज्यभित्र प्रवेश गर्न पाउँछौ, जब परमेश्वरको राज्य पृथ्वीमाथि स्थापित हुनेछ' भन्छ भने अनुग्रहको सुसमाचारले भन्छ: 'पश्चात्ताप गर, अनि प्रभु येशूमाथि विश्वास गरेर उहाँलाई ग्रहण गर ! तब तिमीहरू उहाँलाई भेट्न बादलमा उठाइनेछौ, र सदा-सर्वदा उहाँको साथमा रहनेछौ ।' खासमा, सुसमाचारका ती सन्देशहरू एउटै हुन्: मुक्ति विश्वासद्वारा अनुग्रहबाट पाइन्छ । तर ती सन्देशबाट के थाहा लाग्छ: संसारमा समय र घटनाहरू मिलाउने ईश्वरीय क्रमहरू^{११} र तिनका उद्देश्यहरूअनुसार सुसमाचारका आशिषहरू उपलब्ध गराउने प्रशासनहरू बेग्ला-बेग्लै थिए ।

जब प्रभु येशूले परमेश्वरको राज्यको सुसमाचार प्रचार गर्नुहुन्थ्यो, तब उहाँले यहूदीहरूका राजाको रूपमा आउने आफ्नो आगमनको सूचना दिनुभयो, र उहाँको राज्यभित्र कुन-कुन शर्त मानेर प्रवेश गर्ने अनुमति पाइन्छ, सो स्पष्ट पार्नुभयो । उहाँका आश्चर्य कर्महरूले परमेश्वरको राज्यको स्वरूप वा स्वभावको प्रदर्शन गर्थे, जसको प्रभावमा शरीर र आत्मा दुवैले चङ्गाइ पाउँथे, र पाउँछन् पनि ।

मत्ती ४:२४-२५: प्रभु येशूको कीर्ति सिरियाभरि नै फैलियो । सिरिया इस्राएल देशको उत्तर-उत्तरपूर्वमा अवस्थित छ । सबै बिरामीहरू, दुष्ट आत्मा लागेकाहरू र अपाङ्गहरूले उहाँबाट चङ्गाइ पाए । गालील, डेकापोलिस, यरूशलेम, यहूदिया र यर्दन नदीको पारिबाटका भीडैभीड मानिसहरू उहाँकहाँ भेला भए । डेकापोलिस इस्राएल देशको उत्तर-पूर्वमा परेको छ, जहाँ गैर-यहूदीका दसओटा शहरहरू मिलेर एउटा संयुक्त राज्यमा स्थापित भएका थिए । यस दृश्य लिएर श्री बी.बी. वार्फोल्डले लेखे: 'छोटो समयका निम्ति यस इलाकाबाट रोगबिमारहरू र मृत्युलाई पनि प्रायः हटाइएको थियो ।' निस्सन्देह, गालीलबाट यी कुराहरू सुनेर सर्वसाधारण मानिसहरू तीन छक परे ।

४) मत्ती ५-७ : परमेश्वरको राज्यको संविधान

नयाँ नियमको शुरूमा 'पहाडी उपदेश'को स्थान राखिएको छ; उद्देश्यविना यसो गरिएको होइन। किनकि यसको स्थानले यसको महत्त्व बताउँछ। पहाडी उपदेशमा मसीह राजाले आफ्नो प्रजाको चरित्र र चाल कस्तो हुनुपर्छ, यसको विषयमा उहाँको अपेक्षा के हो, सो सङ्क्षिप्त रूपले बताउनुभएको छ।

यो उपदेश मुक्ति कसरी पाइन्छ, यसको बाटो जनाउने मापचित्र होइन; अनि यसको शिक्षा प्रभु येशूमाथि विश्वास नगर्नेहरूका निम्ति होइन। उहाँले यो उपदेश आफ्ना चेलाहरूलाई भन्नुभयो (मत्ती ५:१-२)। यसको उद्देश्य थियो: यसले संविधानको काम गरौंस्, जसका नियम र शिक्षाहरूले प्रभु येशूको शासनकालभरि नै उहाँको प्रजालाई नियन्त्रण गरून्। यो संविधान-चाहिँ प्रभु येशूलाई हिजो, आज वा भविष्यमा राजाको रूपमा मात्रै सबै मानिसहरूका निम्ति हो। प्रभु येशू यस संसारमा उपस्थित हुनुहुँदा यो संविधान सीधा उहाँका चेलाहरूमा लागू हुन्थ्यो, प्रयुक्त हुन्थ्यो। अनि अहिले, जबसम्म प्रभु येशू स्वर्गमा राज्य गर्नुहुन्छ, यसको व्यवहारमा ल्याउने काम उनीहरू सबैमा लागू हुन्छ, जसले प्रभु येशूलाई आफ्ना हृदयमा राजाको रूपमा अपनाएर उहाँलाई स्थान र मान दिएका छन्। अनि अन्तमा, महासङ्कष्टको समयमा र पृथ्वीमा उहाँको एक हजार वर्षको राज्य चल्ने समयमा यसले चाहिँ प्रभु येशूका अनुयायीहरूका निम्ति नीति-साहित्यको काम गर्नेछ।

पहाडी उपदेशको रस यहूदीको छ; किनकि प्रभुले मत्ती ५:२२ पदमा 'महासभा', मत्ती ५:२३-२४ पदमा 'वेदी' र मत्ती ५:३५ पदमा 'यरूशलेम' भन्ने शब्द चलाएर यहूदीहरूसित यसको सम्बन्ध जोड्नुभएको छ। तर यहाँको शिक्षाचाहिँ केवल बितेको समयमा वा भविष्यमा प्रभुमाथि विश्वास गर्ने इस्राएलीहरूका निम्ति हो भन्नु गलत कुरा हो। यो उपदेश सबै युगहरूमा प्रभु येशूलाई राजाको रूपमा मात्रै हरेक व्यक्तिका निम्ति हो।

क) परम-पद आशीर्वाद (मत्ती ५:१-१२)

मत्ती ५:१-२: उपदेशको शुरूमा आशीर्वादका वचनहरू छन्। यी वचनहरूले प्रभु येशूको राज्यमा आदर्श नागरिकका गुणहरू कस्ता-कस्ता हुनुपर्छ, सो व्यक्त गरेका छन्। यहाँ बयान गरिएका र प्रशंसा गरिएका सद्गुणहरू हालैमा यस संसारमा मानिसहरूको बीचमा कुनै मूल्यका हुँदैनन्। श्री ए. डब्लू. टोसरले ती सद्गुणहरूको विषयमा यसो भन्छन्: 'मानव जातिको खास अवस्थाको विषयमा केही नजान्ने मानिसलाई हामीले यसको यथार्थ जानकारी दिनुपर्छो भने हामीले परम-पद आशीर्वादका वचन लिएर र तिनमा उल्टो अर्थ लगाएर त्यस्तो व्यक्तिलाई भन्न सक्थ्यौं: हेर, मानव जाति यस्तै छ!'

मत्ती ५:३: पहिलो आशीर्वाद *आत्मामा गरिब हुनेहरूको* हो। तिनीहरूको स्थिति भौतिक गरिबी होइन; तर यो त तिनीहरूले आफ्नो इच्छाले छानेर आत्मिक अभ्यासले ल्याएको अवस्था हो। आत्मामा गरिब हुनेहरू तिनीहरू हुन्, जसले आफ्नो असहाय अवस्था स्वीकार गर्छन्, र सर्वशक्तिमान् परमेश्वरमा आइ लिनन्छन्, उहाँमाथि भर पर्छन्। तिनीहरूले आफ्नो आत्मिक खाँचो/कमी बुझीकन त्यसको पूर्ति प्रभु येशूमा पाउँछन्। स्वर्गको राज्य यस्ताहरूको हो, जहाँ आफूमाथि निर्भर हुने अपगुण र आफूलाई प्रशंसा गर्ने दुष्टताका निम्ति ठाउँ रहनेछैन।

मत्ती ५:४: *शोक गर्नेहरू धन्यका हुन्!* किनकि तिनीहरूलाई सात्त्वना मिल्ने दिन आउँदैछ। जीवनमा आइपर्ने विभिन्न हेरफेरको कारणले यिनीहरूले शोक गरेका होइनन्। तर प्रभु येशूसितको संगतमा मात्र यस प्रकारको शोकको अनुभव गरिन्छ। यस संसारका मानिसहरूका चोटपटक देखेर र तिनीहरूका पापहरूले गर्दा प्रभु येशूको शोकमा सक्रिय रूपले सहभागी भई मनमा तीतो लाग्ने खेद यो हो। यसकारण आफ्ना पापका निम्ति गरिने शोकमा यो अवस्था सीमित रहँदैन, तर यो शोक संसारका मानिसहरूको शोचनीय अवस्थाका निम्ति, र तिनीहरूले आफ्ना मुक्तिदातालाई तिरस्कार गरेको हुनाले परमेश्वरको निगाह इन्कार गर्नेहरूको

भयानक दण्डका निम्ति अनुभव गरेको समवेदना पनि हो । यी शोक गर्नेहरूले त्यस दिन सान्त्वना पाउनेछन्, जुन दिन **‘परमेश्वरले उनीहरूका आँखाहरूबाट सबै आँसु पुछिदिनुहुनेछ’** (प्रकाश २१:४) । विश्वासी जनहरूले सबै शोक यो जीवन रहूजेल गर्छन्, तर विश्वास नगर्नेहरूमाथि आइपर्ने अचेलका दुःखहरू अनन्त शोकको पूर्वअनुभव मात्र हुन् ।

मत्ती ५:५: तेस्रो आशीर्वाद नम्र हुनेहरूको हो । उनीहरू पृथ्वीका उत्तराधिकारी हुनेछन् । हुन सक्छ, स्वभावले उनीहरू चञ्चल, मनमुद्रा बिग्रेका र रूखा मानिस हुन्छन् होला; तर दृढ सङ्कल्पले उनीहरूले प्रभु येशूको स्वभाव/सद्गुण लिएर उनीहरू विनयी र नम्र बनेछन् (मत्ती ११:२९) । नम्र हुनेहरूले आफ्नो नीच स्तर स्वीकार गर्छन् । नम्र व्यक्ति आफ्नो मामिलाको सम्बन्धमा नम्र र कोमल रहन्छ, तर परमेश्वरको मुद्दा लड्नुमा वा अरू मानिसहरूको प्रतिरक्षा गर्नुमा सिंहभैं शूरवीर हुन्छ ।

नम्र हुनेहरूले अहिले चाहिँ पृथ्वीलाई आफ्नो अधिकारको भागको रूपमा पाउँदैनन् । होइन, बरु दुर्व्यवहार कमाएको र उनीहरूको सम्पत्ति अपहरण गरिएको भाग उनीहरूको हुन्छ । तर उनीहरू त्यस समय अक्षरशः रूपले पृथ्वीका उत्तराधिकारी हुनेछन्, जब मसीह राजाले शान्ति र समृद्धिको साथ हजार वर्षसम्म राज्य गर्नुहुनेछ ।

मत्ती ५:६: अब धार्मिकताका निम्ति भोकाउने र तिर्खाउनेहरूले ‘धन्यका हौं’ भन्ने आशीर्वाद पाउँछन् । उनीहरूलाई तृप्ति पाउने प्रतिज्ञा दिइएको छ । उनीहरूले आफ्नो जीवनमा धार्मिकता प्राप्त गर्नलाई मरिमेट्छन् । उनीहरूले समाजमा इमानदार र साँचो व्यवहार अनि न्याय देख्न माग्छन् । उनीहरूले मण्डलीको रहनसहनमा पवित्रता कायम रहेको चाहन्छन् । यस्ताहरूको बारेमा श्री गमालिएल ब्याड्फर्डले यसो लेखे: ‘उनीहरूलाई लागेको तिर्खा संसारको कुनै खोलाले तृप्त पार्न सक्दैन; उनीहरूलाई जुन भोक लागेको छ, त्यो केवल प्रभु येशूले मेटाउन सक्नुहुन्छ; उनीहरूले उहाँमा सन्तुष्टि पाउनुपर्छ, नत्रता उनीहरू मर्छन् ।’ प्रभु येशूको आउनेवाला राज्यमा उनीहरूले प्रशस्त गरी तृप्ति पाउनेछन् । उनीहरू तृप्त हुनेछन्; किनकि उहाँको राज्यमा धार्मिकताले राज्य गर्छ, भष्टाचारको

अस्तित्व मेटिनेछ, र त्यसको सट्टामा सदाचार र सद्भावनाजस्तै नैतिक उच्च-उच्च आदर्शी सद्गुणहरूले वास गर्नेछन् ।

मती ५:७: हाम्रा प्रभुको राज्यमा दयावान् मानिसहरू आशिषित/ धन्यका हुन्छन्; किनकि उनीहरूले दया पाउनेछन् । दयावान् हुनुको अर्थ अरू मानिसहरूमाथि टिठ्याउने कुरामा सक्रिय हुनु, लागिपर्नु हो । दण्ड पाउन लायकका अपराधीहरूबाट दण्ड नदिईकन सजाय हटाउनु पनि दयावान् हुनुको एक अर्थ हुन्छ । असहाय अभावग्रस्त मानिसहरूलाई सहायता दिनु, यसको व्यापक अर्थ पनि हो । परमेश्वरले हामीमाथि त्यस बेला दया देखाउनुभयो, जब उहाँले हामीले आफ्ना पाप र अधर्महरूको फलस्वरूप पाउनुपर्ने दण्ड नदिएर हामीबाट न्यायको माग पर सार्नुभयो र प्रभु येशूमा हामीलाई बचाएर हामीलाई अपार कृपा गर्नुभयो । हामी त्यति बेला परमेश्वरको देखासिकीहरू हुन्छौं, जब हामी अरू मानिसहरूमाथि टिठ्याउँछौं ।

दयावान् हुनेहरूले दया पाउनेछन् भन्दैमा प्रभु येशूले यहाँ त्यस कृपाको कुरा गर्नुभएको थिएन, जो परमेश्वरले एउटा पापी मानिसमाथि देखाउनुहुन्छ, जब त्यसले प्रभु येशूमाथि विश्वास राख्छ । किनकि त्यो कृपा दयावान् व्यक्तिले मात्र पाउँदैन; त्यो कृपा दया देखाउनुमा निर्भर होइन । त्यो ता सित्तैमा पाइने, शर्तमा निर्धारित नभएको वरदान हो । तर प्रभु येशूले यहाँ त्यस दयाको कुरा गर्नुहुन्छ, जो इसाई जीवन यापन गर्नका निम्ति हामीलाई दिन प्रतिदिन चाहिन्छ; अनि उहाँले यहाँ त्यस कृपाको कुरा गर्नुहुन्छ, जो भविष्यमा हामीलाई दरकार पर्नेछ, जब परमेश्वरले हाम्रा कामहरूको लेखा लिनुहुनेछ (१ कोरिन्थी ३:१२-१५) । हामी अहिले दयावान् हुँदैनौं भने हामीले त्यस बेला दया पाउनेछैनौं, तर आफ्नो निर्दयी व्यवहारको फलस्वरूप कम इनाम पाउनेछौं ।

मती ५:८: जस-जसको हृदय शुद्ध छ, उनीहरूले परमेश्वरलाई देखेछन् भन्ने आश्वासन र निश्चयता यहाँ दिइएका छन् । शुद्ध हृदय भएको मानिस त्यो हो, जसको भावनाहरूमा खोट मिलाइएको छैन, जसका विचारहरू पवित्र छन् र जसको विवेक निर्मल हुन्छ । **‘तिनीहरूले**

परमेश्वरलाई देखेछन्' भन्ने वाक्य हामी विभिन्न प्रकारले बुझ्न सक्छौं । परमेश्वरलाई कसरी देखिन्छ ? पहिलो तरिका: उहाँको सङ्गतिमा, उहाँको वचनमा र आत्मामा उहाँलाई देखिन्छ । दोस्रो तरिका: जब परमेश्वरले उनीहरूलाई प्रभुको दर्शन वा अरू कुनै अलौकिक आभास दिनुहुन्छ, त्यति बेला उहाँलाई देखिन्छ । तेस्रो तरिका: प्रभु येशू फेरि संसारमा फर्केर आउनुहुँदा उनीहरूले उहाँमा परमेश्वरलाई देखेछन् । चौथो तरिका: अनन्त-अनन्तसम्म उनीहरूले परमेश्वरलाई देखेछन् ।

मत्ती ५:९: *मेलमिलाप गराउनेहरूलाई पनि आशीर्वादको वचन दिइएको छ: 'उनीहरू परमेश्वरका छोराहरू कहलाइनेछन् ।'* याद रहोस्, प्रभु येशूले यहाँ यस्ता मानिसहरूको कुरा गर्नुभएन, जसको स्वभाव शान्तको छ, र जसले शान्ति मन पराउँछन् । उहाँ यहाँ उनीहरूको कुरा गर्नुहुन्छ, जसले बीचमा आएर दुई पक्षलाई मेलमिलापमा ल्याउँछन् । मान्छेहरूको स्वभावमा चाहिँ भगडा हुँदा छेउमा बसेर तमाशा हेर्न रुचि हुन्छ । तर दुई पक्षको बीचमा मेलमिलापको सम्बन्ध स्थापना गर्नका निम्ति चाहे अपमान र गाली सहनु किन नपरोस्, त्यस लक्ष्यतिर व्यवहारिक कदमहरू उठाउनु नै ईश्वरीय तरिका हो ।

मेलमिलाप गराउनेहरू परमेश्वरका छोराहरू कहलाइनेछन् । मेलमिलाप गराएर उनीहरू परमेश्वरका सन्तान भएका छैनन् । तिनीहरू त प्रभु येशूलाई व्यक्तिगत प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गर्दा उहाँका सन्तान भए (यूहन्ना १:१२) । तर मेलमिलाप गराईकन विश्वासी जनहरूले आफैलाई परमेश्वरका सन्तान हौं भन्ने प्रदर्शन गर्छन् । अनि एक दिन परमेश्वरले उनीहरूमा परिवारिक समानता देखेर उनीहरूलाई 'यिनीहरू मेरा छोराहरू हुन्' भनीकन स्वीकार गर्नुहुनेछ ।

मत्ती ५:१०: यहाँको आशीर्वाद *सतावटमा परेकाहरूका* निम्ति हो । उनीहरू आफ्ना गल्ती/कसूरले गर्दा होइन, तर *धार्मिकताको खातिर* सताइनेछन् । सठीक काम गरेर पनि दुःख सहने विश्वासीहरूको भागचाहिँ परमेश्वरको राज्य हो । यो परमेश्वरको प्रतिज्ञा हो । उनीहरूको सच्चा र इमानदार व्यवहारले यस भक्तिहीन संसारलाई दोषी ठहराउँछ, र उनीहरूले त्यसको घृणा र विरोध आफूमाथि ल्याउँछन् । धर्मी जनको जीवन संसारका

मानिसहरूले किन यति घृणा गर्छन् ? किनकि यस्तो जीवनले तिनीहरूको अधर्म प्रकट गर्दछ र दोष्याउँछ ।

मत्ती ५:११: यहाँको अन्तिम आशीर्वादको वचन अधिको जस्तो देखिन्छ र त्यहाँ भनिएको कुरा यहाँ दोहोरिएको लाग्छ । तर यसमा एउटा भिन्नता छ: दस पदमा सतावट धार्मिकताको खातिर हुने भयो भने यहाँको सतावट ख्रीष्टको खातिर भएको हो । उहाँका चेलाहरूले उहाँसितको सङ्गति र उहाँप्रतिको विश्वासयोग्यताले गर्दा दुर्व्यवहार सहनुपस्वो भन्ने कुरा प्रभु येशूलाई पूरा थाहा थियो । इतिहासले यो कुरा पुष्टि गरेको छ: शुरुदेखि नै संसारका मानिसहरूले प्रभु येशूका अनुयायीहरूलाई सताए, भयालखानामा हाले र मारे ।

मत्ती ५:१२: प्रभु येशूका निम्ति दुःख भोग्ने कुरा हामीमा आनन्द पैदा गराउने सौभाग्य हो । सङ्कष्टमा भविष्यवक्ताहरूसँग सहभागी हुनेहरूका निम्ति ठूलो इनाम साँचेर राखिएको छ । यी पुरानो नियमका नबीहरूले सतावट सहँदै सत्यताका निम्ति स्थिर रहे । प्रभुप्रतिको उनीहरूको निष्ठावान् वीरतालाई देखासिकी गर्नेहरू हालैमा उनीहरूको हर्षोल्लासमा र भविष्यमा उनीहरूको महिमित उत्थानमा सहभागी हुनेछन् ।

परम-पद आशीर्वादका वचनहरूले प्रभु येशूको राज्यका नागरिकहरू कस्ता-कस्ता व्यक्ति हुनुपर्छ, सो आदर्शको शब्दचित्र दिएका छन् । धार्मिकता (पद ६), मेलमिलाप (पद ९) र आनन्दमा (पद १२) दिइएको जोडमाथि ध्यान दिनुहोला । प्रेरित पावलले रोमी १४:१७ पद लेख्दा उनको मनमा शायद त्यही कुराको याद भएको थियो: *‘किनकि परमेश्वरको राज्य खानु-पिउनु होइन, तर पवित्र आत्मामा धार्मिकता, शान्ति/मेलमिलाप र आनन्द हो ।’*

ख) प्रभु येशूका विश्वासी जनहरू नुन र ज्योति हुन्

(मत्ती ५:१३-१६)

मत्ती ५:१३: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई नुनसित तुलना गर्नुभएको छ । नुनमा जति गुणहरू छन्, उनीहरूचाहिँ संसारका निम्ति त्यही

हुनुपर्छ । नुनले खानेकुरा स्वादिष्ट पार्छ; त्यसले सङ्ग दिँदैन । त्यसले तिर्खा जगाउँछ; अनि त्यसले स्वाद बढाउँछ । ठीक त्यस्तै उहाँका अनुयायीहरूले मसलाले भैं समाजलाई स्वादिष्ट तुल्याउँछन् । उनीहरू परिरक्षकको काम गर्छन् । उनीहरूले अरू मानिसहरूलाई प्रभावित पारेर तिनीहरूमा त्यही धार्मिकता प्राप्त गर्ने इच्छा र तृष्णा जगाउँछन्, जुन धार्मिकता अधिका पदहरूमा बयान गरिएको छ ।

तर नुनले आफ्नो स्वाद गुमायो भने त्यसलाई केले फेरि नुनिलो पार्ने ? प्रकृतिले दिएको त्यसको वास्तविक स्वाद कुनै तरिकाले पनि फर्काएर ल्याउन सकिँदैन । नुनको स्वाद गएपछि त्यो कुनै कामको हुँदैन । त्यो फुटपाथमा पर्याँकिन्छ । श्री अल्बर्ट बार्नसले यस खण्डको टिप्पणी गर्दा हाम्रो ज्ञान बढाएका छन्: 'हाम्रो देशमा प्रयोग गरिएको नुन रसायनिक विशुद्ध वस्तु हो; त्यसले आफ्नो स्वाद गुमायो वा अलिन्छ भने त्यस नुनको कुनै भाग पनि बाँकी रहँदैन । तर पूर्वीय देशहरूमा चलाइएको नुनचाहिँ यति चौखो थिएन, अलिक दूषित थियो । त्यसमा वनस्पति, बालुवा, मातो आदि चीजहरू मिसाइएका थिए । यसैले जब यस प्रकारको नुनले आफ्नो स्वाद गुमाउँथ्यो, तब निक्कै अलिनो नुनको वस्तु उब्रिन्थ्यो । त्यो भाग केही कामको हुँदैनथ्यो; यसैले वचनमा भनिएको जस्तै त्यो भागचाहिँ दुङ्गारोडाभैं पटरी र फुटपाथमा बिच्याइन्थ्यो ।' ^४

प्रभु येशूको चेलाको महान् कर्तव्य र उद्देश्य छ: उसको काम पृथ्वीको नुन हुनु हो; अनि त्यो कुराचाहिँ उसले परम-पद आशीर्वादमा र पहाडी उपदेशको बाँकी सन्देशमा बताएभैं चेलापनका शर्तहरूमुताबिक जिएर देखाउनुपर्छ । तर उसले आफ्नो आत्मिक जीवनको वास्तविकता देखाउन सक्दैन भने मानिसहरूले उसको गवाही ग्रहण गर्दैनन्, तर त्यसलाई आफ्ना पैतालामनि चुल्चीमिल्ची पार्नेछन् ।

मत्ती ५:१४: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई संसारका ज्योतिको नाम पनि दिनुभएको छ । उहाँले आफ्नो विषयमा पनि **'संसारको ज्योति म नै हुँ'** भन्नुभयो (यूहन्ना ८:१२ अनि यूहन्ना १२:३५, ३६ र ४६) । यी दुई कुराको बीचको सम्बन्ध यस प्रकारको छ: प्रभु येशू ज्योति दिने मूल-स्रोत हुनुहुन्छ ।

अनि इसाईहरू उहाँका चेलाहरूको नाताले उहाँको ज्योतिलाई प्रकाश गर्ने तेज वा किरण हुन् । चेलाहरूको काम र कर्तव्य चन्द्रमाको जस्तो हो, जसले सूर्यको महिमित प्रकाशको प्रतिविम्ब गर्छ ।

इसाईहरू डाँडामाथि बसालिएको शहरजस्ता हुन्छन्, जो वरिपरिका सबै ठाउँभन्दा उच्च छ र अन्धकारमा भलमल्ल चम्किन्छ । तिनीहरू, जसले प्रभु येशूको शिक्षाका विशेषता र गुणहरूको प्रदर्शन गर्छन्, लुक्न सक्दैनन् ।

मत्ती ५:१५-१६: मानिसहरूले बत्ती बालेर त्यसलाई पाथीमनि राख्दैनन्; होइन, तर तिनीहरूले त्यसलाई सामदानमाथि राख्छन्, र त्यसले घरभित्र हुने सबैलाई उज्यालो दिन्छ । प्रभु येशूको शिक्षारूपी प्रकाश हामीले आफ्ना निम्ति साँचेर राख्नु उहाँको इच्छा छैन । तर हामीले त्यो प्रकाश/ज्योति अरूसित बाँड्नुपर्छ । हामीले आफ्नो ज्योति मानिसहरूको सामु यस प्रकारले चम्काउनुपर्छ, कि तिनीहरूले हाम्रा सुकर्महरू देखून्, र स्वर्गमा हुनुहुने हाम्रा पिताको महिमा गरून् । यहाँ, यस पदमा एउटा यस्तो सेवकाइमा जोड गरिएको छ, जसले इसाईको चरित्र देखाउँछ । जुन जीवनमा ख्रीष्टका सदगुणहरू देखा पर्छन्, यस्तो जीवनमा मनलाई जित्ने आकर्षण हुन्छ, जो विश्वास दिलाउने मुखका शब्दहरूभन्दा प्रभावशाली हुन्छ ।

ग) प्रभु येशू ख्रीष्टले व्यवस्था पूरा गर्नुहुन्छ (मत्ती ५:१७-२०)

मत्ती ५:१७-१८: प्रायः सबै क्रान्तिकारी नेताहरूले पुराना बन्धनहरू सबै तोड्छन्, र परम्परागत रूपले चल्दै गरेको व्यवस्थित क्रमलाई भङ्ग गर्छन् । तर प्रभु येशूले यस्तो गर्नुभएन । उहाँले मोशाको व्यवस्थालाई मान्यता दिनुभयो र व्यवस्था पूरा हुनुपर्छ भन्ने कुरामा जोड गर्नुभयो । प्रभु येशू त्यस व्यवस्थालाई वा भविष्यवक्ताहरूलाई रद्द गर्न आउनुभएन, तर पूरा गर्न आउनुभएको हो । सबै अक्षरशः पूरा नभइन्जेल व्यवस्थाबाट कुनै मात्रा वा विन्दु पनि बितेर जानेछैन भनी उहाँले सफासँग भन्नुभयो । मूललिपीमा 'मात्रा' भन्ने शब्द 'योद' हो, जो हिब्रू वर्णमालाको सबभन्दा सानो अक्षर हो । विन्दु भन्नाले त्यो सानो चिन्ह बुझिन्छ, जसद्वारा हिब्रू भाषाका कति अक्षरको उच्चारण बदलिन्थ्यो, जस्तो स र श आदि । नेपालीमा 'ड' र 'ड', 'प' र 'ष'

मा पनि एउटा विन्दु वा धर्कोले अक्षर बदल्छ । प्रभु येशूले पवित्र बाइबलको एक-एक शब्द परमेश्वरको प्रेरणाले दिइएको कुरामा विश्वास गर्नुभयो । पवित्र शास्त्रमा जो महत्त्वहीन र सानो देखिन्छ, त्यस सानोभन्दा सानो विन्दुमा पनि महत्त्व हुन्छ । परमेश्वरको वचनको जुनै कुरा, सानो विन्दु किन नहोस्, अर्थहीन हुँदैन ।

यहाँ ध्यान दिनुपर्ने महत्त्व कुरा यो हो: 'व्यवस्था कहिल्यै बितेर जानेछैन' प्रभुले भन्नुभएको होइन, तर 'सबै पूरा नभइन्जेल व्यवस्था वित्नेछैन' भन्नुभएको हो । यसको भिन्नता छ, जसका निष्कर्षहरू/उपसंहारहरू अचेलका विश्वासीहरूमा पनि लागू हुन्छन्; अनि विश्वासीहरूको व्यवस्थासितको सम्बन्ध बुझ्नमा त्यति सरल छैन । यसकारण यस विषयमा पवित्र बाइबलले के शिक्षा दिन्छ, सो कुराको सार हामी यहाँ, यस ठाउँमा सङ्क्षिप्त रूपले दिन्छौं ।

मोशाको व्यवस्थासित ख्रीष्टका विश्वासीहरूको सम्बन्ध

व्यवस्थाचाहिँ परमेश्वरले मोशाद्वारा इस्राएलीहरूलाई दिनुभएको कानुन वा विधिविधान हो । त्यसको सिङ्गो रूप हामी प्रस्थान २०-३१ अध्यायमा, अनि लेवी र व्यवस्थाको पुस्तकमा पाउँछौं, तर त्यसको सारांशचाहिँ दस आज्ञा हो ।

व्यवस्था मुक्ति दिने माध्यमको रूपमा दिइएको होइन (प्रेरित १३:३९, रोमी ३:२०^क, गलाती २:१६ र २१ अनि ३:११) । त्यसको कामचाहिँ मानिसहरूलाई तिनीहरूको पापी अवस्था देखाउनु नै हो (रोमी ३:२०^ख, ५:२० र ७:७, १ कोरिन्थी १५:५६ र गलाती ३:१९), साथै प्रभु येशूकहाँ गएर उहाँको अनुग्रहमा मुक्ति पाउने प्रेरणा दिनु हो । व्यवस्था इस्राएलीहरूलाई दिइएको थियो; यद्यपि त्यसमा युगयुगका सबै मानिसहरूका निम्ति लागू हुने नैतिक शिक्षाहरू पनि समावेश छन् (रोमी २:१४-१५) । परमेश्वरले इस्राएलीहरूलाई मानव जातिको एक उदाहरण बन्न जाति-जातिहरूको बीचबाट छानेर उनीहरूलाई व्यवस्था दिनुभयो र त्यसद्वारा जाँच गर्नुभयो । तर इस्राएलीहरूले व्यवस्था पालन गर्न सकेनन्;

उनीहरू दोषी ठहरिए; इस्राएलीहरूलाई लागेको यस आरोपमा सारा संसारका मानिसहरूको दोष पनि प्रकट भएको छ (रोमी ३:१९) ।

व्यवस्थसँग मृत्युदण्ड टाँसिएको थियो (गलाती ३:१०); अनि जुन मानिसले व्यवस्थाको एउटा आज्ञा उल्लङ्घन गरेको थियो, त्यस मानिसलाई पूरा व्यवस्था भङ्ग गरेको आरोप लाग्दथ्यो (याकूब २:१०) । सब मानिसहरूले व्यवस्था उल्लङ्घन गरे; यसैले तिनीहरू सबै मृत्युदण्डरूपी श्रापमनि परे । परमेश्वरका धार्मिकता र पवित्रताको माग के थियो भने, मानिसहरूमाथि आउन लागेको मृत्युदण्ड कसैले भोग्नुपर्थ्यो । यही कारणले प्रभु येशू यस संसारमा आउनुभयो । आफ्नो क्रूसको मृत्युद्वारा उहाँले त्यो सजाय, त्यो मृत्युदण्ड भोग्नुभयो । प्रभु येशू निर्दोष हुनुहुन्थ्यो, तर व्यवस्था भङ्ग गर्ने दोष लागेका अपराधीहरूका निम्ति, तिनीहरूको सट्टामा उहाँ मर्नुभयो । प्रभु येशूले व्यवस्था हटाउनुभएन; तर उहाँले आफूलाई त्यसका सबै कठोर नियमरूपी मागहरूको अधीनमा राखीकन ती मागहरू आफ्नो जीवन र मृत्युद्वारा पूरा गर्नुभयो । यसकारण सुसमाचारको सन्देशले व्यवस्थालाई रद्द गर्दैन; तर त्यसले यसलाई कायम राख्दछ । किनकि व्यवस्थाले जुन मागहरूको हिसाबकिताब खोज्दछ, ती सबै मागहरू प्रभु येशूले आफ्नो क्रूसको मृत्युले, त्यस मुक्ति कमाउने कार्यद्वारा, कसरी पूरा गर्नुभयो, सो कुरा सुसमाचारले स्पष्ट पार्छ ।

यसकारण प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्ने कुनै पनि मानिस व्यवस्थाको अधीनमा छैन नै; ऊ अनुग्रहको अधीनमा आइसकेको छ (रोमी ६:१४) । प्रभु येशूको प्रायश्चित्तको कामले गर्दा ऊ व्यवस्थाको लेखाप्रति मरेको छ । व्यवस्थाले ठहर्साएको दण्ड एकैपल्ट मात्र तिर्न आवश्यक छ । प्रभु येशूले त्यो दण्ड भोग्नुभयो र चुक्ता गर्ने दाम तिरिदिनुभयो । यसैले उहाँमाथि विश्वास गर्ने कुनै मानिसले त्यो दाम फेरि तिर्नुपर्दैन । यस हिसाबले इसाईहरूका निम्ति व्यवस्था बितिसक्यो, मेटियो (२ कोरिन्थी ३:७-११) । ख्रीष्ट येशू नआउन्जेल व्यवस्थाले शिक्षक वा ट्यूटरको काम गर्दथ्यो, तर प्रभु येशू आउनुभएपछि र मुक्तिको प्रबन्ध भइसकेपछि यस शिक्षकको आवश्यकता छैन (गलाती ३:२४-२५) ।

हो, जुनै पनि इसाई व्यवस्थाको अधीनमा छैन। तर ऊ नियमविनाको मानिस होइन। व्यवस्थाको भन्दा बलियो साङ्गोलोले ऊ बाँधिएको हो; किनकि ऊ ख्रीष्टको व्यवस्थाको अधीनमा छ (१ कोरिन्थी ९:२१)। उसको व्यवहारले दण्ड पाउने डररूपी ढाँचाबाट आफ्नो रूप पाएको होइन, तर आफ्ना प्रभु र मुक्तिदातालाई सधैं प्रसन्न तुल्याउने प्रेमको भावनाबाट त्यसले प्रेरणा पाएको हो। ख्रीष्ट नै उसको जीवनको आदर्श भनिनुभएको छ (यूहन्ना १३:१५ र १५:१२, अनि एफेसी ५:१-२, १ यूहन्ना २:६ र ३:१६)।

इसाईहरूको बीचमा व्यवस्थाको सम्बन्धमा यो साधारण प्रश्न उठ्छ: 'के मैले दस आज्ञा पालन गर्नुपर्छ?' यसको उत्तरमा हामी यो भन्छौं: व्यवस्थामा लेखिएको कतिपय नियमहरू छन्, जो सधैं लागू हुन्छन्, जस्तै चोरी नगर्नु, लालच नगर्नु, हत्या नगर्नु। यी कुराहरू सधैं गलत छन्। दस आज्ञामध्ये नौवटा आज्ञा नयाँ नियममा दोहोरिएका छन्। तर भिन्नता यसैमा छ: ती नियमहरू तिनमा दण्ड लगाईकन अब व्यवस्थाको रूपमा हामीलाई दिइएका होइनन्, तर परमेश्वरका जनहरूलाई उनीहरूलाई धार्मिकतामा तालिम दिनका निम्ति ती नियमहरू दिइएका हुन् (२ तिमोथी ३:१६)। दस आज्ञामा एउटा आज्ञा छ, जो नयाँ नियममा दोहोरिएको छैन: विश्रामदिन पवित्र मान्नु। इसाईहरूलाई कहिल्यै विश्रामदिन मान्नुपर्ने आदेश भएकै छैन। (विश्रामदिनचाहिँ शनिवार हो, हप्ताको सातौँ दिन पर्छ)।

प्रभु येशूबाट मुक्ति नपाएका मानिसहरूको बीचमा व्यवस्थाको काम जारी नै छ। **'हामी जान्दछौं, व्यवस्था असल छ, यदि कसैले यसलाई नियमअनुसार प्रयोग गर्छ भने'** (१ तिमोथी १:८)। व्यवस्थाको सठीक प्रयोगले पापको ज्ञान दिलाउँछ, र यसरी पापी मानिसलाई बाटो देखाउँदै पश्चात्तापतिर डोस्छ। तर व्यवस्था मुक्ति पाइसकेका मानिसहरूका निम्ति होइन। **'व्यवस्थाचाहिँ धर्मी मानिसका निम्ति बनाइएको होइन'** (१ तिमोथी १:९)।

जुन धार्मिकता व्यवस्थाले माग गर्दछ, त्योचाहिँ तिनीहरूमा पूरा हुनेछ, जो **'शरीरअनुसार होइन, तर आत्माअनुसार'** हिँड्दछन् (रोमी ८:४)। वास्तवमा, पहाडी उपदेशमा प्रभु येशूले व्यवस्थाको भन्दा उच्च स्तरको

शिक्षा दिनुभयो । उदाहरणका निम्ति, व्यवस्थाले **‘तिमीले हत्या नगर्नु’** भन्छ, तर प्रभु येशूले भन्नुहुन्छ: **‘तिमीले घृणा समेत नगर्नु!’** यसर्थ पहाडी उपदेशले व्यवस्था र भविष्यवक्ताहरूका पुस्तकका नियमहरू कायम राखेको मात्र होइन, तर तिनलाई बढाएको, तिनलाई विकास गरेको र तिनमा गहिरा-गहिरा अर्थ लगाएको छ ।

मत्ती ५:१९: अब हामी पहाडी उपदेशमा फर्कन्छौं । प्रभु येशूले परमेश्वरका आज्ञाहरू खुकुलो पार्न चाहने हाम्रो स्वभाव राम्ररी चिन्नुहुँदो रहेछ । उहाँका आज्ञाहरू आत्मिक छन्, नैतिक उच्च स्तरका छन्; यसैले शारीरिक मानिसहरूलाई ती आज्ञाहरू पालन गर्नु असम्भव भएको हुनाले तिनीहरूले तिनको विषयमा आफूलाई धर्मा ठहर्‍याउने र तिनमा दिमागी अर्थ लगाउने युक्तिहरू रच्दछन् । तर **‘जसले सबैभन्दा साना यी आज्ञाहरूमध्ये एउटालाई भङ्ग गर्ला, र मानिसहरूलाई त्यस्तै सिकाउला, त्योचाहि स्वर्गको राज्यमा सबैभन्दा सानो कहलाइनेछ’** । सबैभन्दा साना यी आज्ञाहरूमध्ये एउटालाई भङ्ग गर्ने मानिस परमेश्वरको राज्यमा पर्दो रहेछ ! अचम्म लाग्ने कुरा यसैमा छ । तब निश्चित छ: परमेश्वरको राज्यभित्र प्रवेश गर्ने अनुमति ख्रीष्ट येशूमाथि राखिएको विश्वासले दिलाएको हुनुपर्छ । तर परमेश्वरको राज्यभित्र हाम्रो दर्जाचाहिँ यस पृथ्वीमा जिउँदाखेरि हामी प्रभुप्रति कति आज्ञाकारी र विश्वासयोग्य रह्यौं, त्यसको फल हो । त्यो व्यक्ति, जसले परमेश्वरको राज्यका नियमहरू पालन गर्दछ, ऊचाहिँ स्वर्गको राज्यमा महान् कहलाइनेछ ।

मत्ती ५:२०: परमेश्वरको राज्यभित्र प्रवेश गर्न पाउनलाई हाम्रो धार्मिकताचाहिँ शास्त्री र फरिसीहरूको धार्मिकतालाई उछिनुपर्छ । तिनीहरू धार्मिक रीतिहरू पालन गर्नुमा सन्तुष्ट रहे; यी रीतिहरूद्वारा तिनीहरूले बाहिरी तवरले मात्र विधिअनुसारको शुद्धीकरणको अनुभव गरे, तर यी रीतिहरूलाई मानेर कुनै हृदय कहिल्यै बदली भएन र कहिल्यै बदली हुनेछैन नै । भित्री वास्तविकता नभएको, तर बाहिरी धार्मिकता मात्र प्राप्त भएको मानिसले कहिल्यै स्वर्गको राज्यमा पर्न पाउनेछैन भन्ने सत्यतालाई बढी दृढ़ पार्नका

निम्ति प्रभु येशूले यहाँ बढाइचढाइ गर्ने अतिशययोक्ति प्रयोग गर्नुभएको छ । परमेश्वरले स्वीकार गर्ने एकमात्र धार्मिकता योचाहिँ हो: परमेश्वरका पुत्र प्रभु येशूमाथि विश्वास राखीकन उहाँलाई मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गर्नु; यस प्रकारले विश्वास गर्ने मानिसको हिसाबमा जुन सिद्ध धार्मिकता लगाइन्छ, त्यस ईश्वरीय धार्मिकताबाहेक उहाँको सामु अरू कुनै धार्मिकता गानिँदैन (२ कोरिन्थी ५:२१) । हुन पनि हो, यदि कुनै मानिसमा ख्रीष्ट येशूप्रति साँचो विश्वास छ भने उसैले यस पहाडी उपदेशको बाँकी भागमा प्रभु येशूले वर्णन गर्नुभएको व्यवहारिक धार्मिकता आफ्नो जीवनमा उतार्दछ ।

घ) क्रोधको विषयमा प्रभु येशूको चेताउनी

(मत्ती ५:२१-२६)

मत्ती ५:२१: प्रभु येशूको जमानामा जिउने यहूदीहरूले हत्या पाप हो, परमेश्वरले हत्या गर्न मनाही गर्नुभएको छ, र हत्यारालाई मृत्युदण्ड दिइन्छ भन्ने कुरा जान्दथिए । व्यवस्था दिइएको बेलाभन्दा अघि पनि हत्याचाहिँ पाप गनिन्थ्यो (उत्पत्ति ९:६), पछिबाट यो आज्ञा व्यवस्थामा समावेश गरियो (प्रस्थान २०:१३ र व्यवस्था ५:१७) । 'तर म तिमीहरूलाई भन्दछु' भनेर प्रभु येशूले आफ्ना शब्दमा हत्या नगर्नु भन्ने आज्ञाको संसोधन गर्नुभएको कुरा जनाउनुभयो । अब कुनै मानिसले कहिल्यै 'मैले हत्या गरेकै छैन' भनेर घमण्ड गर्न पाउनेछैन । किनकि प्रभु येशूले अब यसो भन्नुहुन्छ: 'मेरो राज्यमा हत्या गर्ने विचार समेत गर्नुहुँदैन ।' हत्या कहाँबाट शुरु हुन्छ, त्यसको जरामा गएर उहाँले हामीलाई तीन प्रकारको अनुचित रिसको बारेमा चेताउनी दिनुहुन्छ ।

मत्ती ५:२२: पहिलो अनुचित रिस यो हो: कोही व्यक्ति बिनाकारण आफ्नो भाइसँग रिसाउँछ । यस प्रकारको अपराधको दोष लागेको व्यक्ति न्यायको योग्य हुन्छ । यस्तोलाई अदालतमा उभ्याइन्छ । प्रायः सबै मानिसहरूले आफ्नो रिसका निम्ति न्यायसंगत कारणहरू भेट्दाउँछन्, तर रिस त्यति बेलामा मात्र ग्रहणयोग्य र उचित ठहरिन्छ, जुन बेला परमेश्वरको अनादर गरिने डर हुन्छ वा अरू कसैको अन्याय गरिएको हुन्छ । व्यक्तिगत

रूपले सहेका अन्यायको बदलीमा आफ्नो क्रोध प्रकट गर्नुचाहिँ कहिल्यै न्यायोचित कुरा ठहरिँदैन ।

त्यसभन्दा डरलाग्दो पाप आफ्नो भाइलाई निन्दा वा मानहानि गर्नु हो । प्रभु येशूको समयमा मानिसहरूले 'राका' भन्ने शब्द प्रयोग गर्थे; यो एक अरामी भाषाको खराब गाली र अपमान गर्ने शब्द हो, जसको अर्थ 'निकम्मा' हुन्छ । यो शब्द प्रयोग गर्नेहरू महासभाको योग्य ठहरिन्थे, अर्थात् देशको 'सन्हेद्रीन' नामक सर्वोच्च न्यायालयमा आफ्नो मामिलाको जवाफ दिन खडा हुनुपर्थ्यो ।

अन्तमा, कसैलाई 'हे मूर्ख' भन्नु नै प्रभु येशूले दोष्याउनुभएको अनुचित रिसको तेस्रो रूप हो । 'मूर्ख' भन्ने शब्दको अर्थ 'बुद्धू' भन्नुभन्दा पनि खराब हो । कुनै मानिसले कसैलाई 'मूर्ख' भन्यो भने त्यसले उसलाई नैतिक हिसाबले बुद्धिहीन व्यक्ति ठहर्यायो, जो मर्नु लायकको छ; अनि 'त्यो मरोस्' भन्ने यो अशुभ चिन्ताउने चाहना यस शब्दद्वारा प्रकट गरिएको छ । अचेल मानिसहरूले केहीजस्तो नमानी एक-अर्कालाई 'परमेश्वरले तँलाई दण्ड दिऊन्!' भन्दै सराफ्छन् । यस्तो श्राप गर्ने व्यक्तिले परमेश्वरलाई पुकारेर 'फलानालाई नरकमा हालियोस्' भन्ने प्रार्थना गरेको देखिन्छ । प्रभु येशूले भन्नुहुन्छ: यस्तो श्राप उच्चारण गर्ने मानिस नरकको आगोको योग्य ठहर्दछ ।

मृत्यु-दण्ड दिइसकेका अपराधीहरूका लाशहरू प्रायः गाडिएनन्, तर यरूशलेमबाहिरको मैला जलाउने ठाउँमा 'हिन्नोमको उपत्यका' नामक बेसीमा फ्याँकिन्थ्यो, जसलाई 'गेहेन्ना' पनि भनिन्थ्यो । त्यो कहिल्यै ननिभने नरकको आगोको प्रतीक थियो ।

हाम्रा प्रभुका शब्दहरूमा गम्भीरताको अर्थ लगाएर हामीले कुनै गल्ती गरेका होइनौं । उहाँले सिकाउनुभयो: रिसभित्र हत्या गर्ने बीउहरू हुन्छन्, निन्दात्मक शब्दहरू हत्या गर्ने आत्मा/मनको प्रेरणाको फल हुन्, र श्रापको वचनले हत्या गर्ने इच्छालाई एउटा भेष दिएको छ । जसरी अपराधहरू बढ्दै गएका छन्, त्यसरी नै दण्ड पनि बढ्नुपर्छ । तीन किसिमका दण्ड दिने क्रम यस प्रकारको छ: *आदलतमा उभिनु, महासभामा खडा हुनु वा नरकको*

आगोमा पर्नु । प्रभु येशूले आफ्नो राज्यमा पापहरूसितको व्यवहार तिनको गम्भीरताअनुसार गर्नुहुनेछ ।

मत्ती ५:२३-२४: यदि कसैले कसैलाई रिसको कारणले कि अरू कुनै कारणले ठेस खुवाएको छ भने उसले परमेश्वरकहाँ ल्याउने भेटीको केही कामको हुँदैन । प्रभु यसमा खुशी हुनुहुन्न । जसले कसैलाई ठेस खुवाएको छ, त्यो पहिलो गएर त्यो कुरा ठीक पार्नुपर्छ । तब मात्र उसको भेटी ग्रहणयोग्य हुनेछ ।

यी वचनहरू यहूदी भूमिकामा र यहूदी दृष्टिकोणले लेखिए ता पनि यी वचनहरू आज हाम्रा निम्ति पनि लागू हुन्छन् । प्रेरित पावलले प्रभुभोजको सम्बन्धमा मत्ती ५ अध्यायको यही प्रभुको विचारधारणाको व्याख्या गरेका छन् (१ कोरिन्थी ११ अध्याय हेर्नुहोस्!) । कुनै पनि विश्वासीको अरू विश्वासीहरूसँग बोलचाल छैन भने उसको आराधना परमेश्वरले ग्रहण गर्नुहुन्न ।

मत्ती ५:२५-२६: तर्कप्रेमी र आफ्नो भूलदोष मानिलिन सुस्ती गर्ने बानीको विरोधमा प्रभु येशूले यहाँ चेताउनीको रूपमा बोल्नुभएको छ । आदलतको मुद्दामा फस्नुभन्दा भट्टै वादीसँग मिल्नु उत्तम हो । हामी मुद्दामा फस्नौं भने हामी पक्का पनि आफ्नो मामिलामा हार्नेछौं । वादी-प्रतिवादी को-को हुन्, यस दृष्टान्तको सम्बन्धमा विद्वानहरूको बीचमा एक मत छैन, तर एउटा कुरा स्पष्ट छ: हाम्रो गल्ती भएको छ भने हामी भट्टै आफ्नो भूलचूक मानिहाल्नुपर्छ, तुरुन्तै मिल्नुपर्छ । हामी ढीट भएर बस्छौं र पश्चात्ताप गर्दैनौं भने हाम्रो पापले हामीलाई फेला पार्नेछ; अनि हामीले क्षतिको पूरा पूर्ति मात्र गर्नुपर्नेछैन, तर अभ बढ्ता दण्डहरू, अर्थ-दण्डहरू भोग्नुपर्नेछ । याद गर्नुहोस्: आदलतमा मुद्दा पेस गर्नुमा सुरिनुहुँदैन; नत्रता कानुनले दोषीलाई भेट्टाउला र हामीलाई पो साबित पार्ला; तब अन्तिम पैसा नतिरेसम्म हामी त्यहाँबाट कुनै हालतमा उम्कनेछैनौं ।

ङ) येशूले व्यभिचारको पाप दोषी ठहराउनुभयो

(मत्ती ५:२७-३०)

मत्ती ५:२७-२८: मोशाको व्यवस्थाले व्यभिचारजस्तो कुकर्मलाई निषेध गरेको छ (प्रस्थान २०:१४ र व्यवस्था ५:१८) । कसैले गर्वसाथ

‘मैले यो आज्ञा कहिल्यै उल्लङ्घन गरेको छैन’ भन्ना, तर उसका आँखाहरू व्यभिचारले भरिएका हुन्छन् (२ पत्रुस २:१४) । बाहिरबाट हेर्दा मानिस सज्जन, तर उसको मनचाहिँ सधैं अपवित्रताको भूलभुलैयामा अलमलिरहेको हुन्छ । यसकारण प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई शारीरिक अनैतिक सम्बन्धबाट मात्र अलग बस्न पुग्दैन, तर भित्री पवित्रता हुनुपर्छ भन्ने कुरा सम्झाइदिनुभयो । व्यवस्थाले व्यभिचार गर्ने कुकर्मलाई मनाही गर्छ भने प्रभु येशूले व्यभिचार गर्ने इच्छा/अभिलाषाधरि मनाही गर्नुभएको छ: ‘जसकसैले कुनै स्त्रीलाई खराब इच्छाले हेर्छ, त्यसले अघि नै आफ्नो हृदयमा त्यससित व्यभिचार गरिसकेको हुन्छ ।’ श्री ई. स्टाप्ली जोन्सले यस पदले भन्न चाहेको मतलब बुझेर यसो लेखे: ‘तिमीले व्यभिचार गर्ने अभिलाषालाई ठाउँ दिएर त्यस कुकर्मको विषयमा विचार गर्छौं, अथवा तिमी व्यभिचार गर्न पुग्छौं भने त्यस्तो रतिक्रियाबाट सन्तुष्टि मिल्दैन, यसरी बरु सम्भोगरूपी आगो निभाउन खोज्दा त्यसमा तेल पो हालेको हुन्छ ।’ पाप मनबाट शुरु हुन्छ । आफ्नो मनमा हामीले यस्तो कुकर्म गर्ने अभिलाषा र भावनाहरू पालिबस्यौं भने अन्तमा त्यसको पाप-कार्य पूरा गर्ने नै छौं ।

मत्ती ५:२९-३०: शुद्ध भावना आफ्नो जीवनमा कायम राख्नलाई हामीले पूरा आत्मसंयमी हुनुपर्छ । यसैले प्रभु येशूले भन्नुहुन्छ: शरीरको कुनै अङ्गले हामीलाई पाप गर्न लाउँछ भने अनन्त-अनन्तसम्म आफ्नो आत्मा गुमाउनुभन्दा पाप गर्न लाउने त्यो अङ्ग यस जीवनमा गुमाउनु उत्तम हुन्छ । के हामीले प्रभु येशूका यी वचनहरूको अक्षरशः अर्थ लिनुपर्ने ? के हामीले आफ्नो शरीरलाई अङ्गभङ्ग गर्नुपर्छ; के प्रभु येशूले त्यही भन्नुभएको हो ? उहाँका वचनहरूमा यहाँसम्म तिनको अक्षरशः अर्थ लाग्छ: आफ्नो आत्मा नगुमाउनलाई आफ्नो शरीरको एउटा अङ्ग गुमाउनु आवश्यक छ भने हामीले खुशीसाथ त्यो अङ्ग दिइहाल्नुपर्छ । भाग्यवश यसो गर्नु कहिल्यै आवश्यक पर्दैन; किनकि पवित्र आत्माले प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्ने जनलाई पवित्र जीवन जिउने शक्ति दिनुहुन्छ । तर यस सम्बन्धमा विश्वासी जनको पूरा सहभागिता हुनुपर्छ; ऊ पूरा संयमी हुनुपर्छ ।

च) विवाहको सम्बन्ध-विच्छेद/छुटानाम प्रभु येशूले मनाही गर्नुहुन्छ (मत्ती ५:३१-३२)

मत्ती ५:३१: व्यवस्था २४:१-४ पदअनुसार पुरानो नियमको व्यवस्थामा विवाह-विच्छेद गर्ने अनुमति दिइएको थियो। तर यस खण्डमा व्यभिचार गरेकी स्त्रीको विषयमा कुरा गरिएको छैन; किनकि व्यभिचारको पापका निम्ति मृत्युदण्ड दिइन्थ्यो (व्यवस्था २२:२२)। होइन, व्यवस्थाले एक-अर्कालाई मन नपरेकाहरूलाई अथवा हेलमेल नहुनेहरूलाई छूट दिएको हो।

मत्ती ५:३२: तर प्रभु येशूको राज्यमा चाहिँ ‘जसले व्यभिचारको कारणले बाहेक अरु कुनै कारणले आफ्नो स्वास्नीलाई त्याग्ला, त्यसले उसलाई व्यभिचार गर्न लगाउँछ।’ यस भनाइको मतलब यो होइन, कि ऊ सरासर व्यभिचारिणी भइहाल्छे। तर प्रभुले अघिदेखि बुझ्नुभएको छ, कि त्यागिएपछि त्यस स्त्रीले कुनै सहारा नपाउँदा अरु कुनै पुरुषसँग जिउन उसलाई करै लाग्छ। अनि यसरी ऊ व्यभिचारिणी बन्दछे। यसो हुँदा छुटानाम भएकी स्त्री व्यभिचारको सम्बन्ध राख्छे, तर ‘जसले त्यागिएकीलाई विवाह गर्ला, त्यसले पनि व्यभिचार गर्छ।’

पवित्र बाइबलमा विवाह-विच्छेद र पुनर्विवाह अति जटिल विषय बनेको छ। यस सम्बन्धमा उठेका सबै प्रश्नहरूको उत्तर दिनु सम्भव छैन। तर पवित्र शास्त्रले यसको विषयमा के सिकाउँछ, यहाँ यसको सर्वेक्षण गर्दा र सारांश दिँदा कसैलाई मद्दत मिल्छ कि भन्ने आशा छ।

विवाह-विच्छेद र पुनर्विवाह

परमेश्वरले मानिसको बारेमा विवाहको सम्बन्ध विच्छेद नहोस् भन्ने विचार लिनुभएको हो। उहाँको आदर्श यस्तो छ: एउटा पुरुष र एउटी स्त्री जीवनभरि सँगै रहिरहून्, र मृत्युले मात्र तिनीहरूको बीचको सम्बन्ध टुटोस् (रोमी ७:२-३)। प्रभु येशूले फरिसीहरूलाई त्यही कुरा स्पष्ट पार्नुभयो र सृष्टिको शुरुमा दिइएको ईश्वरीय व्यवस्थामा ध्यान लगाउनुभयो (मत्ती १९:४-६)।

परमेश्वर पत्नी-त्यागलाई घृणा गर्नुहुन्छ (मलकी २:१६), अर्थात् उहाँ पवित्र शास्त्रअनुसार नभएको सम्बन्ध-विच्छेदलाई घृणा गर्नुहुन्छ। उहाँ सबै प्रकारको विवाह-विच्छेदलाई घृणा गर्नुहुन्न; किनभने उहाँले आफ्नो विषयमा **‘मैले इस्राएललाई त्यागेँ, र उसलाई त्याग-पत्र दिएँ’** भन्ने कुरा गर्नुभएको छ (यर्मिया ३:८)। उहाँले इस्राएल जातिलाई किन त्याग्नुभयो? किनकि इस्राएल जातिले उहाँलाई त्यागेर मूर्तिहरूलाई पुज्ना थालेको थियो। इस्राएल जाति परमेश्वरसितको सम्बन्धमा अविश्वासी भएको थियो।

मत्ती ५:३१-३२ र १९:९ पदमा प्रभु येशूले विवाहको सम्बन्ध विच्छेद गर्ने एकमात्र कारण बताउनुभयो: व्यभिचार, अर्थात् जोडीको एकजनाले कुनै परको व्यक्तिगत सम्भोग गरेको हुनुपर्छ। मर्कूस १०:११-१२ र लूका १६:१८ पदमा **‘व्यभिचारको कारणले बाहेक’** भन्ने शब्दहरू हटेका छन्।

यसो किन भएको होला भन्ने प्रश्नको उत्तर शायद यसो दिएर ठीक होला: न मर्कूसले, न ता लूकाले यस विषयमा प्रभुको सम्पूर्ण वचन उल्लेख गरेका छन्। विवाहको सम्बन्ध विच्छेद गर्नु राम्रो कुरा होइन, तर जहाँ एकजनाले विवाहको सम्बन्धमा विश्वासघात गर्‍यो, त्यहाँ मात्र त्यागिदिने अनुमति प्राप्त भएको हो। व्यभिचारको कारणले प्रभु येशूले विवाह-विच्छेद गर्ने *अनुमति* दिनुभएको हो, तर यसो गर्ने आज्ञाचाहिँ उहाँले कहिल्यै दिनुभएन।

कतिपय विद्वानहरूले १ कोरिन्थी ७:१२-१६ पदहरू लिएर के सिकाउँछन् भने, विश्वास नगर्ने व्यक्तिले विश्वासी भाइ वा बहिनीलाई छोड्नु भने यस्तो अवस्थामा त्यागिदिने अनुमति दिइएको हो। प्रेरित पावलले भन्छन्: **‘यस्तो अवस्थामा भाइ वा बहिनी बन्धनमा छैन।’** यसर्थ यस्तो भाइ वा बहिनीले त्यागिएकोमा छुटानाम पाउन सक्छन्। यस टिप्पणीका लेखकको धारणा के छ भने, यहाँ मत्ती ५ र १९ अध्यायमा दिइएको शर्त एउटै हो: विश्वास नगर्नेचाहिँ अरू कुनै व्यक्तिगत सँगै जिउन भनी छुट्टिन्छ भने सम्बन्ध-विच्छेद गर्न मिल्छ। यसकारण हामी फेरि भनौं: हामी ख्रीष्ट-विश्वासीहरूका निम्ति प्रभुको नियम यस प्रकारको छ: जीवनसाथीले विश्वासघात गरेर व्यभिचार गरेकोमा सम्बन्ध-विच्छेद हुन

सकिन्छ; यसैका निम्ति मात्र पवित्र शास्त्रीय आधार पाइन्छ र सम्बन्ध-विच्छेद गर्ने अनुमति दिइन्छ ।

धेरै पल्ट यस्तो तर्क सुनिन्छ: नयाँ नियममा विवाह-विच्छेद हुने अनुमति दिइन्छ, तर पुनर्विवाह गर्नका निम्ति चाहिँ यसमा कुनै अनुमति पाइँदैन । तर यस्तो तर्कले निम्न तर्क निम्त्याउँछ: नयाँ नियमभरि यस्तो कुनै आज्ञा पनि छैन, जसले निर्दोष पक्षको पुनर्विवाह गर्न मनाही गर्छ; व्यभिचारको दोष लागेको व्यक्तिलाई मात्र यसो गर्न मनाही गरिएको छ । यस विषयमा थपेर अभि भनौं: पुनर्विवाहचाहिँ पवित्रशास्त्रले विवाह-विच्छेद गर्ने अनुमति दिने कारणहरूमध्ये एक मुख्य कारण हो; नत्र पक्ष-विपक्षलाई केवल छुट्ट्याएर बस्न लाउनु हो भने पृथक्करणले चाहिँ त्यही काम गर्नेछ, त्यही उद्देश्य पूरा गर्नेछ ।

यो विषय छलफल गर्दा एउटा नभई नहुने प्रश्न उठ्छ: मुक्ति पाउने समयभन्दा अगाडि विवाहको सम्बन्ध विच्छेद भएकाहरूको विषयमा के कसो ? प्रभुकहाँ फर्केर आउनुभन्दा अगाडि अवैध रूपले गरेका विवाह-विच्छेद र पुनर्विवाहचाहिँ पापहरू हुन्, जसको पूरा क्षमा प्रभुबाट पाइन्छ । उदाहरणका निम्ति, १ कोरिन्थी ६:११ पदमा प्रेरित पावलले तिनीहरूका पापहरूको सूची दिँदा कोरिन्थमा भएका कति विश्वासीहरूले बितेको अविश्वासी जीवनमा गरेका पापहरूमध्ये व्यभिचार पनि हालेका छन् । यसकारण प्रभुकहाँ आउनुभन्दा अगाडि गरेका पापहरूले कुनै विश्वासीलाई स्थानीय मण्डलीको कुनै सेवाकार्यमा भाग लिनदेखि रोक्दैनन् ।

त्यसभन्दा अघ्यारो प्रश्न ती इसाईहरूको विषयमा छ, जसको विवाहको सम्बन्ध विच्छेद गर्ने कारणहरू बाइबलीय थिएनन्, र पनि तिनीहरूले फेरि विवाह गरे । के यस्ताहरूलाई स्थानीय मण्डलीको संगतिमा फेरि पनि ग्रहण गर्न मिल्छ ? त्यसको उत्तर यसमा निर्भर हुन्छ: के तिनीहरूको त्यो व्यभिचार, त्यस्तो सम्भोग-कार्य भर्खरै शुरु भएको हो कि के तिनीहरूको त्यो पाप धेरै समयदेखि चल्दै आएको हो ? व्यभिचारको सम्बन्धमा जिउने यी व्यक्तिहरूले आफ्ना पाप मानिलिनुको साथसाथमा आफ्नो संगीलाई पनि छोड्नुपर्छ । तर याद रहोस्: यस समस्याको समाधान

गर्दा परमेश्वरले कसैलाई भन् जटिल समस्याभित्र पार्नुहुन्न । विवाहको सम्बन्ध खूबै बिग्रेको गाठोरूपी भन्भट हो; यसलाई फुकाउन खोज्दाखेरि हाम्रो अनुचित निर्णयले गर्दा हामीले पुरुषहरू वा स्त्रीहरूलाई पापमा जाने बाध्यतामा पाउँछौं, अथवा स्त्रीहरू र बाल-बालिकाहरूलाई बिनाघर र बेसहारा भएको स्थितिमा छोडिपठाउँछौं भने हाम्रो दवाई/औषधीभन्दा रोग निको छ ।

लेखकको धारणा यस प्रकारको छ: ती ख्रीष्ट-विश्वासीहरू, जसको विवाह-विच्छेद बाइबलीय कारण आधारित थिएन, र पनि फेरि विवाह गरेका छन्, जब तिनीहरूले त्यस पापको सम्बन्धमा साँचो गरी पश्चात्ताप गर्छन्, र पूरा रूपले प्रभुकहाँ फर्कन्छन्, तब तिनीहरूलाई मण्डलीको सङ्गतिमा ग्रहण गर्नुपर्छ । तर विवाह-विच्छेदका मामिलाहरू प्रायः भिन्नभिन्नै हुन्छन् । यसकारण मण्डलीका एल्डरहरूले एक-एक मामिलाको जाँचपडताल गर्नुपर्छ र परमेश्वरको वचन आधारित त्यसको बारेमा निर्णय लिनुपर्छ । कहिलेकहीं कसैलाई मण्डलीको अनुशासनमा राख्नुपर्छ; तब सबैले एल्डरहरूको अधिकार मानेर उनीहरूले लिएको यो निर्णय स्वीकार गर्नुपर्छ ।

छ) प्रभु येशूले भूटा कसमहरूमाथि दोषारोप लगाउनुभएको (मत्ती ५:३३-३७)

मत्ती ५:३३-३६: मोशाको व्यवस्थामा 'परमेश्वरको नाममा भूटा कसम नखाओ' भनेर कतिपय पदहरू छन्, जसले यस प्रकारको कसम खाने काम मनाही गरेका छन् (लेवी १९:१२, गन्ती ३०:२ र व्यवस्था २३:२१) । परमेश्वरको नाममा कसम खानुको अर्थ 'मैले सत्य बोलेको छु' भन्ने कुरामा जोड गर्नलाई परमेश्वरलाई आफ्नो गवाही तुल्याउनु हो । यहूदीहरूले परमेश्वरको नाम लिएर अनुचित रीतिले भूटो कसम खान्छु कि भन्ने डरले गर्दा कसम खाँदाखेरि स्वर्गको नाममा, पृथ्वीको नाममा, यरूशलेमको नाममा वा तिनीहरूको शिरमा कसम खान्थे ।

प्रभु येशूले व्यवस्थासित गरेको यस्तो टेढा व्यवहार बिलकुलै कपट ठहर्‍याउनुभयो, अनि हाम्रो दैनिक सामान्य बातचितमा जुनै उद्देश्यका निम्ति जुनै तरिकाले गरेका कसम/शपथ र भाकलहरूको मनाही गर्नुभयो ।

परमेश्वरको नाम अनुचित रीतिले लिनुदेखि डराईकन उहाँको नामको बदलीमा अरू कुनै नाम राख्नुचाहिँ कपट मात्र होइन, तर व्यर्थ पनि हो । स्वर्गको नाममा कसम खाँदाखेरि परमेश्वरको सिंहासनलाई छोएर कसम खाएकै हो । पृथ्वीको नाममा कसम खाँदाखेरि उहाँको पाउदानलाई छोएर कसम खाएको हो । यरूशलेमको नाममा कसम खाँदाखेरि महाराजाको शहरलाई छोएर कसम खाएको हो । अँ, आफ्नो शिरमा कसम खाँदाखेरि पनि त्यो परमेश्वरको नामबिना गरेको कसम होइन; किनकि उहाँ हामी सबैका सृष्टिकर्ता हुनुहुन्छ ।

मत्ती ५:३७: ख्रीष्ट-विश्वासीका निम्ति कसम खानु आवश्यक छैन । जब उसले 'हो' भन्दछ, तब त्यसको मतलब 'हो' नै हो । उसले 'होइन' भन्यो भने त्यसको मतलब 'होइन' नै हो । त्यसभन्दा बढी जे हामी बोल्छौं, त्यसले के बताउँछ भने त्यस दुष्ट शैतानले हाम्रो जीवनमा शासन गर्छ । इसाईका निम्ति यस्ता परिस्थितिहरू छँदैछैनन्, जसले गर्दा उसले भूट बोल्नुपर्छ ।

परमेश्वरको वचनको यस खण्डले सत्यतालाई धमिल्याउने वा छल गर्ने हरक काम निषेध गर्दछ; तर आदलतमा कसम खाने कुरा मनाही गरेको छैन । किनकि हाम्रा प्रभुले पनि कसम ग्रहण गरेर प्रधान/महा पूजाहारीको सामु आफ्नो गवाही दिनुभयो (मत्ती २६:६३ पददेखि पढ्नुहोला) । प्रेरित पावलले पनि आफूले लेखेको कुरा सत्य साबित गराउनका निम्ति आफ्नो साक्षीको रूपमा परमेश्वरलाई राखे (२ कोरिन्थी १:२३ र गलाती १:२०) ।

ज) दुई माइल हिँड्नुपर्छ (मत्ती ५:३८-४२)

मत्ती ५:३८: 'आँखाको बदला आँखा, दाँतको बदला दाँत;' व्यवस्थाको भनाइ छ (प्रस्थान २१:२४, लेवी २४:२० र व्यवस्था १९:२१) । यो आज्ञा दण्ड दिनलाई एक धार्मिक नियम थियो, जसले बताउँछ: सजाय अपराधअनुसार हुनुपर्छ, त्यसभन्दा ज्यादा हुनुहुँदैन । तर पुरानो नियममा यस सजायरूपी दण्ड दिने काम व्यक्ति-व्यक्तिको हातमा होइन, तर शासकहरूको हातमा दिइएको थियो ।

मत्ती ५:३९-४१: प्रभु येशूले बदला लिने काम पूरा बन्द गर्नुभएको छ । यसो गर्दा उहाँले व्यवस्थालाई तल छोडेर उच्च धार्मिकता स्थापित

गर्नुभयो । उहाँले आफ्ना चेलाहरूलाई बताउनुभयो: एक समय थियो, जब कानुनले बदला दिने काम विधानअनुसारको ठहरायो; तर अब यस्तो समय आएको छ, जब उहाँका चेलाहरूलाई प्रतिरोध नगर्ने अनुग्रह दिइएको छ; यसैले अब बदला नलिनु सम्भव भयो । प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई के शिक्षा दिनुभयो भने, उनीहरूले दुष्ट मानिसको सामना गर्नुहुँदैनथियो; कसैले उनीहरूको गालामा थप्पड़ लगायो भने उनीहरूले त्यसपट्टि अर्को गाला पनि फर्काइदिनु थियो । उनीहरूको विरोधमा कसैले मुद्दा लगाएर उनीहरूको दौरा लैजाने इच्छा गर्‍यो भने त्यस्तोलाई कोट पनि लैजान दिनु । कुनै अधिकारीले उनीहरूलाई एक माइलसम्म तिनको सामान बोक्न कर लगाए भने उनीहरूले स्वेच्छाले त्यसलाई दुई माइलसम्म बोक्नु थियो ।

मती ५:४२: प्रभु येशूले यस खण्डमा दिनुभएको अन्तिम आज्ञा आज हाम्रा निम्ति पालन गर्न नसकिने, अव्यवहारिक देखिन्छ । **‘जसले तिमीसित माग्छ, त्यसलाई देऊ; अनि जसले तिमीसँग सापट लिन चाहन्छ, त्यसपट्टि पिठ्युँ नफर्काऊ !’** भौतिक सरसामान र धनसम्पत्तिप्रतिको हाम्रो मोहले गर्दा आफूले दुःख गरेर कमाएको चीज अरू कसैलाई दिनु ता परै जाओस्, त्यसको बारेमा सोच्दा त्यसको विचारले हामीलाई पछि हट्ने तुल्याउँछ नै । तर स्वर्गीय धनपट्टि आफ्नो मन लगाईकन आवश्यक खानेकुरा र लाउने वस्त्र छन् भने त्यसमा हामी सन्तुष्ट रहेका भए हामीले यी वचनहरू सय प्रकारले ठीक हुन् भनेर खुशीसाथ स्वीकार गर्नेथियौं । प्रभु येशूको यो वचन तब लागू हुन्छ, जब जसले सहायता मागेको छ, त्यस व्यक्तिको खाँचोचाहिँ साँचो खाँचो हुन्छ । हरेक पल्ट खाँचो न्यायसंगत छ कि छैन, सो पत्ता लगाउन सकिँदैन । यसैले कसैले सल्लाह दिएभैं खाँचो परेको एकजनालाई फर्काइपठाउनु नपरोस् भन्ने हिसाबले बीसजना ठग भिखारीहरूलाई सहायता दिनु उत्तम हो । मानिसको दृष्टिकोण लिएर हामीले भन्नपछि: हो, प्रभुले हामीबाट चाहनुभएको यस प्रकारको व्यवहार असम्भव छ । पवित्र आत्माको नियन्त्रणमा रहने मानिसले मात्र यस्तो आत्म-त्यागपूर्ण जीवन जिउन सक्छ । ख्रीष्ट-विश्वासीको जीवनमा हाम्रा प्रभुले आफ्नो जीवन हालेर त्यस्तो शक्तिद्वारा चलाउन पाउनुहुँदा त्यस विश्वासीले अपमान (पद ३९), अन्याय

(पद ४०) र असुविधाहरू (पद ४१) सहेर पनि यसको सट्टामा प्रेमको व्यवहार देखाउन सक्छ। यस्तो व्यवहारलाई 'दुई माइलको सुसमाचार' भनिन्छ।

भ) आफ्ना शत्रुहरूलाई प्रेम गर्नुपर्छ (मती ५:४३-४८)

मती ५:४३: परमेश्वरको राज्यमा हुनुपर्ने, व्यवस्थाभन्दा उच्च धार्मिकताको अन्तिम उदाहरण दिँदा प्रभु येशूले आफ्ना शत्रुहरूसितको हाम्रो व्यवहारलाई विषयवस्तु बनाउनुभयो। यो विषय अधिको अनुच्छेदमा प्रस्तुत गरेको सन्दर्भबाट स्वभावैले उठ्छ। व्यवस्थाले इस्राएलीहरूलाई आफ्नो छिमेकीलाई प्रेम गर्नु भनी सिकाएको थियो (लेवी १९:१८); तर कहीं तिनीहरूले आफ्नो शत्रुलाई घृणा गर्नु भन्ने स्पष्ट आदेश पाएका थिएनन्; त्यो ता केवल तिनीहरूको मन र आत्मालाई प्रेरित गर्ने शिक्षाको फल थियो। शत्रुहरूलाई घृणा गर्ने भावनाचाहिँ पुरानो नियमले परमेश्वरका जनहरूलाई सताउनेहरूको विषयमा अपनाएको दृष्टिकोणको योगफल थियो (भजन १३९:२१-२२)। यो भावनाचाहिँ परमेश्वरका बैरीहरूको विरुद्ध निस्केर जाने धार्मिक शत्रुता थियो।

मती ५:४४-४७: तर अब प्रभु येशूले भन्नुहुन्छ: 'तिमीहरूको शत्रुहरूलाई प्रेम गर! ... तिमीहरूलाई सताउनेहरूका निम्ति प्रार्थना गर!' प्रेम गर्ने आदेशले के बुझाउँछ भने, प्रेम गर्नु इच्छामा भर पर्ने कुरा रहेछ, भावनामा निर्भर हुने कुरा होइन। यो प्रेम र स्वभाविक स्नेह एउटा कुरा होइन; किनकि आफूलाई घृणा गर्ने र आफ्नो कुभलो गर्ने मानिसहरूलाई प्रेम गर्नु स्वभाविक होइन। यो प्रेमचाहिँ ईश्वरीय अलौकिक अनुग्रहको फल हो, जो उनीहरूबाट प्रकट हुन्छ, जसभित्र ईश्वरीय जीवनले वास गर्छ।

हामीलाई प्रेम गर्नेहरूलाई मात्र हामीले प्रेम गर्छौं भने यसमा कुनै इनाम छैन। प्रभु येशूले भन्नुहुन्छ: त्यस्तो ता मुक्ति नपाएका महसुल उठाउनेहरूले^३ पनि गर्दछन्। त्यस्तो गर्नलाई कुनै ईश्वरीय शक्तिको खाँचो छैन। आफ्ना दाजुभाइहरूलाई^४ मात्र अर्थात् आफ्ना आफन्त र कुटुम्बहरूलाई मात्र अभिवादन गर्नु केही ठूलो कुरा होइन। त्यसमा कुनै सद्गुण छैन।

अविश्वासीहरूले त्यस्तो गर्न सक्छन् । त्यसमा कुनै विशेष ख्रीष्टीय गुण नै छैन । हामी इसाईहरूको गुणस्तरचाहिँ संसारको भन्दा उच्च छैन भने संसारमाथि हाम्रो प्रभाव केही पनि हुनेछैन ।

प्रभु येशूले सिकाउनुभयो: उहाँका चेलाहरूले खराबीको बदलामा भलाइ गर्नुपर्छ । तब उनीहरू स्वर्गमा हुनुहुने उनीहरूका पिताका सन्तान हुनेछन् । प्रभुले 'यसरी तिमीहरू परमेश्वरका सन्तान बन्नेछौं' भन्नभएन । होइन, यसरी हामीले परमेश्वरका सन्तान भइसकेको कुरा पो देखाउँछौं । दुष्ट र असल दुवैमाथि घाम भुल्काउँदा र पानीभरी बर्साउँदा परमेश्वर देखाउनुहुन्छ: उहाँ कसैको पक्ष लिनुहुन्न । ठीक त्यस्तै हामीले पनि सबै मानिसहरूप्रति अनुग्रही र निष्पक्ष व्यवहार देखाउनुपर्छ ।

मत्ती ५:४८: प्रभु येशूले यो अध्याय सुद्ध्याउँदा एउटा आदेश दिनुहुन्छ: 'यसकारण जसरी स्वर्गमा हुनुहुने तिमीहरूका पिता सिद्ध हुनुहुन्छ, त्यसरी नै तिमीहरू पनि सिद्ध होओ !' सिद्ध हुने शब्दको अर्थ हामीले प्रसङ्ग र सन्दर्भबाट बुझ्नुपर्छ । यसको अर्थ पापरहित वा निष्कलङ्क हुनु होइन । अगाडिका पदहरूले हामीलाई सिकाए: सिद्ध हुनुको मतलबचाहिँ आफूलाई घृणा गर्नेहरूलाई प्रेम गर्नु, आफूलाई सताउनेहरूका निम्ति प्रार्थना गरिदिनु अनि आफ्नो मित्र र आफ्नो शत्रु दुवैप्रति भलाइ र कृपाको व्यवहार देखाउनु हो । यहाँ प्रस्तुत गरिएको सिद्धताचाहिँ त्यो आत्मिक परिपक्वता हो, जसले एउटा इसाईलाई परमेश्वरको देखासिकी गर्ने शक्ति दिन्छ; यसो हुँदा उसले सबै मानिसहरूलाई पक्षपात नगरीकन सबका सबलाई आशिष बाँड्छुँड गर्नेछ ।

ज) गुप्त दान (मत्ती ६:१-४)

मत्ती ६:१: प्रभु येशूले यस अध्यायको पहिलो भागमा व्यक्तिगत जीवनका तीन क्षेत्र नियाल्नुहुन्छ, जहाँ उहाँ व्यवहारिक रूपले धार्मिकता देख्न चाहनुहुन्छ । यी ती हुन्: दान (६:१-४), प्रार्थना (६:५-१५) र उपवास (६:१६-१८) । यी अठार पदहरूमा पिताको नाम दस पल्ट लिइएको छ; अनि यो शब्दचाहिँ यी पदहरूमा उल्लेख गरिएको शिक्षा बुझ्ने

चाबी हो । व्यवहारमा उतारेका हाम्रा सबै धार्मिक कामहरूले उहाँको दृष्टिमा ग्रहणयोग्य हुनुपर्छ, मानिसहरूको दृष्टिमा होइन ।

अरू मानिसहरूले देखून् भन्ने हेतुले दानहरू दिएर वा परोपकारी कामहरू गरेर आफ्नो श्रद्धाभक्ति देखाउने आडम्बरको विरुद्धमा चेताउनी दिँदै प्रभु येशूले पहाडी उपदेशको यो खण्ड शुरु गर्नुहुन्छ । यसो गर्दा उहाँले उपकारको काममा होइन, तर त्यो कार्य किन गरेको हो, त्यसको अभिप्रायमा गल्ती भेट्टाएर त्यसको दोषारोप गर्नुभयो । मानिसहरूले देखेर प्रशंसा गर्नु, त्यसको खास अभिप्राय हो भने उपकारकले पाउने इनाम त्यही मात्र भइगयो; किनभने परमेश्वरले कपटपूर्ण कामको इनाम दिनुहुन्न ।

मत्ती ६:२: हामीलाई विश्वास गर्न गाह्ने लाग्छ, तर कपटी मानिसहरूले सभाघरहरूमा भेटी चढाउँदा वा सडकहरूहुँदा भिखारीहरूलाई भीख/भिक्षा दिँदा आफूप्रति मानिसहरूको ध्यान आकर्षण गर्नलाई खूब हल्ला गर्थे । 'तिनीहरूले आफ्नो इनाम पाइसके' भन्दै तिनीहरूको यो चलन रद्द गरीकन प्रभुको छोटो वर्णन सकिन्छ । यस संसारमा उपकारको नाम कमाउन चाहनेहरूको एकमात्र क्षणिक इनाम यो हो ।

मत्ती ६:३-४: जब ख्रीष्ट येशूका चेलाहरूले परोपकारको काम गर्छन्, तब तिनीहरूले त्यो गुप्तमा गर्नुपर्छ । त्यो दान यति साह्रै गोप्य हुनुपर्छ; यसैले प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई भन्नुभयो: 'तिम्रो दाहिने हातले के गर्छ, सो तिम्रो देब्रे हातले थाहा नपाओस् !' यो चित्रपूर्ण भाषा चलाएर प्रभु येशूले स्पष्ट पार्नुभयो: हाम्रा दान र परोपकार परमेश्वर पिताका निम्ति गरिनुपर्छ; उपकारकले सुनाम कमाउने हेतुले त्यो गरिनुहुँदैन ।

यस खण्डमाथि बल लगाएर 'अरू मानिसहरूले चाल पाउने गरी कुनै दान दिनुहुँदैन' भन्ने अर्थ यसबाट निकाल्नुहुँदैन; किनकि सबै दान र परोपकारका कामहरू दाताको नाम लुकाईकन सधैं गुप्तमा गर्नु असम्भव छ । प्रभुले खुला रूपले प्रदर्शन गर्ने गरी दान दिने कार्यमा दोष भेट्टाउनुभयो ।

ट) गुप्त प्रार्थना (मत्ती ६:५-८)

मत्ती ६:५: अब प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई 'तिमीहरूले प्रार्थना गर्दा कपटीजस्तै नहोओ' भन्ने चेताउनी दिनुहुन्छ । अरू मानिसहरूले

उनीहरूलाई प्रार्थना गर्दै गरेको देखून् र उनीहरूलाई खूबै धर्मी सम्भून् भन्ने उद्देश्यले उनीहरू सार्वजनिक ठाउँहरूहुँदो खडा हुनुहुँदैन । प्रभुले भन्नुहुन्छः यश पाउने लालसाले प्रेरित भएको प्रार्थनाको फलचाहिँ मानिसहरूबाट पाइने यशमा सीमित रहन्छ ।

मत्ती ६:६: अघि-पछि 'तिमीहरू' भन्ने शब्द चलाउने प्रभुले अब यस पदमा 'तिमी' भन्नुहुन्छ; उहाँ बहुवचनदेखि एकवचनमा भर्नुहुन्छ; यसो गरेको मतलबचाहिँ प्रार्थना गर्दा परमेश्वरसित हाम्रो व्यक्तिगत घनिष्ठ सम्बन्ध हुनुपर्छ भन्ने कुरामा जोड दिनु थियो । प्रार्थनाको उत्तर पाउने किसिमले प्रार्थना चढाउनु हो भने त्यो गुप्तमा हुनुपर्छ; 'आफ्नो भित्री कोठामा पसेर ढोका बन्द गर' भन्ने आदेशको अर्थ यही हो । परमेश्वरसित सम्पर्क राख्नु हाम्रो प्रार्थना गर्ने अभिप्राय हो भने उहाँले हाम्रो प्रार्थना सुनेर त्यसको उत्तर दिनुहुनेछ ।

मानिसहरूको सामु प्रार्थना चढाउनुहुँदैन भन्ने शिक्षा यस खण्डबाट निकाल्नुचाहिँ प्रभुका शब्दहरूमा आफ्नो अर्थ लगाइएको प्रमाण हो । शुरुको मण्डली सामूहिक प्रार्थना चढाउन भेला हुन्थे (प्रेरित २:४२, १२:१२, १३:३, १४:२३ र २०:३६) । यस खण्डमा भन्न चाहेको कुरा यही होः हामीले प्रार्थना कहाँ, कुन ठाउँमा चढाउँछौं, त्यो मुख्य होइन; तर हामी किन, कुन उद्देश्यले प्रार्थना गर्छौं, त्यो प्रमुख कुरा हो । कि ता मानिसहरूले देखून् भनेर, कि ता परमेश्वरले सुनून् भन्ने उद्देश्यले प्रार्थना गरिन्छ । भिन्नता यसैमा छ ।

मत्ती ६:७: हाम्रो प्रार्थनामा व्यर्थ बरबराहटहरू हुनुहुँदैन । कण्ठ गरेका, सधैं चलाइरहेका शब्दहरू, अर्थहीन वाक्यहरू, सारा सामान्य भाषा आदि, अँ, घरीघरी दोहोर्याइरहने काम नहोस् ! मुक्ति नपाएका मानिसहरूले यसरी प्रार्थना गर्छन्, तर परमेश्वरलाई शब्दहरूको थुप्रोले प्रभावित पार्न सकिँदैन । हृदयबाट निस्केका, सच्चा अन्तरिक विन्तीप्रार्थनाहरू उहाँ सुन्न चाहनुहुन्छ ।

मत्ती ६:८: हामीले उहाँलाई मागनुभन्दा पहिल्यै, हामीलाई के-के खाँचो छ, सो हाम्रा पितालाई थाहै छ । यसैले 'हामी प्रार्थना किन गरिबसौं

त ?' भन्ने प्रश्न सोध्न स्वभाविक हो । यसको कारण यो हो: प्रार्थनाद्वारा हामीले आफ्नो खाँचो प्रकट गर्छौं, साथै परमेश्वरमाथि गरेको हाम्रो आङ्गभरोसा जाहेर गर्छौं । यो परमेश्वरसितको बातचितको मूलआधार हो । प्रार्थनाको उत्तरमा परमेश्वरले कतिपय काम गर्नुहुन्छ, जो प्रार्थना नगरेर उहाँले गर्नुहुनेछैन (याकूब ४:२) ।

ठ) प्रभु येशूले नमुना-प्रार्थना सिकाउनुभएको (मत्ती ६:९-१५)

मत्ती ६:९: 'प्रभुको प्रार्थना' नामक प्रार्थनाको नमुना हामी मत्ती ६:९-१३ पदमा पाउँछौं । यस्तो शिर्षक प्रयोग गरेर हामीले एउटा कुरा याद गर्नुपर्छ: प्रभु येशू आफैले कहिल्यै यो प्रार्थना चढाउनुभएन । यो ता उहाँका चेलाहरूलाई दिइएको नमुना हो, कि यसलाई लिएर उनीहरूले आफ्ना प्रार्थनाहरू यस प्रकारको रूप दिन सक्न् । उनीहरूले ठीक ती शब्दहरूमा जस्तैको त्यस्तै प्रार्थना गरून् भन्ने उद्देश्यले यो नमुना दिइएको होइन । सात पदले यसो गर्न दिँदैन; किनकि कण्ठस्थ गरेका शब्दहरू घरीघरी रट्दा-रट्दै अर्थहीन वाक्य र व्यर्थ बरबराहट हुन पुग्छन् ।

'हे स्वर्गमा हुनुहुने हाम्रा पिता !'

प्रार्थना गर्दा हामीले परमेश्वर पितालाई सम्बोधन गर्नुपर्छ । उहाँ नै सारा सृष्टिको सर्वाधिकारी हुनुहुन्छ । यसो हुनाले हामीले यो कुरा स्वीकार गरेर उहाँलाई नै सम्बोधन गर्नुपर्छ ।

'तपाईंको नाम पवित्र गरियोस् !'

हाम्रा प्रार्थनाको शुरुमा हामीले उहाँलाई दण्डवत् गर्नुपर्छ, उहाँलाई हाम्रो स्तुतिप्रशंसा चढाउनुपर्छ; किनभने उहाँ हाम्रा आदर र महिमा पाउनुको योग्य हुनुहुन्छ ।

मत्ती ६:१०: **'तपाईंको राज्य आओस् !'**

उहाँको आराधना गरेपछि हामीले उहाँका इच्छा र अभिप्रायहरूलाई पहिलो स्थान दिएर उहाँको राज्यको वृद्धिका निम्ति 'तपाईंको उद्देश्य पूरा होस्' भनेर प्रार्थना गर्नुपर्छ । त्यो दिन आओस्, जब हाम्रा परमेश्वर र मुक्तिदाता प्रभु येशू ख्रीष्टले यस संसारमा आफ्नो राज्य स्थापित गर्नुहुनेछ, र

धार्मिकताको साथ राज्य गर्नुहुनेछ । हाम्रो विशेष ध्यान र प्रार्थनाको विषय त्यो दिन हुनुपर्छ ।

‘तपाईंको इच्छा पूरा होस् !’

यो विन्ती चढाउँदाखेरि हामी स्वीकार गर्छौं: हो, कुनचाहिँ कुरा हाम्रा निम्ति उत्तम छ, त्यो परमेश्वर नै जान्नुहुन्छ; यसैले हामीले आफ्नो इच्छा उहाँको इच्छाको अधीनतामा सुम्पन्छौं । यस विन्तीमा सारा संसारका सबै मानिसहरूले उहाँको इच्छा र उद्देश्य मानिलिऊन् र उहाँको इच्छामा आफूलाई सुम्पून् भन्ने चाहना छ ।

‘... स्वर्गमा भैं यस पृथ्वीमा पनि पूरा होस् !’

स्वर्गमा परमेश्वरको आराधना भइरहेको छ; स्वर्गमा परमेश्वरको शासन चल्दैछ; स्वर्गमा उहाँको इच्छा पूरा हुँदैछ । अधिका तीनवटा विन्तीहरू ‘स्वर्गमा भैं यस पृथ्वीमा पनि पूरा होस्’ भन्ने यस भनाइले समेट्छ । किनकि स्वर्गमा ती सबै कुराहरू भइरहन्छन्, सबै वास्तविकता भएका छन् । स्वर्गमा भइरहेका कुराहरू यस पृथ्वीमा पनि भइरहून् भन्ने अभिप्राय यस प्रार्थनाको मुटु हो ।

मती ६:११: ‘आज हाम्रो दिनहुँको रोटी हामीलाई दिनुहोस् !’

परमेश्वरका इच्छा र अभिप्रायहरूलाई पहिलो स्थान दिइसकेपछि हामीले आफ्नो खाँचो पेस गर्ने ठाउँ र मौका पाउँछौं । हाम्रो दैनिक भोजन, अँ, हाम्रो आत्मिक र शारीरिक खुराक परमेश्वरमाथि निर्भर रहन्छ; यस प्रार्थनाद्वारा हामी उहाँलाई के भन्छौं भने, हामीले उहाँबाट यी सब चीजहरू पाउने हाम्रो आशा र भरोसा उहाँमाथि राखेका छौं ।

मती ६:१२: ‘हाम्रा अपराधहरू/ऋणहरू हामीलाई क्षमा गर्नुहोस्, जसरी हामीले पनि हाम्रा अपराधीहरू/ऋणीहरूलाई क्षमा गर्दछौं ।’

यहाँ भनिएको पापको क्षमाचाहिँ पापी मानिस परमेश्वरको न्यायमा पर्दा पापको दण्डदेखि छुटकारा पाउनलाई उसलाई दिइएको पापको क्षमा होइन । किनकि यस प्रकारको पापको क्षमा परमेश्वरका पुत्रको नाममा, प्रभु येशूमाथि विश्वास गरेर सित्तैमा पाइन्छ । तर यहाँ बताइएको पापको क्षमाचाहिँ परमेश्वरको परिवारभित्रको कुरा हो । यदि हामीले परमेश्वर

पितासंगको संगति कायम राख्न चाहन्छौं भने यस प्रकारको पापको क्षमा पाउनु आवश्यक छ । ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले, जसले आफ्ना अपराधीहरूलाई क्षमा गर्न चाहँदैनन्, आफ्ना स्वर्गका पितासंग, जसले उनीहरूलाई उनीहरूका सबै पाप र अधर्महरू सिउँमा क्षमा गर्नुभयो, कसरी संगत गर्ने वा संगति कायम राख्ने आशा गर्न सक्छन् ?

मत्ती ६:१३: 'हामीलाई परीक्षामा नलैजानुहोस् !'

यस विन्ती र याकूब १:१३ पदले आपसमा मेल नखाएको जस्तो देखिन्छ । किनभने याकूबको पत्रमा लेखिएको छ: परमेश्वरले कुनै पनि मानिसलाई परीक्षा गर्नुहुन्न । तर परमेश्वरले आफ्ना जनहरूलाई जाँच र पराख गर्न दिनुहुन्छ । यस विन्तीद्वारा परीक्षाहरूको सामना गर्दा र जाँच गरिने बेलामा स्थिर भई खडा रहन सक्नलाई म आफ्नो क्षमतामा निर्भर हुँदिनँ भन्ने कुरा व्यक्त गरिएको छ । आफ्नो विषयमा यस प्रकारको शङ्का गर्नु लाभप्रद कुरा हो । सुरक्षा परमेश्वरबाट आउँछ; यसैले मैले प्रभुमाथि पूर्णतया भरोसा राख्नुपर्छ; नत्र लड्नुपर्छ भन्ने कुरा यस प्रार्थनाको स्वीकार हो ।

'तर हामीलाई दुष्टबाट छुटाउनुहोस् !'

यो प्रार्थना तिनीहरूका निम्ति हो, जसले परमेश्वरको शक्तिको सहायताले पापमा फस्नदेखि बाँच्न खूब चाह गर्छन् । आफ्नो दैनिक जीवनमा पापको शक्ति र शैतानको हर युक्तिबाट मुक्त हुनलाई विश्वासीले गरेको हृदयको पुकार यो हो ।

**'... किनभने राज्य, पराक्रम र महिमा सदासर्वदा तपाईंकै हुन् ।
आमेन !'**

रोमन् क्याथोलिक बाइबल र प्रायः सबै आधुनिक प्रोटेस्टेन्टका बाइबल-अनुवादहरूबाट यस प्रार्थनाको यो अन्तिम वाक्य हटाइएको छ; किनकि धेरै पुराना मूललिपीहरूमा यो वाक्य पाइँदैन । तर प्रभुको प्रार्थना अन्त्याउनलाई यो स्तुतिगान अति नै सुहाउँछ; अनि पवित्र बाइबलका प्रायः सबै मूललिपीहरूमा यो वाक्य पाइँदो रहेछ ।^१ श्री जोह्न काल्वीन्ले यस सम्बन्धमा भन्छन्: 'परमेश्वरको महिमा उद्घोषणा गर्न पाउँदा हाम्रो हृदय कति तातिन्छ, तर तातिने काम मात्र होइन, त्यस वाक्यले उहाँको महिमित

स्थानतिर लम्काउन हामीलाई प्रेरणा दिन्छ । त्यसले हामीलाई अरू के कुरा सम्झाउँछ भने, हाम्रा सबै प्रार्थनाहरूको भरोसारूपी जग परमेश्वर आफै हुनुहुन्छ, र उहाँ मात्र यिनको जग हुनुपर्छ नै; अरू कुनै आधार हुन सक्दैन ।’

मत्ती ६:१४-१५: यी दुई पदहरूले अघि बाह्र पदमा भनिएको कुरालाई व्याख्या गर्ने टिप्पणीको रूपमा काम दिन्छन् । यी पदहरू प्रार्थनाको भाग होइनन्, तर परमेश्वरको परिवारमा पापको क्षमा पाउने कुरा कुन-कुन शर्तमा निर्भर छ भन्ने कुरा जोड दिनलाई ती थपिएका हुन् ।

ड) गुप्त उपवास – प्रभु येशूले कसरी उपवास बस्नुपर्छ, सो सिकाउनुभएको (मत्ती ६:१६-१८)

मत्ती ६:१६: प्रभु येशूले यहाँ धार्मिक कपटको तेस्रो रूपमा, अर्थात् जानी-जानीकन उपवास बसेको छु भन्ने कुरा अरू मानिसहरूलाई देखाउने प्रयासमा दोषारोप लगाउनुभयो । उपवास बस्दा कपटीहरूले आफ्ना मुख बिगाउँछन्; तिनीहरू दुब्ला, सिकुटे र दुःखी देखा पर्न खोज्छन् । तर प्रभु येशूले भन्नुहुन्छ: पवित्र छु भनेर देखा पर्न गरिएका सबै प्रयास व्यर्थ र हाँसउठ्दा छन् ।

मत्ती ६:१७-१८: ख्रीष्टभक्त विश्वासीहरूले गुप्तमा उपवास बस्नुपर्छ, र बाहिरबाट देखिने त्यसको कुनै लक्षण देखाउनुहुँदैन । ‘**तिमीचाहिँ आफ्नो शिरमा तेल लगाऊ, र आफ्नो मुख धोऊ !**’ भनेको अर्थ अरू बेला जस्तो छीं, त्यस्तै देखा पर्नु हो । परमेश्वर पिताको सामु सबै कुरा उदाङ्गो छ; उहाँ सबै कुरा देख्नुहुन्छ र जान्नुहुन्छ । उहाँको इनाम मानिसहरूको प्रशंसा-भन्दा कतिको उत्तम हो ।

उपवास

कुनै पनि शारीरिक भोक-तृष्णा नमेटाईकन त्यसबाट अलग बस्नुचाहिँ उपवास भनिन्छ । मत्ती ६ अध्यायमा उपवास स्वेच्छाले गरिन्छ; तर आफ्नो इच्छा नभएर पनि उपवास गरिन्छ (प्रेरित २७:३३ र २ कोरिन्थी ११:२७) । नयाँ नियमभरि उपवास प्रायः शोकसित (मत्ती ९:१४-१५) र प्रार्थनासित

सम्बन्धित हुन्छ (लूका २:३७ र प्रेरित १४:२३) । यी खण्डहरूमा, जहाँ उपवास प्रार्थनाको साथसाथै गरिएको छ, परमेश्वरको इच्छा बुझ्न पाऔं भन्ने उत्सुकता प्रार्थनाद्वारा प्रकट गरिएको छ ।

मुक्तिको सम्बन्धमा उपवास बस्ने काम कुनै मूल्यको हुँदैन, न ता उपवास बसाइले हामीलाई परमेश्वरको सामु विशेष योग्यता प्रदान गर्छ । कुनै समयमा एकजना फरिसीले हप्तामा दुई पल्ट उपवास बसेको छु भन्ने कुराको विषयमा गर्व गर्‍यो, तर यसरी नै परमेश्वरको सामु धर्मी गनिन खोज्दा-खोज्दै ऊ धर्मी ठहरिएन, तर विफल भयो (लूका १८:१२ र १४) । तर आत्मिक अभ्यासको रूपमा एकजना इसाईले गुप्तमा उपवास बस्छ भन्ने परमेश्वरले यो देखेको हुन्छ र यसको इनाम दिनुहुन्छ । उपवास बस्नुपर्छ भन्ने आज्ञा हामी नयाँ नियमभित्र पाउँदैनौं, तर उपवास बस्नलाई नयाँ नियमले हामीलाई प्रोत्साहन दिन्छ, र उपवासबाट इनाम पाउने प्रतिज्ञा गर्छ । प्रार्थनाको जीवन जब खल्लो हुन्छ र निद्राले हामीलाई सताउँछ, तब उपवासले यो सब हटाउन सक्छ र प्रार्थना गर्नमा सहायता दिन्छ । आपत् परेको बेलामा, आफ्नो जीवनमा परमेश्वरको इच्छा बुझ्नुपर्दाखेरि, उपवास मूल्यवान् हुन्छ । उपवास बस्ने मानिसले आत्मसंयमी हुने प्रयासमा उन्नति गर्छ । उपवासचाहिँ आफू र परमेश्वरको बीचको कुरा हो । परमेश्वरलाई प्रसन्न तुल्याउने इच्छा र उद्देश्यले गरेको उपवास बसाइ मात्र ठीक हुन्छ । अरूको करकापले वा मानिसहरूलाई देखाउने हिसाबले गल्ती अभिप्राय लिएर गरेको उपवासचाहिँ मूल्यहीन हुन जान्छ ।

ढ) स्वर्गमा धन थुपार ! (मत्ती ६:१९-२१)

यस खण्डमा हाम्रा प्रभु येशूले आफ्नो शिक्षाको सबभन्दा क्रान्तिकारी उपदेश दिनुभएको छ, जसको लापरवाही पनि व्यापक छ । यस अध्यायको बाँकी भागको विषयवस्तुचाहिँ यो हो: भविष्यको बारेमा गरिने फिक्रीचिन्ताबाट छुटकारा पाई कसरी सुरक्षित बस्न सकिन्छ ?

मत्ती ६:१९-२०: आफ्नो भविष्य सुरक्षित राख्नलाई गरिने सबै आर्थिक प्रबन्धहरूको सम्बन्धमा मानिसहरूले जति सल्लाह दिन्छन्, तिनको

खण्डन् प्रभु येशूले यहाँ गर्नुभएको छ । जब प्रभु येशूले ‘आफ्ना निम्ति पृथ्वीमा सम्पत्ति नथुपार !’ भन्नुहुन्छ, तब उहाँले भौतिक थोकहरूमा कुनै सुरक्षा पाइँदैन भन्ने कुरा सङ्केत गर्नुभएको हो । पृथ्वीमाथिको जुनसुकै किसिमको धनसम्पत्ति किन नहोस्, प्राकृतिक प्रकोपले (कीराले वा खियाले) त्यसलाई नाश पार्न सकिन्छ, अथवा चोरहरूले त्यसलाई चोर्छन् । प्रभु येशूले भन्नुहुन्छ: स्वर्गमा थुपारिएको धनबाहेक अरू कुनै वस्तु छैन, जसको लगानीबाट कुनै हानि उठाउनुपर्दैन ।

मत्ती ६:२१: प्रभु येशूले रुपियाँपैसाको सम्बन्धमा जुन मूलभूत नियम यहाँ पेस गर्नुभएको छ, त्यसको शिक्षारूपी जग यी शब्दहरूमा स्थापित गरिएको छ: ‘जहाँ तिमीहरूको सम्पत्ति छ, त्यहाँ तिमीहरूको मन पनि हुनेछ ।’ हाम्रो रुपियाँ ढुकुटीमा छ भने हाम्रो मनको चाहना र फिक्री त्यहीं जान्छ । हाम्रो धनसम्पत्ति स्वर्गमा छ भने हाम्रो इच्छा त्यसमा केन्द्रित रहन्छ । आफ्ना निम्ति निर्णय गरौं: के प्रभु येशूले भन्नुभएको कुराको मतलब यही थियो त ? उहाँले भन्नुभएको कुरामा अर्थ यही हो भने हाम्रा निम्ति एउटा प्रश्न तयार छ: ‘आफ्ना सांसारिक धनसम्पत्ति लिएर हामी के गरौं ?’ उहाँले भन्नुभएको कुरामा अर्को अर्थ लगाउनेले विचार गरौं: ‘पवित्र बाइबलसित तपाईं अब के गर्नुहुन्छ, र कसरी पढ्नुहुन्छ ?’

ण) हाम्रो शरीरको बत्ती (मत्ती ६:२२-२३)

भविष्यलाई सुरक्षित पार्ने हेतुले गरिने सम्बन्धमा मानिसहरूको चालचलनको विरोधमा जाने प्रभु येशूको शिक्षाले कहाँसम्म काम गर्ने हो, सो जान्न उहाँका चेलाहरूका निम्ति गाह्रो हुन्छ भन्ने कुरा प्रभु येशूलाई थाहै थियो । यसैकारणले उहाँले आत्मिक दृष्टिको विषयमा एउटा पाठ सिकाउनका निम्ति मानिसको आँखाको सादृश्य लिनुभयो । उहाँले भन्नुभयो: शरीरको बत्ती आँखा हो । आँखामार्फत मानिसको शरीरले प्रकाश पाउँछ र देख्न सक्छ । आँखा असल/निर्मल छ भने सम्पूर्ण शरीर उज्यालोले प्रज्वलित हुन्छ । तर आँखा खराब छ भने दृष्टि धमिलो हुन्छ । उज्यालो हुनको सट्टामा शरीरलाई अन्धकारले छोपेको छ ।

यसको स्पष्ट अर्थ यो हो: एउटा असल, निर्मल आँखा त्यस मानिसको हुन्छ, जसका उद्देश्य र अभिप्रायहरू शुद्ध छन्। उसको एकमात्र चाहनाचाहिँ ती कुराहरू हुन्, जसमा परमेश्वरको रुचि हुन्छ। अनि उसले प्रभु येशूका शिक्षाहरू खुशीसाथ स्वीकार गर्छ, र तिनका अर्थ शाब्दिक रूप मानिलिन्छ। उसको सम्पूर्ण जीवन आत्मिक प्रकाशले पूर्ण हुन्छ, उज्यालो-उज्यालो हुन्छ। उसले प्रभु येशूका वचनहरू पत्थर गर्छ। उसले भौतिक धनलाई त्यागिदिन्छ। उसले स्वर्गमा धन थुपार्छ। उसले जान्दछ: साँचो सुरक्षा दिने एकमात्र उपाय यो हुँदो रहेछ।

उता, खराब आँखा त्यस मानिसको हुन्छ, जसले दुवै लोकका निम्ति जिउन कोशिश गर्छ। त्यसले सांसारिक धनलाई छोड्न चाहँदैन, तर त्यसले स्वर्गको धन पनि चाह गर्छ। त्यसले 'चिचीको पनि लोभ, पापाको पनि लोभ' गर्छ। प्रभु येशूका शिक्षाहरू त्यस व्यक्तिका निम्ति असम्भव, व्यवहारमा ल्याउन नसक्ने हुन्छन्। त्यस्तोलाई स्पष्ट मार्ग-दर्शनको अभाव छ; किनकि त्यो अन्धकारले पूर्ण छ।

प्रभु येशूले अफ थपेर भन्नुहुन्छ: 'यसकारण तिमीमा भएको उज्यालोधरि अंधारो हुन्छ भने त्यो अंधारो कति ठूलो होला!' अर्को शब्दमा भन्नु हो भने, 'तिमीले संसारको धनलाई आफ्नो भविष्य सुरक्षित तुल्याउने माध्यम बनाउनुहुँदैन' भन्ने प्रभु येशूको आज्ञा जानेर-बुझेर पनि हामीले येन केन प्रकारेण त्यसलाई उल्लङ्घन गर्छौं भने हामीले पालन नगरेको प्रभुको यो शिक्षा हाम्रा निम्ति अन्धकार हुन जान्छ, र एक प्रकारको बाक्लो आत्मिक अन्धोपन बन्छ। यसैले अब उसो धनसम्पत्तिको बारेमा हाम्रो सही दृश्य रहनेछैन।

त) कि ता परमेश्वरको, कि ता धनको सेवा गर !

(मत्ती ६:२४)

एकसाथ परमेश्वर र धन दुवैको सेवा गर्न असम्भव छ भन्ने कुरा स्पष्ट पाउँ प्रभु येशूले मालिक र दासको उदाहरण लिनुभयो। 'कसैले पनि दुईजना मालिकहरूको सेवा गर्न सक्दैन।' ती दुईमा एकजनाचाहिँ अवश्य उसको

जीवनमा अधि सरेर उसका भक्ति र आज्ञाकारिता पाउने नै छ । परमेश्वर र धनसित पनि यस्तै हुनेछ । ती दुईचाहिँ दुईजना मालिक हुन्छन् जो आपसमा मिल्दैनन्; हरेकले हामीमाथि आफ्नो स्वामित्व दाबी गर्छन् । यसैले हामीले कसको सेवा गर्ने हो, यसको निर्णय गर्नुपर्छ । कि ता हामी परमेश्वरलाई पहिलो स्थान दिन्छौं, र हाम्रो जीवनमाथि भौतिक कुराहरूको नियन्त्रण इन्कार गर्नुपर्छ । कि ता हामीले क्षणिक कुराहरूका निम्ति जिएर हाम्रो जीवनमा परमेश्वरको स्वामित्व इन्कार गर्नुपर्छ ।

थ) फिक्री नगर ! (मत्ती ६:२५-३४)

यस खण्डमा प्रभु येशूले खाने र लाउने कुरामा ध्यान लगाएर आफ्नो जीवनको केन्द्र बनाउने हाम्रो कमजोरीमा दोषारोप लगाउनुभयो । किनकि यसो गर्दा हामी जीवनको खास उद्देश्य गुमाइपठाउँछौं । आज के खाने, आज के लाउने, यो हाम्रो समस्या होइन, तर अबको दस, बीस वा तीस वर्षपछि हामी के खाऔं, के लाऔं, त्यो हाम्रो जटिल समस्या बनेको छ । यसरी भविष्यको विषयमा गरिएको फिक्री पाप हो; किनकि फिक्री गर्दा हामी परमेश्वरको प्रेम, उहाँको बुद्धि र शक्तिलाई इन्कार गर्छौं । चिन्ता गर्नु भनेको परमेश्वरको प्रेम इन्कार गर्नु हो; किनकि उहाँले हाम्रो वास्ता गर्नुहुन्छ भन्ने कुरामा हामी विश्वास गर्दैनौं । चिन्ता गर्नु भनेको परमेश्वरको बुद्धिलाई इन्कार गर्नु हो; किनभने उहाँले के गर्नुभएको छ, र के गर्नुहुनेछ, सो आफैले जान्नुहुन्न भन्ने शङ्का गर्छौं । अनि चिन्ता गर्नु भनेको उहाँको शक्तिलाई इन्कार गर्नु हो; किनकि उहाँले हाम्रो खाँचो पूरा गर्न सक्नुहुन्छ भन्ने कुरा हामीलाई पत्थार लाग्दैन ।

यस प्रकारको फिक्रीले गर्दा हामी आफ्नो जीवन धाउन पर्याप्त उपाय खोज्ने धुनमा भएभरको बल खर्च गरिपठाउँछौं । यसरी थाह नपाई हाम्रो जिन्दगी बितिजान्छ; अनि परमेश्वरले हामीलाई जुन उद्देश्यका निम्ति सृष्टि गर्नुभयो, त्यसको खास अर्थ के थियो, सो नजानी हामी पूरा गर्दैनौं । परमेश्वरले हामीलाई आफ्नो स्वरूपमा सृष्टि गर्नुभयो; यसमा उहाँको उद्देश्य केवल खानु र पिउनु थिएन, तर यसो गर्नुको उहाँको उच्च विचार छ ।

परमेश्वरलाई प्रेम गर्न, उहाँको आराधना गर्न र उहाँको सेवा गर्न हामी यस संसारमा छौं। हामी संसारमा उहाँका इच्छा र अभिप्रायहरू कायम राख्ने उहाँका प्रतिनिधि हौं। हाम्रा शरीर हाम्रो मालिक हुने होइन, तर त्यो ता हाम्रो सेवक पो हुनुपर्छ।

मती ६:२६: आकाशका चराचरुङ्गीहरूलाई हेर! किनकि तिनीहरू उहाँले सृष्टि गर्नुभएका थोकहरूप्रति परमेश्वरको वास्ता कति ठूलो छ, सो देखाउँछन्। तिनीहरूको जीवन हाम्रा निम्ति 'तिमीहरूले कुनै फिक्रीचिन्ता गर्नुपर्दैन' भन्ने सन्देश हो। 'किनकि ती न ता बीउ छर्छन्, न कटनी गर्छन्, ... तर पनि तिमीहरूका स्वर्गीय पिताले तिनीहरूलाई खुवाउनुहुन्छ।' सृष्टि गरिएका थोकहरूका श्रेणी हेर्दा मानिसचाहिँ चराहरूभन्दा धेरै मूल्यवान् हुन्छ। यसैले परमेश्वरले हाम्रो खाँचो पूरा गर्नुहुन्छ भन्ने निश्चित आशा हामी उहाँमाथि राख्न सक्छौं।

तर यसबाट हाम्रा दैनिक आवश्यकताहरूका निम्ति हामीले काम गर्नुपर्दैन रहेछ भन्ने भूलअर्थ ननिकालौं। प्रेरित पावलले हामीलाई सम्झाउँछन्: 'यदि कसैले काम गर्न चाहँदैन भने, त्यसले नखाओस् पनि' (२ थेस्सलोनिकी ३:१०)। कृषकले बीउ छर्नु र कटनी गर्नुहुँदैन भन्ने भूलधारणा नअपनाऔं। वर्तमान् आवश्यकताहरूका निम्ति काम र परिश्रमद्वारा प्रबन्ध गर्नुपर्छ। यो परमेश्वरले मानिसलाई दिनुभएको कर्तव्य हो। प्रभु येशूले यहाँ, यस खण्डमा कुन कुरा मनाही गर्नुभयो त? परमेश्वरमाथि भर नपरेर आफूखुसी आफ्नो भविष्यका निम्ति ठूला-ठूला ढुकुटीहरू भरेका-भरेकैचाहिँ हुनुहुँदैन। (लूका १२:१६-२१ पदमा प्रभुले मूर्ख धनवानको कथा बताउँदा यसो गर्ने कामकुरामा दोष भेट्टाउनुभयो।) स्क्रीप्लर यूनिन्का दैनिक टिपनले छबीस पदको सङ्क्षिप्त सार यस प्रकारले दिन्छ: 'यस पदमा भनिएको कुराको सम्बन्धमा हाम्रो तर्क यस्तो छ: परमेश्वरले आफ्नो सृष्टिमा निम्न स्तर परेका चराहरूका निम्ति प्रबन्ध गर्नुहुन्छ, जसले यसमा सक्रिय रूपले भाग लिँदैनन्, र यसको बारेमा केही जान्दैनन्। तब सर्वश्रेष्ठ मानिस, जसका निम्ति सबै थोकहरू सृष्टि गरिएका हुन्, के परमेश्वरले यी मानिसलाई भन् बढ्ता गरी पाल्नुहुन्न, जब तिनले उहाँको प्रबन्ध गर्ने काममा सक्रिय रूपले साथ दिन्छन्?'

मती ६:२७: भविष्यका निम्ति फिक्री गर्नुचाहिँ परमेश्वरलाई अनादर गर्नु हो; त्यति मात्र होइन, तर यसो गर्नु व्यर्थ पनि छ । प्रभु येशूले निम्न प्रश्न सोधेर हामीलाई यसको याद दिलाउनुहुन्छ: **‘तिमीहरूमध्ये कुनचाहिँले फिक्री गरेर आफ्नो उचाइमा एक हात थप सक्छ र?’** एउटा पुङ्को मानिसले फिक्री गरेर आफ्नो कदमा एक हात अर्थात् अठार इन्च बढाउन सक्दैन । फिक्री गरेर भविष्यका निम्ति यावत् थोक जुटाउन सकिने भए ता ! त्योभन्दा बरु कदमा एक हात थपिन सजिलो हुनेथियो ।

मती ६:२८-३०: अब प्रभु येशूले भविष्यमा के लाऊँ भन्ने फिक्रीचाहिँ बिनाकारण र कति व्यर्थ रहेछ, सो देखाउनुहुन्छ । **‘मैदानका लिली फूलहरूलाई विचार गर !’** (जो शायद अनेमोना फूलहरू थिए) । **‘ती न ता परिश्रम गर्छन्, न ता दागो काच्छन् ।’** तर तिनीहरूको सुन्दरता राजा सुलेमानको महिमित वस्त्रको भन्दा ज्यादा थियो । परमेश्वरले ती जङ्गली फूलहरूका निम्ति यति सुन्दर पहिरन जुटाउनुहुन्छ, जसको आयु थोरै दिनको मात्र हुन्छ र जो भोलि चुलामा फालिनेछन्; तब उहाँले भन् बढ्ता गरी आफ्ना जनहरूको प्रबन्ध गर्नुहुन्छ, जसले उहाँलाई आराधना चढाउँछन् र उहाँको सेवा गर्छन् ।

मती ६:३१-३२: यस सम्बन्धमा प्रभु येशूको शिक्षाको सार सुनौं: भविष्यमा हामी के खाऔं, के पिऔं वा के पहिरौं भन्ने फिक्रीले प्रेरित भई हामी यस्ता कुराको खोजमा आफ्नो जीवन बिताउनुहुँदैन । अन्यजातिहरू, अर्थात् मुक्ति नपाएका मानिसहरू मानौं खाने र लाउने कुराहरू नै तिनीहरूको जीवनको सर्वस्य भएभैं मूर्ख तवरले भौतिक कुराहरूको थुप्रो लगाउँदै केवल यस्ता कुराहरूको पछि लाग्छन् । तर ख्रीष्टियानहरूचाहिँ यस्ता हुनुहुँदैन; किनकि स्वर्गमा उनीहरूका सबै आवश्यकताहरू जान्नुहुने र जुटाउनुहुने पिता हुनुहुन्छ ।

ख्रीष्टियानहरूले आफ्नो सामु **‘मैले अधिबाट भविष्यमा चाहिने सबै कुराहरूको प्रबन्ध गर्नुपर्छ’** भन्ने लक्ष्य राखे भने उनीहरूको सब समय र बल धन कमाउने र थुपार्ने काममा खर्च गरिनेछ । **‘मैले कमाएर जम्म गरेको धन पर्याप्त हुन्छ’** भनेर उनीहरू कहिल्यै ढुक्क हुन सक्दैनन् । किनभने सधैं

सेयर-मार्केटको पतन, मुद्राको मूल्य निरन्तर घटेर गएको, बर्डफ्लू, स्वाइनफ्लूजस्तै महामारी, महाविपत्ति, अथवा लामो बिमारी, दुर्घटना, पक्षवातको अवस्था आदि नराम्रा कुराहरू घट्ने डर भइबस्छ। यसो हुँदा परमेश्वरले आफ्नो जनहरूबाट कहिल्यै कुनै सेवा पाउनुहुनेछैन। यसो हुँदा उहाँले उनीहरूलाई कुन कारणले सृष्टि गर्नुभयो, र कुन उद्देश्यले बचाउनुभयो, सो मतलबहीन हुनेछ, होइन र? विचरा! परमेश्वरको स्वरूपमा बनाइएका मानिसहरू – पुरुष र स्त्रीहरू – यस पृथ्वीमा आफ्नो अनिश्चित भविष्यका निम्ति धुकचुक मान्दै जीवन व्यतीत गर्दा रहेछन्, जब उनीहरूले अनन्तकालका निम्ति, स्वर्गमा महत्त्वपूर्ण ठहरिने कुराहरूमाथि आफ्ना आँखा लगाएर जिउनुपर्नेथियो।

मत्ती ६:३३: यसकारण हाम्रा प्रभुले अब आफ्ना चेलाहरूसित एउटा करार बाँध्नुहुन्छ। वास्तवमा, उहाँ भन्नुहुन्छ: 'परमेश्वरका निम्ति महत्त्वपूर्ण हुने कुराहरू तिमीहरूले आफ्नो जीवनमा पहिलो स्थान दिन्छौ भने तिमीहरूलाई भविष्यमा चाहिने सबै कुराहरूका निम्ति म नै जिम्मेवार हुनेछु। तिमीहरूले परमेश्वरको राज्य र उहाँको धार्मिकताको खोजी गर्छौ भने म यी सबै थोकहरू तिमीहरूलाई दिनेछु, र तिमीहरूलाई जीवनमा चाहिने कुनै पनि कुराको अभाव हुनेछैन।'

मत्ती ६:३४: यो हो भविष्यका निम्ति परमेश्वरको संरक्षा-कोष। ख्रीष्ट-विश्वासीको कर्तव्यचाहिँ प्रभु येशूका निम्ति जिउनु हो; परमेश्वरले प्रबन्ध गर्नुहुनेछ भन्ने दृढ संकल्प लिएर उसले भविष्यमा चाहिने कुराका निम्ति उहाँमाथि पूरा भरोसा गर्नुपर्छ। जागिर भनौं, नोकरी भनौं, हाम्रो इलम, काम, धन्दा आदि जेसुकै भनौं, यो त अहिलेका निम्ति गुजारा गर्ने मेला मात्र हो। यसभन्दा बढ्दा हामीसँग जे छ, सबैचाहिँ प्रभुको काममा लगाऔं! हामी आजको दिनका निम्ति जिउन बोलाइएका छौं; 'भोलिको दिनले आफ्नै थोकहरूका निम्ति फिक्री गर्नेछ।'

द) अनुचित आलोचना नगर ! (मत्ती ७:१-६)

संसारको धनको सम्बन्धमा प्रभु येशूले जुन चेताउनीपूर्ण शिक्षा दिनुभयो, ठीक त्यसको पछि न्यायको विषयमा यो खण्ड आउँछ। यी दुई

विषयहरूको बीचको सम्बन्ध महत्त्वपूर्ण छ। यता, एउटा इसाई भाइबहिनीका लागि, जसले प्रभुका निम्ति सबै थोक त्यागेको छ, अरू धनवान् इसाईहरूलाई दोष लगाउन सजिलो पर्छ। उता, पछि हुन आउने समयका निम्ति आफ्ना परिवारका आवश्यकताहरू जुटाउन परिश्रम गर्ने इसाईहरूले 'तिमीले प्रभु येशूको यस शिक्षामा किन यति अक्षरशः अर्थ लगाउँछौ ?' भनेर प्रभु येशूले मत्ती ६ अध्यायमा दिनुभएको शिक्षालाई कम महत्त्व दिन्छन्; तिनीहरूको भुकाउ यस्तै छ। जे होस्, आपसमा यस्तो दोष लगाउने आलोचना गर्नु कुनै रीतिले उचित छैन; किनकि कोही व्यक्ति पनि केवल परमेश्वरमाथि निर्भर रहेर सम्पूर्ण रूपले विश्वासको आधारमा जिउने जीवन जिउँदैन।

अरूको न्याय नगर भन्ने आज्ञा निम्न क्षेत्रमा लागू हुन्छ: **क)** हामीले कसैको मनसाय, वा मनोभावनाको जाँच गर्नुहुँदैन। परमेश्वरले मात्र मनको कुरा जान्नुहुन्छ। **ख)** हामीले बाहिरी रूप हेरेर कसैलाई न्याय गर्नुहुँदैन (यूहन्ना ७:२४ र याकूब २:१-४)। **ग)** जुन विषयहरू शङ्कापूर्ण हुन्छन्, जो न ठीक न बेठीक हुन्छन्, तिनको सम्बन्धमा कसैको विवेक कमजोर भएदेखि त्यस्तालाई पनि हामीले न्याय गर्नुहुँदैन। **घ)** हामीले अरू इसाई भाइबहिनीको सेवकाइ न्याय गर्नुहुँदैन (१ कोरिन्थी ४:१-५)। **ङ)** हामीले आफ्नो सङ्गी-विश्वासीको बदनामी गरेर उसको न्याय गर्नुहुँदैन (याकूब ४:११-१२)।

मत्ती ७:१: कहिलेकहीं हाम्रा प्रभु येशूका यी शब्दहरूमा गलत अर्थ लगाईकन मानिसहरूले जुनै प्रकारको न्याय गर्नुहुँदैन भनेर सिकाउँछन्। जे-जस्तोसुकै किन नहोस्, तिनीहरूले सधैं भक्तिसाथ भन्छन्: 'न्याय नगर! नत्र तिमीहरूको न्याय गरिनेछ।' तर प्रभु येशूले हामीलाई विवेकहीन इसाई तुल्याउने शिक्षा दिनुभएको होइन। विवेकजस्तो असल र खराब छुट्ट्याउन सक्ने, छानबिन गर्न सक्ने हाम्रो इन्द्रियलाई इन्कार गर्नु उहाँको इच्छा होइन। नयाँ नियममा परिस्थिति, चालचलन वा अरू मानिसहरूले सिकाएको शिक्षा आदि कुराको विषयमा साँचो किसिमको न्याय गरेका उदाहरणहरू धेरै छन्। यति मात्र होइन, तर इसाईहरूले क्षेत्र-क्षेत्रमा कुन प्रकारले निर्णय लिनुपर्छ,

कुन प्रकारले असल र खराबको बीचमा, अँ, असल र सबभन्दा उत्तमको बीचमा छुट्ट्याउनुपर्छ, सो सम्बन्धमा उनीहरूलाई आज्ञाहरू दिइएका छन् ।

हाम्रो विवेचना-शक्ति प्रयोग गर्ने निम्न केही क्षेत्रहरू छन्:

१) जब विश्वासी-विश्वासीको बीचमा वादविवादहरू उठ्छन्, तब मण्डलीमा ती वादविवादहरू न्याय वा निर्णय गर्ने क्षमता भएका दाजुभाइ-हरूको सामु समाधान/हाल गर्नुपर्छ (१ कोरिन्थी ६:१-८) ।

२) स्थानीय मण्डलीले आफ्ना सदस्य/सदस्याहरूले गरेका गम्भीर पापहरूको सम्बन्धमा न्याय गर्नुपर्छ र उचित कारबाही गर्नुपर्छ (मत्ती १८:१७ र १ कोरिन्थी ५:९-१३) ।

३) शिक्षक र प्रचारकहरूको शिक्षा केकस्तो छ, परमेश्वरको वचन लिएर जाँचुपर्छ (मत्ती ७:१५-२०, १ कोरिन्थी १४:२९ र १ यूहन्ना ४:१)

४) ख्रीष्टियानहरूले अरू मानिसहरू विश्वासी छन् कि छैनन् भनेर तिनीहरूलाई जाँचुपर्छ; नत्र उनीहरूले प्रेरित पावलले २ कोरिन्थी ६:१४ पदमा दिएको आज्ञा पालन गर्न सक्दैनन् ।

५) कुन-कुन व्यक्तिमा चाहिँ एल्डर र डिकन हुनका निम्ति चाहिने योग्यताहरू हुन्छन्, सो मण्डलीभित्र हुनेहरूले जाँचुपर्छ (१ तिमोथी ३:१-१३) ।

६) विश्वासीहरूमा कोचाहिँ अटेरी, कसले चाहिँ हरेश खाएको, कोचाहिँ कमजोर भएको, सो हामीले छुट्ट्याउनुपर्छ, नत्र ता हामी पवित्र बाइबलका शिक्षाहरूअनुसार तिनीहरूसँग व्यवहार गर्न सक्दैनौं (१ थेस्सलोनिकी ५:१४) ।

मत्ती ७:२: प्रभु येशूले बेठीक प्रकारको न्याय गरेको प्रतिफल निम्न प्रकारको हुनेछ भनेर चेताउनी दिँदै भन्नुहुन्छ: 'जुन न्यायले तिमीहरू न्याय गर्दछौ, त्यसरी नै तिमीहरूको न्याय पनि गरिनेछ ।' जे रोप्छौं वा छर्छौं, त्यसको कटनी पनि गर्छौं भन्ने नियम मानिसको जीवनका सबै क्षेत्रमा लागू हुन्छ । मर्कूसले यही नियम हामी परमेश्वरको वचन कसरी सुन्छौं, कसरी ग्रहण गर्छौं, त्यस कुरामा लागू गर्दछन् (मर्कूस ४:२४) भने लूकाले त्यही नियम हामी कति उदारचित्त भई दिने सम्बन्धमा लागू गर्दछन् (लूका ६:३८) ।

मती ७:३-५: प्रभु येशूले अरू कसैको जीवनमा सानो गल्ती/कसूर देखे, तर आफ्नो जीवनमा त्यही कुरामा ध्यान नदिने हाम्रो स्वभावको यो भुकाउ उदाङ्गो पार्नुभयो। यस कुरामा हाम्रो ध्यान आकर्षण गराउनका निम्ति प्रभु येशूले बढाइचढाइयुक्त शब्दहरू, जसलाई अतिशययोक्ति भनिन्छ, प्रयोग गर्नुभयो। जसको आँखामा मुढा छ, त्यसैले प्रायः अरू कसैको आँखामा भएको छेस्कोलाई भेट्टाइहाल्दो रहेछ, तर आफ्नो अवस्था चालै पाउँदैन रहेछ। 'अर्काको आङमा जुम्रा हिँडेको देख्नु, तर आफ्नो आङमा भैंसी हिँडेको नदेखेभैं भएछ। हाम्रो व्यवहार कपटपूर्ण हुन्छ, जब फलानाको कसूर सुधार्न म सहायता गर्न सक्छु भनी हामीलाई लाग्छ, तर हाम्रो जीवनमा एउटा कसूर छ, जो उसको भन्दा ठूलो हुन्छ। अर्काको जीवनमा दोषको आलोचना गर्नभन्दा पहिले हामीले आफ्नो जीवनमा भएका गल्तीहरू सुधार्नुपर्छ।

मती ७:६: प्रभु येशूले हर किसिमको न्याय गर्ने काम मनाही गर्नुभएको छैन भन्ने कुराको प्रमाण यस पदले दिन्छ। किनकि उहाँले आफ्ना चेलाहरूलाई 'पवित्र थोकहरू कुकुरहरूलाई नदेओ, न ता आफ्ना मोतीहरू सुँगुरहरूको अघि छर!' भनेर चेताउनी दिनुभयो। मोशाको व्यवस्थामा कुकुर र सुँगुर अशुद्ध पशुको रूपमा मानिन्थे; तर यहाँ प्रभुले यी शब्द चलाएर दुष्ट मानिसहरूलाई सङ्केत गर्नुहुन्छ। जब हामी दुष्ट मानिसहरूलाई भेट्छौं, जसले ईश्वरीय सत्यताहरूलाई घृणा र अपमान गर्छन्, साथै हाम्रो प्रचारद्वारा सबै मानिसहरूमाथि प्रभु येशूको अधिकारको घोषणा गरेको प्रतिउत्तरमा हामीसँग दुर्व्यवहार र अत्याचार गर्छन् भने त्यस्ताहरूलाई अब पनि सुसमाचार प्रचार गर्ने हाम्रो बाध्यता छैन। यही आज्ञा वास्ता नगीकन जबरजस्ती त्यस्ताहरूलाई सुसमाचार सुनाइरहनेले आफूमाथि निन्दाको राश निम्त्याउँछ।

त्यस्ता मानिसहरूलाई चित्रका निम्ति हामीसँग आत्मिक ज्ञानशक्तिको आवश्यकता पर्छ; यो भनिरहनुपर्दैन। हुन सक्छ, यही कारणले अबका पदहरूले प्रार्थनालाई आफ्नो विषयवस्तु तुल्याएका छन्; किनभने प्रार्थना गरेर हामी बुद्धि माग्न सक्छौं।

ध) लगातार मागिरह, खोजिराख र ढकढक्याइराख !

(मती ७:७-१२)

मती ७:७-८: के पहाडी उपदेशमा प्रस्तुत गरिएका शिक्षाहरूअनुसार जिएर हामी ती आदेशहरू आफ्नो शक्तिले पूरा गर्न सक्छौं जस्तै लाग्छ? तब हाम्रा प्रभु येशूले हामीलाई जुन जीवनको बोलावट दिनुभएको छ, त्यसका गुण र चरित्रचाहिँ हाम्रो स्वभावदेखि कति बाहिरको हुन्छ, सो हामीले अलिकति पनि बुभेका छैनौं। यस्तो जीवन जिउने बुद्धि र शक्ति हामीलाई माथिबाट, परमेश्वरबाट दिइएको हुनुपर्छ। यसकारण हाम्रा निम्ति निमन्त्रणा छ: 'माग, र मागिरहो, खोज र खोजिराख, ढकढक्याओ र ढकढक्याइराख!' जसले इसाई जीवन जिउन सक्नलाई बुद्धि र शक्ति पाओं भनेर यत्नपूर्वक र लगातार प्रार्थना गर्छन्, उनीहरू सबैले यो पाउनेछन्।

यिनको सन्दर्भबाट निकालेर यी दुई पदहरूले 'ए, माग्यो भने जे पनि पाइहाल्दो रहेछ!' भन्ने कुरा सिकाएका छन्, र हामी विश्वासीहरूलाई 'कोरा चेक' दिएका छन्, जस्तो देखा पर्छ। तर यो बिलकुल साँचो होइन। यी पदहरू हामीले तिनको वरिपरिको सन्दर्भअनुसार र पवित्र बाइबलले प्रार्थनाको विषयमा के-के सिकाएको छ, त्यसको प्रकाशअनुसार बुभनुपर्छ। यसैले यहाँ जे कुरा शर्तबिना दिइएका प्रतिज्ञाहरूजस्तै देखिन्छ, त्यसमा अरू बाइबलका पदहरूले लगाम लगाउँछन्, जस्तो भजन ६६:१८ पद, जसबाट हामी सिक्छौं कि प्रार्थना गर्ने व्यक्तिको जीवनमा कुनै पाप हुनुहुँदैन, जो मानिलिइएको छ। हामीले विश्वाससाथ प्रार्थना गर्नुपर्छ (याकूब १:६-८); अनि उहाँको इच्छासित मेल खाने गरी प्रार्थना गर्नुपर्छ (१ यूहन्ना ५:१४); हामी प्रार्थना गर्नुमा अटल रहनुपर्छ (लूका १८:१-८)। हामीले साँचो मनले प्रार्थना गर्नुपर्छ (हिब्रू १०:२२)।

मती ७:९-१०: जब हामीले यी शर्तहरू पूरा गरेका हुन्छौं, तब परमेश्वरले हाम्रो प्रार्थना सुन्नुहुन्छ, अनि सुनेपछि उत्तर पनि दिनुहुन्छ भन्ने कुरामा हामी पूरा रूपले निश्चित भई ढुक्का रहन सक्छौं। प्रार्थनाको उत्तर पाउँछौं-पाउँछौं भनेर हामी किन पूरा निश्चित हुन सक्छौं? हाम्रा पिता

परमेश्वरको विश्वासयोग्य स्वभाव हाम्रो निश्चयताको मूलकारण हो । परमेश्वर हाम्रा परमपिताको कुरा एक छिन छोडिदिऔं ! हामीले मानिसको एउटा बुवाको मात्र उदाहरण लियौं भने पनि हामीलाई थाहै छः छोराले रोटी माग्यो भने बुवाले उसलाई ढुङ्गा दिँदैनन् । छोराले माछा माग्यो भने तिनले उसलाई साँप दिँदैनन् नि । संसारमा परिवारका एक बुवाले भोकाएको छोरालाई धोका दिँदैनन् र उसलाई कुनै हानिकारक थोक बिलकुलै दिँदैनन् भने हाम्रा स्वर्गका पिताले हामीसित केकस्तो व्यवहार गर्नुहुन्छ होला, आफै विचार गर्नुहोस् !

मती ७:११: प्रभु येशूले आफ्नो तर्क प्रस्तुत गर्दाखेरि छुद्र मानिसबाट शुरु गरेर कुरा महान् परमेश्वरसम्म उठाउँदै लानुहुन्छ अर्थात् जब बुवाआमाले आफ्ना छोराछोरीहरूका विन्ती सुन्छन्, र तिनीहरूलाई सबभन्दा उत्तम चीज दिएर पूरा गर्छन् भने स्वर्गमा हुनुहुने तिमीहरूका पिताले कति बढ्ता गरी असल कुराहरू दिनुहुन्छ नै ।

मती ७:१२: बाह्र पदमा कुन अर्थ लगाएर हामी यसलाई अधि भनिएको कुरासित जोडौं ? यसको अर्थ यो हुन्छ होलाः हाम्रा परमेश्वर हामीलाई असल-असल कुराहरू दिनुहुने बुवा हुनुहुन्छ; यसैले हामीले पनि उहाँको देखासिकी गरेर अरू मानिसहरूलाई भलाइ गर्नुपर्छ । अरू मानिसहरूलाई गर्न लागेको कार्य तिनीहरूको भलाइ गर्छ कि गर्दैन भन्ने कुरा कसरी जान्ने ? जान्ने तरिका यस्तै छः जुन भलाइ हामी आफूले पाउन चाहन्छौं, त्योचाहिँ त्यही कुरा हो, जो हामीले अरूलाई गर्नुपर्छ । बाह्र पदका शब्दहरूले 'स्वर्ण नियम' भन्ने नाम पाए । रब्बी हिल्लेलले (ख्रीष्टपूर्व ११० - इस्वी संवत् १० साल) अधिबाटै त्यही कुरालाई नकारात्मक रूप दिएर भनेः 'जे कुरा तिमी स्वयमलाई सकारात्मक शब्दहरू लगाएर प्रभु येशूले नराम्रो भावनालाई निष्क्रिय पार्ने कुरा तल छोडेर त्यसभन्दा उच्च स्तरको शिक्षा दिएर हामीलाई भलाइ गर्नमा सक्रिय तुलाउनुहुन्छ ।

प्रभु येशूले भन्नुभएको यो 'स्वर्ण नियम'चाहिँ व्यवस्था र भविष्य-वक्ताहरूको शिक्षा हो, अर्थात् यस नियममा मोशाको व्यवस्थाले र

इस्त्राएलका भविष्यवक्ताहरूका पुस्तकहरूले सिकाउन चाहेको नैतिक सार हो । यसो गरेर पुरानो नियमले मागेको धार्मिकता हामी मुक्ति पाएका विश्वासीहरूमा पूरा हुन्छ – हामीमा, जो शरीरअनुसार होइन, तर आत्माको भरमा हिँड्छौं (रोमी ८:४) । यदि संसारका सबै मानिसहरूले यस पदमा भएको शिक्षा पालन गरेका भए त्यसले देश-देशको बीचको अन्तरराष्ट्रिय सम्बन्धमा, आफ्नो देश, परिवार र मण्डलीमा, अँ, जीवनका सब क्षेत्रमा कत्रो परिवर्तन ल्याउनेथियो ।

न) साँघुरो बाटो (मत्ती ७:१३-१४)

इसाई चेलापनभिन्न प्रवेश गर्ने ढोका साँघुरो, र बाटोचाहिँ अष्टचारो हुन्छ भन्ने कुरा प्रभु येशूले यहाँ हामीलाई होशियार गराउनुहुन्छ ।^{११} तर जतिले प्रभु येशूको शिक्षा विश्वासयोग्यतासाथ पालन गर्छन्, उनीहरूले भरपूर जीवन प्राप्त गर्नेछन् । यता, एउटा फराकिलो ढोका पनि छ, जसबाट भएर पस्नेहरूले भोगविलासमा तल्लीन जीवन पाउँछन् । यस्तो जीवनको अन्त विनाश हो ।

यहाँ, यी दुई पदको सुसमाचारीय अर्थ यस प्रकारको छ: मानव जातिका निम्ति दुईवटा बाटा मात्र छन्, जसले तिनीहरूलाई दुईवटा गन्तव्य स्थानहरू पुर्याउदछन् । फराकिलो ढोका र चौडा बाटोले विनाशमा पुर्याउँछ (हितोपदेश १६:२५) । साँघुरो ढोका र अष्टचारो बाटोले चाहिँ जीवनमा पुर्याउँछ । प्रभु येशू जीवनमा प्रवेश दिने ढोका हुनुहुन्छ (यूहन्ना १०:९), अनि उहाँ स्वयम् जीवनको बाटो हुनुहुन्छ (यूहन्ना १४:६) । यी पदहरूमा यस प्रकारको अर्थ लगाउन सठीक छ । तर यिनको खास मतलबचाहिँ विश्वासीहरूका निम्ति हो । प्रभु येशूले भन्नुहुन्छ: उहाँको पछि लाग्नेलाई विश्वास, संयम र धीरज चाहिन्छ । तर यो 'अष्टचारो' जीवन जिउन लायकको एकमात्र जीवन हो । तर जसले एउटा सजिलो बाटो खोज्छ, त्यस्तो मानिसका सँगी-साथीहरू धेरै हुनेछन्, तर त्यसले परमेश्वरले त्यसका निम्ति तयार गर्नुभएको सर्वश्रेष्ठ कुरा गुमाइपठाउनेछ ।

प) तिनीहरूकै फलबाट तिमीहरूले तिनीहरूलाई चिन्नेछौ

(मत्ती ७:१५-२०)

मत्ती ७:१५: जहाँ-जहाँ प्रभु येशूको नाममा साँचो चेलापनका कठिन मागहरूको शिक्षा प्रचार गरिएको हुन्छ, त्यहाँ-त्यहाँ फराकिलो ढोका र चौडा बाटो प्रस्तुत गर्ने भूटा शिक्षकहरू पनि खडा हुनेछन्। तिनीहरूले प्रभुको सत्यतालाई यति साह्रै फिका र फ्याट्लो तुल्याउँछन्, कि श्री सी. एच. स्पेर्चन्ले भनेभैं यसमा सत्यताको यति कम रहन्छ, कि यसलाई लिएर 'बिरामी फटेङ्गाका निम्ति एउटा सूपधर बनाउन' सकिंदैन। ती मानिसहरूले परमेश्वरको नाममा बोल्छु भनी दाबी गर्छन्। तिनीहरूले भेडाको भेष लिन्छन्, र साँचो इसाईहरूजस्तो देखा पर्छन्। तर भित्रपट्टि चाहिँ तिनीहरू लुटाहा व्याँसाहरू हुन्छन्। यसको मतलबचाहिँ तिनीहरू दुष्ट मानिसहरू हुन्, अँ, प्रभु येशूमाथि विश्वास नगर्नेहरू हुन्। तिनीहरूले नहुकिएका आत्मिक बालबच्चाहरू, विश्वासमा दृढ र अटल नभएका विश्वासीहरू र सीधासादाहरूलाई आफ्ना शिकार बनाउँछन्।

मत्ती ७:१६-१८: यी पदहरूले भूटा शिक्षकहरूलाई जाँचबुझ गरेर चिन्ने तरिका बताउँछन्: 'तिनीहरूका फलहरूबाट नै तिमीहरूले तिनीहरूलाई चिन्नेछौ।' तिनीहरूको विलासी जीवन र विनाशकारी शिक्षाहरूले तिनीहरूलाई चिनाइदिन्छन्। रूख होस्, वा अरू कुनै वनस्पति होस्, त्यसले आफ्नो जातअनुसारको फल दिन्छ। काँडाहरूबाट अङ्गुर फल्दैन। लोहोँडेहरूबाट नेभारा फल्दैन फल्दैन। एउटा असल रूखले असल फल फलाउँछ; त्यस्तै एउटा खराब रूखले खराब फल फलाउँछ। यो नियम प्राकृतिक संसारमा सत्य ठहरिन्छ भने आत्मिक क्षेत्रमा पनि यो सत्य हुन्छ। जतिले परमेश्वरको नाममा बोल्छन्, उनीहरूको जीवन र शिक्षा हामीले परमेश्वरको वचनरूपी कसीले जाँचनुपर्छ। 'यदि तिनीहरूले यस वचनअनुसार बोल्दैनन् भने यो तिनीहरूमा प्रकाश नभएकोले हो' (यशैया ८:२०)।

मत्ती ७:१९-२०: भूटा भविष्यवक्ताहरू अन्तमा आगोमा फालिनेछन्। भूटा शिक्षकहरू र भूटा भविष्यवक्ताहरूमाथि विनाश चाँडै आइपर्नेछ (२ पत्रुस २:१)। तिनीहरूलाई तिनीहरूका फलबाटै चिनिन्छ।

फ) मैले तिमीहरूलाई कहिल्यै चिनेको छैनँ

(मत्ती ७:२१-२३)

मत्ती ७:२१: प्रभु येशूले अब ती मानिसहरूलाई होशियार गराउनुहुन्छ, जसले उहाँलाई मुक्तिदाताको रूपमा स्वीकार ता गर्छन्, तर जसको अङ्गीकार भूटो हो; किनभने तिनीहरूको मन कहिल्यै परिवर्तन भएन। प्रभु येशूलाई 'प्रभु, प्रभु' भन्नेहरू सबै स्वर्गको राज्यमा पर्नेछैनन्। परमेश्वरको इच्छा पूरा गर्नेहरूले मात्र उहाँको राज्यमा प्रवेश पाउनेछन्। अनि परमेश्वरको इच्छा पूरा गर्ने पहिलो कदमचाहिँ प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्नु हो (यूहन्ना ६:२९)।

मत्ती ७:२२-२३: न्यायको दिनमा, जब विश्वास नगर्नेहरू प्रभु येशूको सामु खडा हुनेछन् (प्रकाश २०:११-१५), धेरैजनाले उहाँलाई आफूले उहाँकै नाममा भविष्यवाणी बोलेको, दुष्ट आत्माहरू निकालेको वा अचम्मका कामहरू गरेको कुरा सम्झाउन खोज्नेछन्। तर तिनीहरूको यो खण्डन/प्रतिवाद व्यर्थ हुनेछ। प्रभु येशूले तिनीहरूलाई सफासँग भन्नुहुनेछ: 'मैले तिमीहरूलाई कहिल्यै चिनेको छैनँ।' तिनीहरू उहाँका हुँदै होइनन्।

यी पदहरूबाट हामी के सिक्छौं भने, सबै आश्चर्य कर्महरू परमेश्वरपट्टिबाट हुँदैनन्, अनि यी अचम्मका काम गर्नेहरू सबैले परमेश्वरको मान्यता पाएका पनि हुँदैनन्। आश्चर्य कर्मचाहिँ अलौकिक शक्तिको प्रदर्शन मात्र हो। तर त्यो शक्ति परमेश्वरबाट आउँछ, शैतानको पनि हुन सक्छ। शैतानले आफ्ना कर्मीहरूलाई दुष्ट आत्माहरू निकाल्ने शक्ति दिन सक्छ; यसो हुँदा दुष्ट आत्माहरूले ग्रसित व्यक्तिलाई केही समयका निम्ति छोड्छन्, र यहाँ ईश्वरीय शक्तिले एउटा अचम्मको काम भएको भान दिलाइन्छ। यसरी शैतानले आफ्नो राज्यमा भिवाजन ल्याएको होइन, तर त्यसले भविष्यमा पहिलोभन्दा बढी दुष्ट आत्माहरू लिएर चढाइ गर्ने भन् ठूलो षड्यन्त्र रचिरहेको हुन्छ।

ब) चट्टानमाथि घर बनाऊ ! (मत्ती ७:२४-२९)

मत्ती ७:२४-२५: प्रभु येशूले पहाडी उपदेशको अन्तमा एउटा दृष्टान्त दिनुभयो, जसद्वारा उहाँले आज्ञाकारिता कति महत्त्वपूर्ण कुरा हुन्छ, सो कुरामा जोड दिनुभएको छ। यी वचनहरू सुन्न मात्र काफी हुँदैन, तर हामीले तिनलाई पालन गरेर व्यवहारमा ल्याउनुपर्छ। प्रभु येशूको चेला तब बुद्धिमान् ठहरिन्छ, जब उसले प्रभुका वचनहरू सुन्छ र उहाँका आज्ञाहरू पालन गर्छ। उसले आफ्नो घर चट्टानमाथि बसालेको हुन्छ। अब उसको घररूपी जीवनको बलियो जग हुन्छ; पानी पर्दा र हुरीबतास चल्दा यस्तो वज्रपातमा पनि त्यो ढलेछैन।

मत्ती ७:२६-२७: जसले प्रभु येशूका वचनहरू सुनेर पनि तिनलाई पालन गर्दैन, त्यो एउटा मूर्ख मानिस हो। त्यसले आफ्नो घर बलुवामाथि बसालेको हुन्छ। त्यस्तो मानिसले आफ्नो विरोधमा आइलाग्ने आँधीबेहरीहरूको सामना गर्न सक्दैन। पानी पर्दा र हुरीबतास चल्दा त्यो घररूपी जीवन ढल्छ; किनभने त्यसको जग ठीक छैन।

पहाडी उपदेशमा प्रस्तुत गरिएका शिक्षा-नियमहरूअनुसार जिउने मानिसलाई संसारका मानिसहरूले मूर्ख भन्थान्, तर प्रभु येशूले यस्तालाई बुद्धिमान् भन्नुहुन्छ। संसारका मानिसहरूको दृष्टिमा त्यो मानिस बुद्धिमान् ठहरिन्छ, जसले रूप हेरेर जिउँछ, वर्तमान समयका निम्ति जिउँछ, अँ, आफ्नै लागि जिउँछ। तर प्रभु येशूले यस्तोलाई मूर्ख भन्नुहुन्छ। सुसमाचार सुनाउँदा यी बुद्धिमान् र मूर्ख घर निर्माण गर्नेहरूको यो दृष्टान्त प्रयोग गर्न उचित छ। बुद्धिमान् मानिसले चट्टानरूपी प्रभु येशूमाथि आफ्नो पूरा भरोसा राख्छ, र उहाँलाई प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा अपनाउँछ। मूर्ख मानिसले पश्चात्ताप गर्दैन, र प्रभु येशूलाई मुक्ति पाउने एकमात्र आशा र आफ्नो जीवनको सहारा तुल्याउँदैन। तर यस दृष्टान्तको खास अर्थले मुक्तिको अनुभवलाई नाघ्छ, र यसको शिक्षाले इसाई जीवनमा व्यवहारिक रूप लिनुपर्छ।

मत्ती ७:२८-२९: जब प्रभु येशूले यो उपदेश भनिसक्नुभयो, तब मानिसहरू छक्कै परे। 'पहाडी उपदेश' पढ्दाखेरि यसको क्रान्तिकारी विशेषताले हामीलाई प्रभावित पार्न सक्दैन भने यसबाट स्पष्ट देखिन्छ: हामीले यसको अर्थ बुझेका छैनौं।

मानिसहरूले प्रभु येशूको शिक्षामा र शास्त्रहरूको शिक्षामा भिन्नता पाए। प्रभु येशूले अधिकारसित बोल्नुहुन्थ्यो। तर शास्त्रीहरूका शब्दहरूमा शक्ति थिएन। उहाँ स्वर्गीय आवाज हुनुहुन्थ्यो; तिनीहरू प्रतिध्वनि मात्र हुन्थे। यस सम्बन्धमा श्री जामिसोन्, फौसेट् र ब्राउन्ले टिप्पणीको रूपमा भन्छन्: 'प्रभु येशूको शिक्षाको जुनसुकै भागबाट ईश्वरीय अधिकाररूपी तेज यतिसम्म चमक्क चम्किन्छ, कि उहाँ नै यो संविधान दिने राजा, यसको व्याख्या गर्ने शिक्षक र यसको हिसाब लिने न्यायकर्ता हुनुहुँदो रहेछ भन्ने बोध आइरहन्छ। यसको तुलनामा शास्त्रीहरूको शिक्षाचाहिँ अर्थ न बर्थको बकबक ठहरिन्छ।' ^३

५) मत्ती ८:१-९:३४: मसीहका ईश्वरीय शक्ति/अधिकार र अनुग्रहले गरेका अचम्मका कामहरू र मानिसहरूमा तिनका बेग्ला-बेग्लै प्रतिक्रियाहरू

८-१२ अध्यायहरूमा प्रभु येशूले इस्राएल जातिलाई अन्तिम अकाट्य प्रमाणहरू प्रस्तुत गर्नुहुन्छ: उहाँ ती मसीह हुनुहुन्छ, जसको विषयमा भविष्यवक्ताहरूले लेखेका हुन्। उदाहरणका निम्ति, मसीहले अन्धाहरूका आँखाहरू खोल्नुहुनेछ, बहिराहरूका कानहरू खोलिदिनुहुनेछ, लङ्गडा-हरूलाई निको पार्नुहुनेछ र गुँगाहरूलाई गीत गाउने तुल्याउनुहुनेछ भन्ने कुरा यशैयाले अघिदेखि नै भविष्यवाणी गरेका थिए (यशैया ३५:५-६)। प्रभु येशूले यी सबै भविष्यवाणीहरू पूरा गर्नुभयो, र यसरी मसीह म नै हुँ भन्ने कुरा प्रमाणित गर्नुभयो। इस्राएल जातिसँग पवित्र शास्त्र छँदैथियो;

तिनीहरूले त्यसमा ध्यान दिएका भए तिनीहरूले सजिलैसँग उहाँलाई मसीहको रूपमा चित्र सक्नेथिए। तर देख्न नचाहनेहरूभन्दा बढी अन्धा को छ र? यी अध्यायहरूमा विवरण गरिएका घटनाहरू कालक्रमअनुसार होइन, तर विषयक हिसाबले प्रस्तुत गरिएका हुन्। यी अध्यायहरूमा प्रभु येशूको सम्पूर्ण सेवकाइको वृत्तान्त वर्णन दिइएको पनि होइन, तर पवित्र आत्माले प्रभु येशूको जीवनका कतिपय विशेष घटनाहरू छान्नुभएको छ, र तीबाट केही मूलविषयहरू प्रस्तुत गर्दै हुनुहुन्छ। यस प्रस्तुतिमा निम्न विषयहरू समावेश छन्:

- १) रोगहरू र दुष्ट आत्माहरूमाथि, मृत्यु र प्रकृतिमाथि प्रभु येशूको सर्वाधिकार
- २) प्रभु येशूलाई स्वामीको रूपमा अपनाउने उहाँका चेलाहरूको जीवनमाथि उहाँको सम्पूर्ण प्रभुत्व
- ३) इस्राएल जाति, विशेष गरी त्यसका धार्मिक नेताहरूद्वारा प्रभु येशूको विरोधमा बढ्दै गएको तिरस्कार
- ४) प्रभु येशूलाई खुसीसाथ ग्रहण गरेका गैर-यहूदी अर्थात् अन्यजातिका कति व्यक्तिहरूको बयान

क) कोरमाथि प्रभु येशूको अधिकार (मत्ती ८:१-४)

मत्ती ८:१: प्रभु येशूको शिक्षा असाधारण र निक्कै कठोर भए पनि यसमा आकर्षण थियो; किनकि ठूला-ठूला भीड उहाँको पछि लागे। मानिसहरूलाई सत्यता मन नपरोस्, तर तिनीहरूले सत्यता कहिल्यै भुल्न सक्दैनन्; सत्यता आफै-आफ प्रमाणित हुन्छ; त्यसको जित हुन्छ नै।

मत्ती ८:२: हताश भएको एउटा कोरीले निको हुने तीव्र अनुरोध लिएर प्रभु येशूलाई दण्डवत् गर्‍यो। यस कोरीसँग प्रभु येशूले मलाई निको पार्न सक्नुहुन्छ भन्ने विश्वास थियो; अनि साँचो विश्वासले कहिल्यै निराशामा पर्न दिनेछैन। कोरचाहिँ पापलाई सङ्केत गर्ने उचित चित्र हो; किनभने त्यो रोग घृणित छ; त्यसले नष्ट पार्छ; त्यो एक सरुवा रोग हो, जो मानव दृष्टिकोणले कहिल्यै निको हुनेछैन।^८

मती ८ : ३ : कोरीहरू अछूट हुन्थे; किनकि तिनीहरूलाई छुँदा रोग सर्ने डर थियो। यहूदीहरूको समाजमा कोरीलाई छुने मानिस अशुद्ध हुन्थ्यो, र त्यस्तो व्यक्तिले इस्राएलीहरूको सामूहिक उपासनामा भाग लिन सक्दैनथियो; त्यो अयोग्य ठहरिन्थ्यो। तर जब प्रभु येशूले त्यस कोरीलाई छुनुभयो, र 'तिमी शुद्ध है' भनेर चङ्गाइका शब्दहरू बोल्नुभयो, तब तुरुन्तै त्यो कोर हटेर गयो। हाम्रा प्रभुसँग पापबाट शुद्ध पार्ने शक्ति छ। उहाँसित शुद्ध पारिएको व्यक्तिलाई उपासक तुल्याउने अधिकार पनि छ।

मती ८ : ४ : मतीको सुसमाचारअन्तर्गत यहाँ प्रभु येशूले कसैलाई आफूले गर्नुभएको अचम्मको कामको सम्बन्धमा वा तिनीहरूले देखेको कुराको विषयमा 'कसैलाई केही नभन्नू' भनेर आज्ञा गर्नुभएको पहिलो पल्ट हो (मती ९ : ३०, १२ : १६ र १७ : ९ अनि मर्कस ५ : ४३, ७ : ३६ र ८ : २६ पनि हेर्नुहोला)। यसको कारण यो हुन सक्छ: धेरै मानिसहरूले रोमी सरकारको जुवारूपी गैर-शासनबाट छुटकारा पाउने उत्कट इच्छा गरेर उहाँलाई राजा तुल्याउन चाहन्छन् भन्ने कुरा उहाँलाई थाहा थियो। तर इस्राएल जातिले पश्चात्ताप गर्दैन, तिनीहरूले उहाँको आत्मिक अगुवाइ इन्कार गर्नेछन्, र उहाँ आफूचाहिँ पहिलो क्रूसमा चढाइनुपर्छ भन्ने कुरा उहाँले जान्नुभएको थियो।

मोशाको व्यवस्थामा पूजाहारीचाहिँ वैद्य पनि हुन्थे। जब एउटा कोरी शुद्ध भयो, तब लेवी १४ : ४-६ अनुसार त्यसले एउटा भेटी ल्याएर पूजाहारीको सामु देखा पर्नुपर्थ्यो, जसले त्यसलाई 'शुद्ध' भनी घोषणा गर्थे। कोरी निको भएको कुरा विरल घटना थियो, यसमा कुनै शङ्का छैन। कुरा यति असाधारण थियो, कि यसले कोरीको जाँच गर्ने ती पूजाहारीलाई तत्कालै सतर्क तुल्याइहाल्नुपर्नेथियो, र तिनमा 'अन्तमा मसीह पो देखा पर्नुभएको छ कि' भन्ने जिज्ञासो पैदा गरेर उहाँको खोज गराउनुपर्नेथियो। तर हामी पूजाहारीहरूको बीचमा भएको यस्तो कुनै प्रतिक्रियाको बारेमा केही पढ्दैनौं। प्रभु येशूले कोरीलाई यस सम्बन्धमा व्यवस्थाको नियम पालन गर्ने आदेश दिनुभयो।

आत्मिक दृष्टिले यस अचम्मको कामका अर्थहरू स्पष्ट छन्: इस्राएल जातिकहाँ मसीह आउनुभएको हो, र उहाँसँग यस जातिका सबै रोगहरू निको

पार्ने शक्ति थियो। उहाँले यही अचम्मको काम प्रस्तुत गर्नुभयो; यो चिन्हचाहिँ उहाँलाई सिफारिस गर्ने एक माध्यम थियो। तर इस्राएलीहरू आफ्नो उद्धारकलाई ग्रहण गर्न अभि तयार भएनन्।

ख) पक्षाघातजस्तो रोगमाथि प्रभु येशूको अधिकार

(मत्ती ८:५-१३)

मत्ती ८:५-६: यहूदीहरूले प्रभु येशूलाई कति पनि ग्रहण गरेनन्; तर तिनीहरूको तुलनामा कति भिन्न, कति अद्भुत ती सुबेदारको विश्वास थियो; ती गैर-यहूदी, अन्यजातिका मानिसको परिचय यी पदहरूमा दिइएको छ। इस्राएल जातिले आफ्ना मसीह राजालाई मान्यता दिन चाहेनन् भने तिनीहरूबाट तुच्छ ठानिएका अन्यजातिका मानिसहरूले उहाँलाई स्वीकार गर्ने नै छन्। ती सुबेदार रोमी सेनाका अधिकारी थिए, जसको अधीनमा प्रायः एक सय सिपाही हुन्थे। तिनको पल्टन कपर्नहुममा वा त्यसको नजिकै राखिएको थियो। तिनी आफ्नो पक्षाघात रोगले अति पीडित नोकरलाई निको पारिमाग्न येशूकहाँ आएका थिए। तिनले आफ्नो नोकरप्रति देखाएको यो दया एकदम असाधारण थियो। अरू कुनचाहिँ अधिकारीले आफ्नो नोकरलाई यत्रो वास्ता गर्नेथिए र ?

मत्ती ८:७-९: जब प्रभु येशूले 'म आएर त्यस बिरामी नोकरलाई हेर्नेछु' भन्नुभयो, तब ती सुबेदारले आफ्नो विश्वास, त्यसको वास्तविकता र गहिराइमा, प्रकट गरे। वास्तवमा तिनले यसो भने: 'तपाईं मेरो घरमा आउने योग्यको म छैन; अनि मेरो घरमा आउनु खाँचो पनि छैन; किनभने तपाईंले वचन मात्र बोलेर सजिलैसित मेरो नोकरलाई निको पार्न सक्नुहुन्छ। यो ता अधिकारको कुरा हो; मेरा अफसरहरूबाट म हुकुम पाउने गर्छु, र मेरो अधीनमा हुनेहरूलाई आदेश दिन्छु। सिपाहीहरूले मेरा आज्ञाहरू तत्कालै मानिहाल्छन् भने त्यसभन्दा कति बढता गरी तपाईंको हुकुमले त्यस नोकरको रोगमाथि अधिकार गर्छ।'।

मत्ती ८:१०-१२: यी अन्यजातिका मानिसको विश्वास देखेर प्रभु येशू छक्क पर्नुभयो। प्रभु येशू छक्क पर्नुभएको कुरा दुई ठाउँमा उल्लेख

गरिएको छ । यहाँ त्यसको एक पल्ट हो । अर्को पल्ट उहाँ यहूदीहरूको अविश्वास देखेर छक्क पर्नुभयो (मर्कूस ६ : ६) । यति ठूलो विश्वास उहाँले परमेश्वरका चुनिएका इस्राएली मानिसहरूको बीचमा पाउनुभएको थिएन । यस कुराले प्रभु येशूलाई यसो भन्न प्रेरणा दियो: संसारका चारै दिशाबाट नै जाति-जातिका मानिसहरू उहाँको आउँदो राज्यमा जम्मा हुनेछन्, र यहूदीहरूका पुर्खा अब्राहाम, इसहाक र याकूबसँग मीठो संगति गर्नेछन्, तर राज्यका सन्तानहरूचाहिँ बाहिरको अन्धकारमा फालिनेछन्, जहाँ तिनीहरूले रुवाबासी र दाह्य-किटाइ गर्नेछन् । राज्यका सन्तानचाहिँ यिनीहरू हुन्, जो जन्मकै यहूदी भएर परमेश्वरलाई आफ्ना राजाको रूपमा स्वीकार ता गर्थे, तर वास्तवमा यिनीहरूको मनको परिवर्तन कहिल्यै भएको थिएन । यो कुरा आज पनि ती मानिसहरूमा लागू हुन्छ, जसले इसाई परिवारमा जन्मने र हुर्किने सौभाग्य पाएका छन् । तिनीहरूले प्रभु येशूलाई अस्वीकार गरेका हुनाले हाम्रा धेरै इसाई नानीहरू नरकमा नाश हुनेछन् । तर असभ्य जङ्गली मानिसहरूले सुसमाचारको सन्देशमा विश्वास गरेका हुनाले तिनीहरू स्वर्गको अनन्त महिमामा सहभागी हुनेछन् ।

मत्ती ८ : १३ : प्रभु येशूले यी सुबेदारलाई भन्नुभयो: **‘जाऊ, र जस्तो तिमिले विश्वास गरेका छौ, त्यस्तै तिम्रा निम्ति गरियोस् !’** परमेश्वरको नाममाथि राखिएको भरोसाअनुसार विश्वासको प्रतिफल हुँदो रहेछ । तत्कालै तिनको नोकर निको भयो, यद्यपि प्रभु येशू नोकरकहाँ आउनुभएको थिएन । यस घटनाबाट हामीले प्रभु येशूको वर्तमान सेवकाइको सम्बन्धमा यो आत्मिक अर्थ निकाल्न सक्छौं: प्रभु येशू शारीरिक रूपले उपस्थित नहुनुभए ता पनि उहाँले सौभाग्य नपाएका अन्यजातिका मानिसहरूलाई तिनीहरूको पापरूपी पक्षाघातको रोगबाट निको पार्दै हुनुहुन्छ ।

ग) ज्वरोमाथि प्रभु येशूको अधिकार (मत्ती ८ : १४-१५)

पत्रुसको घरमा पस्दा प्रभु येशूले उनकी सासूलाई ज्वरोले बिरामी भएकी भेट्टाउनुभयो । उहाँले तिनको हात छुनुभयो, र ज्वरोले तिनलाई छोडिहाल्यो । ज्वरोले छोडिदाखेरि प्रायः निको भएको मानिस निकै

कमजोर हुन्छ । तर त्यो चङ्गाइ यति छिटो र सम्पूर्ण थियो, कि पत्रुसकी सासू ओछ्यानबाट उठिन् र उहाँको सेवा गरिन् । प्रभु येशूले तिनीप्रति देखाउनुभएको उपकारको कामका निम्ति तिनी कति धन्यवादी भइन्, सो यस कुराले बताउँछ । जब हामीले कुनै बिमारबाट चङ्गाइ पाउँछौं, तब नयाँ प्रकारले समर्पित भएर हामीले पत्रुसकी सासूको देखासिकी गरेर उमङ्ग र बलको साथ उहाँको सेवा गर्नुपर्छ ।

घ) दुष्ट आत्माहरूमाथि, साथै किसिम-किसिमका रोगहरू- माथि प्रभु येशूको अधिकार (मत्ती ८ : १६-१७)

साँभको बेलामा, विश्राम-दिनको अन्त भएपछि मानिसहरूले दुष्ट आत्माहरू लागेका धेरै पीडितहरूलाई ल्याएर उहाँकहाँ दुइरिए (मर्कुस १:२१-३४) । बिचरा, यी व्यक्तिहरूमा दुष्ट आत्माहरू पसेका थिए, जसले यिनीहरूलाई आफ्नो वशमा पारेका थिए । कतिपय दुष्ट आत्मा लागेका मानिसहरूसँग दैवी ज्ञान र शक्ति छ भने अरू प्रायः पीडित हुन्छन् । कहिलेकहीं तिनीहरूले मानसिक सन्तुलन हराएको व्यवहार देखाउँछन्, जुन व्यवहार कुनै शरीरको वा मनको रोगले पैदा भएको हुँदैन, तर दुष्ट आत्माको प्रभाव हो । प्रभु येशूले आफ्नो एकै वचनले ती दुष्ट आत्माहरू निकाल्नुभयो ।

प्रभु येशूले अरू सबैलाई, जति बिरामी थिए, निको पार्नुभयो, र यसरी यशैया ५३:४ पदमा भएको भविष्यवाणी पूरा गर्नुभयो, जसले भन्दछ: **‘उहाँ आफैले हाम्रा दुर्बलताहरू उठाउनुभयो र हाम्रा रोगहरू बोक्नुभयो ।’** यो सत्र पद लिएर फेट-हीलर नामक चङ्गाइकर्ताहरूले के भन्छन् भने, प्रभु येशूको, हाम्रा पापको प्रायश्चित गर्ने बलिदानले हामी सबैका निम्ति शरीरको चङ्गाइ कमाएको छ, र यसैले हरेक ख्रीष्ट-विश्वासीले शरीरको चङ्गाइ विश्वासले दाबी गर्न सक्छ अरे । तर यस खण्डमा पवित्र आत्माले उक्त भविष्यवाणीको अर्थ प्रभु येशूको क्रूसको मृत्युसँग जोड्नुहुन्न, तर हाम्रा प्रभुको निको पार्ने सेवकाइमा पो अर्थ लगाउनुभएको छ ।

यस अध्यायमा हामीले निम्न चारओटा आश्चर्य कर्महरू देख्न सक्थौं:

- अ) प्रभु येशूको उपस्थितिमा कोरी निको भएको
- आ) प्रभु येशूको अनुपस्थितिमा सुबेदारको नोकर जाती पारिएको
- इ) पत्रुसको घरमा प्रभु उपस्थित हुनुभएको बेलामा उनकी सासूको चङ्गाइ भएको
- ई) प्रभु येशूको उपस्थितिमा दुष्ट आत्मा लागेकाहरू र अन्य रोगीहरू निको भए

श्री ग्यबेलाइन्को सुभाउअनुसार यी चारओटा अचम्मका कामहरूद्वारा प्रभु येशूको सेवकाइको निम्न चार किसिमको कालक्रम देख्न सकिन्छ:

- अ) प्रभु येशूको पहिलो आगमनमा उहाँले आफ्ना इस्राएली मानिसहरूको सेवा गर्नुभएको
- आ) प्रभु येशू यस संसारमा शारीरिक रूपले अनुपस्थित हुनुभएको समयमा अन्यजातिहरूको युग भएको
- इ) प्रभु येशूको दोस्रो आगमनपछि उहाँ इस्राएल जातिसँग आफ्नो सम्बन्ध फेरि गाँस्नुहुनेछ, र आफ्नो घरानाभिन्न आउनुभएपछि सियोनकी छोरीलाई, जो बिरामी छिन्, निको पार्नुहुनेछ ।
- ई) प्रभु येशूको एक हजार वर्षको राज्यमा सबै दुष्ट आत्माहरू लागेका मानिसहरूले र सबै रोगीबिरामीहरूले चङ्गाइ पाउनेछन् ।^१

श्री ग्यबेलाइन्ले प्रभु येशूका अचम्मका कामहरूको विषयमा कहाँसम्म आफ्नो शिक्षाको विकास गरेर हामीमा कुतूहल उत्पन्न गर्ने विश्लेषण गरेका छन्, सो बुझ्नुभयो होला । यस विश्लेषणले पवित्र शास्त्रमा गहिरा-गहिरा अर्थ लुकेका छन् भन्ने विषयमा हाम्रो होश खोल्नुपर्छ । तर यसरी पवित्र बाइबलको हरेक कुरामा आत्मिक अर्थ लगाउन खोज्ने तरिकाको सीमा हुन्छ नै; यस्तो अर्थ लगाउने काममा होशियार हुनु खाँचो छ, नत्रता हामीले कतै गलत अर्थ लगाउँदै सीमा नाघेर एउटा यस्तो कुराको बारेमा जोड दिन्छौं, जो हाँसउट्टा र मतलबहीन हुन्छ ।

ड) मानव इन्कार कस्तो अद्भुत, विचित्रको कुरा हो

(मत्ती ८:१८-२२)

प्रभु येशूले कसरी रोगबिमारहरूमाथि र दुष्ट आत्माहरूमाथि आफ्नो अधिकार प्रयोग गर्नुभयो, सो हामीले देख्यौं। तर जब प्रभु येशू पुरुष र स्त्रीहरूसित आफ्नो सम्पर्क स्थापित गर्न चाहनुहुन्छ, तब मात्र उहाँको अधिकारले रोकावट र बाधा पाउँछ। मानव इन्कारचाहिँ एक अद्भुत, विचित्रको कुरा हो।

मत्ती ८:१८-२०: प्रभु येशू कपर्नहुमदेखि पूर्व, गालील तालको पारिपट्टि जाने तयारीमा हुनुहुन्थ्यो। यति बेलामा अघि सरेर एकजना आत्मविश्वासी शास्त्रीले 'तपाईंलाई जहाँ पनि पछ्याउँछु' भन्ने प्रतिज्ञा गरे। प्रभुले तिनलाई उत्तरमा 'स्यालहरूका ओडार र आकाशका चराहरूका गुड छन्, तर मानिसको पुत्रको शिर राख्ने ठाउँधरि छैन' भन्दै आत्म-त्यागको मूल्य चुकाउने चुनौती दिनुभयो। प्रभु येशूको सेवकाइको समयभरि नै उहाँसँग आफ्नो घर थिएन, तर जहाँ-जहाँ उहाँलाई पाहुनाको रूपमा स्वागत गरिन्थ्यो, त्यहीं उहाँको घर हुन्थ्यो, र त्यहीं उहाँको मामुली सुत्ने ठाउँ हुन्थ्यो। तर मलाई लाग्छ, उहाँका शब्दहरूको खास अर्थ आत्मिक हो: यस संसारमा उहाँलाई साँचो र स्थायी विश्राम दिने कुनै ठाउँ थिएन। उहाँको काम थियो, अनि जबसम्म उहाँले त्यो काम पूरा गर्नुभएन, तबसम्म उहाँले बिसाउन सक्नुहुन्नथियो। ठीक यही कुरा उहाँका चेलाहरूमा सत्य ठहरिन्छ: यो संसार तिनीहरूको विश्रामस्थल होइन, अँ, तिनीहरूको विश्रामस्थल हुनुहुँदैन।

मत्ती ८:२१: अर्को एकजनाले प्रभु येशूको सामु उहाँलाई पछ्याउने उत्कट इच्छा प्रकट गरे, तर यसो गर्नभन्दा पहिले तिनको अर्को काम, यसभन्दा अझ मुख्य कुरा थियो। तिनले भने: 'प्रभु, पहिले मलाई गएर मेरा बुवालाई गाड्ने अनुमति दिनुहोस्!' तिनका बुवाको मृत्यु भइसकेको थियो वा भएको थिएन – त्यस कुराले ठूलो भिन्नता ल्याउँदैन। तर यी व्यक्तिको आत्मिक समस्या के थियो, सो तिनका प्रतिकूल शब्दहरूले बताउँछन्: 'प्रभु, पहिले मलाई ...!' तिनले प्रभु येशूलाई पहिलो स्थान

दिएनन्, तर आफूलाई त्यहाँ राखे । आफ्ना बुवालाई उचित दफनको प्रबन्ध गर्नु बिलकुल ठीक हो, तर हाम्रा प्रभुको बोलावटलाई तल छोडेर योजस्तो योग्य कार्य समेत अधि राख्नु बेठीक ठहरिन्छ ।

मत्ती ८ : २२: वास्तवमा, प्रभु येशूले तिनलाई यसो भन्नुभयो: 'पहिले मलाई पछ्याऊ, तिमी प्रथम कर्तव्य यही हो । आत्मिक हिसाबमा मरेकाहरूले शारीरिक मृत्यु भएकाहरूलाई गाडून् ! मुक्ति नपाएको कुनै व्यक्तिले दफनजस्तो काम गर्न सक्छ । तर एउटा यस्तो काम छ, जो तिमिले मात्र पूरा गर्न सक्छौ । आफ्नो जीवनको सबभन्दा उत्तम भाग यस कुराका निम्ति खर्च गर, जो सदा रहिरहनेछ । आफ्नो जीवन तुच्छ, नगन्य कुराका निम्ति खेर नफाल !' यी दुईजना चेलाहरूले कुन प्रकारको जवाफ दिए, सो हामीलाई बताइएको छैन । तर तिनहरूले प्रभु येशूलाई त्यागेर यस संसारमा आफ्नो सुविधा खाजे, र महत्त्वहीन कुराहरू अँगालेर तिनका निम्ति आफ्नो जीवन बरबाद गरे भन्ने कुरा अनुमान गर्न यहाँ ठूलो सम्भावना देखिन्छ । तर यिनीहरूलाई दोष लगाउनभन्दा पहिले हामी आफूले आफैलाई जाँच गरौं: के यस खण्डमा चेलापनको विषयमा प्रभु येशूले प्रस्तुत गर्नुभएका दुई शर्तहरू हामीले पूरा गरेका छौं, कि छैनौं ?

च) प्रकृतिमाथि प्रभु येशूको अधिकार (मत्ती ८ : २३-२७)

अचानक गालील तालमा साह्रै डरलाग्दा आँधीबेहरीहरू चल्छन् भन्ने कुरामा त्यसको नाम प्रसिद्ध छ । आँधी चलेपछि त्यसको तीव्र हुरीबतासले पानी उर्लाएर जम्मै ताललाई हुँडलिरहने फीज तुल्याउँदो रहेछ । उत्तरबाट यर्दन नदीको बेंसीहुँदा हुरी चलेपछि यस बेंसीको साँघुरो घाटीमा बतासको गति बढ्दा-अभ बढ्दै छिटो, भन् छिटो बहन थाल्छ, अनि जब आँधीले तल तालको पानीमाथि बज्रन पुग्छ, तब त्यसमा नौयात्रा गर्नलाई अत्यन्तै खतरनाक हुन्छ ।

यहाँ, यस खण्डमा प्रभु येशू गालील तालको पूर्वबाट पश्चिममा आइरहनुभएको थियो । आँधी आइपरेको बेलामा प्रभु येशू डुङ्गामा सुतिरहनुभएको थियो । चेलाहरूलाई ठूलो डर भयो; आत्तिएर उनीहरूले

उहाँलाई बिउँभाए, र व्याकुल भई उहाँलाई गुहार माग्न लागे । उनीहरू ठीक व्यक्तिकहाँ गुहार माग्न गएकोमा उनीहरूलाई स्याबासी दिनुपर्छ । उहाँले पहिले उनीहरूलाई उनीहरूको अल्पविश्वासको कारणले दोष लगाउनुभयो, त्यसपछि उहाँले बतासहरू र पानीका छालहरूलाई हर्षार्नुभयो । तालमा ठूलो शान्ति छायो; चेलाहरू छक्क परे । बतास र समुद्रको पानीजस्तै प्राकृतिक थोकहरूले पनि उनीहरूसँग यात्रा गर्ने ती विनीत व्यक्तिको हुकुम मान्दा रहेछन् ! त्यस दिन डुङ्गामा उनीहरूसित यात्रा गर्ने व्यक्तिचाहिँ सारा सृष्टिलाई रचुहुने सृष्टिकर्ता र पालनकर्ता हुनुहुन्थ्यो भन्ने कुरा उनीहरूले अलिकति पनि बुभेनन् ।

प्रभु येशूका सबै चेलाहरू ढिलो-छिटो कुनै न कुनै समयमा आँधीहरूको सामना गर्नुपर्नेछ । कुनै बेला छालहरूले हामीलाई हुत्याएर स्वात्तै लैजान्छन् कि जस्तो लाग्छ । तब हाम्रो जीवनरूपी डुङ्गामा प्रभु येशू हाम्रै साथमा हुनुहुन्छ – यो कत्रो सान्त्वना दिलाउने कुरा हो । ‘जुन डुङ्गामा आकाश, पृथ्वी र समुद्रका मालिक सुतिरहुनुहुन्छ, त्यसलाई कुनै पानीले डुबाउन सक्दैन ।’ प्रभु येशूले भैं अरू कसैले जीवनमाथि आइपर्ने आँधीबेहरीहरू शान्त पार्न सक्दैं सक्दैन । उहाँ यसो गर्नमा अति निपुण हुनुहुन्छ ।

छ) प्रभु येशूले दुष्ट आत्माहरू लागेका दुईजना मानिस-हरूलाई निको पार्नुभयो (मत्ती ८ : २८-३४)

मत्ती ८ : २८ : गालील तालको पूर्वपट्टि गेरैसिनीहरूको मुलुक पर्थ्यो ।^{१३} जब प्रभु येशू त्यहाँ आइपुग्नुभयो, तब दुष्ट आत्माहरू लागेका दुईजना मानिसहरूले उहाँलाई भेटे, जो असाध्यै डरलाग्दा थिए । तिनीहरू चिहानहरूहुँदो बस्थे; तिनीहरू चौपट्टै डरलाग्दा थिए, यहाँसम्म कि कोही पनि त्यो बाटो भएर आउजाउ गर्न सक्दैनथ्यो ।

मत्ती ८ : २९-३१ : प्रभु येशू नजिक जानुहुँदा ती दुष्ट आत्माहरू यसो भन्दै चिच्छ्याए : ‘हे येशू, परमेश्वरका पुत्र, तपाईंसँग हाम्रो के काम छ र ? के तपाईं समयभन्दा पहिले नै हामीलाई पीडा दिन यहाँ आउनुभएको हो ?’

ती दुष्ट आत्माहरूले उहाँलाई चिने, अनि उहाँले आखिरमा तिनीहरूलाई कुनै दिन नाश गर्नुहुनेछ, सो जाने । यी विषयहरूको सम्बन्धमा धेरै आधुनिक उदारवादीहरूको भन्दा तिनीहरूको बाइबलीय ज्ञान सही थियो । प्रभु येशूले तिनीहरूलाई यी मानिसहरूबाट निकाल्न आँटनुभएको महसुस गरेर तिनीहरूले उहाँलाई 'हामीलाई नजिकमा चरिरहेका सुँगुरको बगालभित्र जाने अनुमति दिनुहोस्' भन्ने विन्ती गरे ।

मत्ती ८ : ३२ : अचम्मको कुरा: प्रभु येशूले तिनीहरूसित तिनीहरूको विन्तीअनुसारै गर्नुभयो । तर सर्वाधिकारी प्रभुले किन दुष्ट आत्माहरूको विन्ती सुन्नभएको ? यसो गर्नुभएको कारण बुझ्नलाई हामीले दुईवटा कुरा याद गर्नुपर्छ । पहिलो कुरा: दुष्ट आत्माहरूले घररूपी शरीरदेखि मुक्त हुन चाहँदैनन्, तर देहधारी प्राणीहरूमा, विशेष गरी मानिसको शरीरमा, नभई कुनै जनावरमा वास गर्न चाहन्छन् । दोस्रो कुरा: तिनीहरूले वास गरेको प्राणीलाई तिनीहरूले नाश नगरी छोड्दैनन् । नष्ट गर्नु नै दुष्ट आत्माहरूको उद्देश्य हो । प्रभु येशूले ती दुष्ट आत्माहरू यी दुई पगला मानिसहरूबाट निकालेर त्यसै छोड्नुभएको भए तिनीहरू त्यस इलाकाका अरू मानिसहरूका निम्ति खतरा हुनेथिए । तर उहाँले तिनीहरूलाई सुँगुरहरूको बगालभित्र पस्ने अनुमति दिँदा उहाँले अरू मानिसहरूलाई जोगाउनुभयो, जसभित्र ती दुष्ट आत्माहरू पस्न सक्थे, तर तिनीहरूको विनाशकारी शक्ति यी सुँगुरहरूमा सीमित राख्नुभयो । प्रभु येशूले तिनीहरूमाथि अन्तिम विनाश ल्याइपुर्याउने समय भएको थिएन । ती दुष्ट आत्माहरूले दुईजना मानिसहरूलाई छोडेर सुँगुरहरूभित्र पस्नसाथ सुँगुरहरूको सारा बगाल डरलाग्दो प्रकारले ओरालै-ओरालो दगुरेर समुद्रभित्र पस्यो, र पानीमा डुबेर मरे ।

यस घटनाले दुई कुरा प्रमाणित गर्छ: दुष्ट आत्माहरूको अन्तिम उद्देश्यचाहिँ नष्ट पार्नु हुँदो रहेछ । अनि दुई हजार सुँगुरहरूलाई नष्ट गर्नलाई जति दुष्ट आत्माको आवश्यकता पर्छ, त्यति नै दुष्ट आत्माहरू दुईजना मानिसभित्र वास गर्न सक्दा रहेछन् । यस प्रकारको खतराले पूर्ण सम्भावना हुँदो रहेछ ।

मत्ती ८ : ३३-३४ : कुद्दै ती सुँगुर चराउनेहरू शहरमा फर्के र के-के घटेका थिए, यसको खबर तिनीहरूले सबैलाई सुनाए । फलस्वरूप सारा

शहरका मानिसहरू बाहिर निस्केर प्रभु येशूकहाँ आए, र उहाँलाई 'हाम्रा इलाकाबाट गइदिनुहोस्' भनेर विन्ती गरे। त्यस समयदेखि यता प्रभु येशूलाई निर्दोष सुँगुरहरूलाई मारेको आरोप लागेको छ। उहाँले नाशवान् पशुहरूको भन्दा मानिसहरूको मूल्य ज्यादा ठहर्‍याउनुभएको हुनाले उहाँलाई 'हामीबाट गइदिनुहोस्' भन्ने अनुरोध घरीघरी गरिएको हो। यी गेर्गेसिनीहरू यहूदी हुँदा हुन् ता तिनीहरूलाई सुँगुर पाल्न मनाही हुनेथियो। तर तिनीहरू यहूदी भए नभए तिनीहरूलाई यो आरोप लागेको छ: दुष्ट आत्माहरू लागेका दुईजना मानिसको चङ्गाइभन्दा तिनीहरूले सुँगुरहरूको बगाललाई मूल्यवान् ठाने।

ज) प्रभु येशूसँग पापहरू क्षमा गर्ने अधिकार छ

(मत्ती ९:१-८)

मत्ती ९:१: गेर्गेसिनीहरूले हाम्रा प्रभुलाई इन्कार गरेपछि उहाँ फेरि गालील तालबाट भएर कपर्नहुममा फर्कनुभयो। उहाँ आफ्नो शहरमा आउनुभयो। नासरतका मानिसहरूले उहाँलाई मार्न खोजेपछि कपर्नहुमचाहिँ उहाँको शहर भएको थियो (लूका ४:२९-३१)। यस शहरमा उहाँले आफ्ना सामर्थ्यका कतिपय कामहरू गर्नुभयो।

मत्ती ९:२: चारजना मानिसहरू उहाँकहाँ आए। तिनीहरूले ओछ्यानमा सुतिरहेको एकजना पक्षाघातको रोग लागेको मानिसलाई उहाँकहाँ ल्याए। मर्कूसको सुसमाचारअनुसार भीडको कारणले तिनीहरू येशूकहाँ आउन सकेनन्। यसैले तिनीहरूले त्यस घरको छाना उघारे, र यस रोगीलाई येशूको सामु झारिपठाए (मर्कूस २:१-१२)। तिनीहरूको विश्वास देखेर उहाँले पक्षाघातको बिरामीलाई भन्नुभयो: 'छोरा, साहस गर! तिम्रा पापहरू तिम्रीलाई क्षमा भएका छन्।' याद गर्नुहोस्: उहाँले तिनीहरूको विश्वास देख्नुभयो। विश्वासको कारणले यी मानिसहरूले त्यस बिरामीलाई प्रभु येशूकहाँ ल्याए। अनि 'प्रभु येशूले मलाई निको पार्न सक्नुहुन्छ' भन्ने विश्वास लिएर त्यस बिरामी मानिसले प्रभुको बाटो हेर्दथियो। प्रभु येशूले यस विश्वासको पहिलो प्रतिफलस्वरूप त्यस बिरामी मानिसका पापहरू क्षमा गर्नुभयो। हाम्रा महान् वैद्यले रोगका लक्षणहरूको उपचार गर्नुभन्दा त्यस

रोगको मूलकारण हटाउनुभयो । चङ्गाइभन्दा ठूलो आशिष उहाँले पहिले दिनुभयो । यसबाट एउटा प्रश्न उठ्छ: प्रभु येशूले मुक्तिको दान नदिईकन कसलाई निको पार्नुभयो ?

मत्ती ९:३-५: जब कति शास्त्रीहरूले प्रभु येशूले त्यस बिरामीका पापहरू क्षमा गर्नुभएको कुरा सुने, तब तिनीहरूले मनमनैमा भने: 'यस मानिसले ईश्वर-निन्दा गर्छ।' हो नै हो, परमेश्वरले मात्र पापहरू क्षमा गर्न सक्नुहुन्छ । अनि यो निश्चय छ: तिनीहरूले उहाँलाई परमेश्वर मानेर ग्रहण गर्नेछैनन् । सर्वज्ञ प्रभुले तिनीहरूका मनका विचारहरू जान्नुभयो, र तिनीहरूलाई तिनीहरूको हृदयको दुष्टता र तिनीहरूको अविश्वासका निम्ति हर्कानुभयो । त्यसपछि उहाँले तिनीहरूलाई सोध्नुभयो: **'कुनचाहिँ सजिलो छ? "तिम्रा पापहरू तिमीलाई क्षमा भए" भन्नु कि "उठ र हिँड" भन्नु ?'** दुईवटा कुरा भन्नु बराबर छन्, तर कुनचाहिँ गर्न सजिलो होला ? दुवै कुरा मानिसका निम्ति असम्भव छन् । पापहरूको क्षमा भएको कुरा देखाउन केही पनि लक्षण देखिँदैनथियो, तर 'उठेर हिँड' भन्ने आज्ञाको नतिजा तुरुन्तै देखिन्थ्यो ।

मत्ती ९:६-७: प्रभु येशूसँग पृथ्वीमा पापहरू क्षमा गर्ने अधिकार छ (र यही कारणले उहाँले परमेश्वरलाई दिनुपर्ने मान पाउनुपर्नेथियो) भन्ने कुरा शास्त्री-हरूलाई देखाउन उहाँ तिनीहरूको स्तरमा भर्नुभयो र तिनीहरूलाई तिनीहरूले देख्न सक्ने एउटा अचम्मको काम दिनुभयो । त्यस पक्षाघातको रोगीतिर फर्केर उहाँले उसलाई भन्नुभयो: **'उठ, आफ्नो ओछ्यान उठाऊ र घर जाऊ !'**

मत्ती ९:८: त्यस बिरामी मानिसलाई आफ्नो ओछ्यान बोकीकन घर गएको देखेर यस कुराले भीडका मानिसहरूमा दुईवटा भावना पैदा गर्‍यो: डर र आश्चर्य । प्रत्यक्ष रूपले ईश्वरीय परिचायक चिन्हको समीपमा तिनीहरूलाई डर भयो । तिनीहरूले मानिसहरूलाई यस्तो सामर्थ्य दिनुहुने परमेश्वरको महिमा गरे । तर तिनीहरूले यस आश्चर्य कर्मको खास अर्थ पटकै बुझेनन् । त्यस पक्षाघातको रोगीको देखिने चङ्गाइको एउटै उद्देश्य थियो: त्यो नदेखिने अचम्मको काम – त्यस मानिसका पापहरू क्षमा भएको

कुरा पुष्टि गर्नु थियो । यसबाट तिनीहरूले अझ के बुझ्नुपर्नेथियोः तिनीहरूले जे देखेका थिए, त्यो परमेश्वरले मानिसहरूलाई यस्तो अधिकार/शक्ति दिनुभएको प्रदर्शन होइन रहेछ, तर प्रभु येशू ख्रीष्टमा परमेश्वर स्वयम् तिनीहरूको बीचमा उपस्थित भई आफ्नो व्यक्तिगत पहिचान पो दिनुहुँदो रहेछ । तर तिनीहरूले बुझेनन् ।

शास्त्रीहरूको विषयमा हामी पछिका घटनाहरूबाट जान्दछौंः तिनीहरूको अविश्वास र प्रभु येशूप्रतिको घृणाले गर्दा तिनीहरूको हृदय भन्-भन् कठोर हुँदै गयो ।

भ) प्रभु येशूले महसूल उठाउने मत्तीलाई बोलाउनुभयो

(मत्ती ९:९-१३)

मत्ती ९:९ः प्रभु येशूको वरिपरि तनाउ बढ्दै गएको, कसिएको परिवेशमा यहाँ मत्तीले आफ्नो बोलावटको विषयमा सरल ढङ्गमा र नम्र प्रकारले वर्णन गर्छन् । यस बयानले यस क्रमलाई एक क्षण रोकेको छ । मत्ती एक महसूल उठाउने कर्मचारी वा सीमाशुल्क कार्यालयका हाकिम थिए । यहूदीहरूले तिनलाई र तिनका सहकर्मी अफिसरहरूलाई खूब घृणा गर्थे; किनकि तिनीहरूको व्यवहार कुटिल थियो, अनि तिनीहरूले सधैं चाहिँदो-भन्दा अधिक कर उठाउँथे । तर तिनीहरूलाई घृणा गर्ने मुख्य कारण यही थियोः तिनीहरूले रोमी साम्राज्यको चाकरी गर्थे, जुन रोमी सरकारले इस्राएलीहरूमाथि गैर-शासन गर्थ्यो । प्रभु येशू महसूल उठाउने अड्डाबाट भएर जानुभयो; त्यति बेला उहाँले मत्तीलाई भन्नुभयोः 'मेरो पछि लाग !' तिनको प्रतिक्रिया हेर्नुहोस्ः तुरुन्तै तिनी उठे र उहाँको पछि लागे । तिनले आफ्नो जागिरलाई, त्यस चालिआएको ठगने पेशालाई छोडिहाले र तत्कालै प्रभु येशूको चेला बने । कसैले यस कुराको टिपन गर्दै भनेः 'तिनले यस्तो सुविधापूर्वक जागिरलाई छोडे, तर तिनले अनन्त लक्ष्य पाए । तिनले राम्रो कमाइ गुमाए, तर तिनले आदरको स्थान प्राप्त गरे । तिनी सुखद भविष्य कबुल गरिने सुरक्षाबाट निक्ले, तर तिनी आफूले सपनामा पनि नदेखेको, पूर्वअनुभव नगरेको साहसकार्य भेट्टाए ।' तिनले प्राप्त गरेका इनामहरूमध्ये

एउटाचाहिँ तिनी बाह्र प्रेरितहरूमा गनिए; यो सानो कुरा होइन; अनि तिनले मत्तीको सुसमाचारको पुस्तक लेखे सौभाग्य पनि पाए ।

मत्ती ९:१०: यहाँ वर्णन गरिएको भोज मत्तीले प्रभु येशूलाई आदर-सत्कार गरेर उहाँका निम्ति लगाएका थिए (लूका ५:२९) । यस प्रकारले तिनले प्रभु येशूलाई मानिसहरूको सामु खुल्लमखुल्ला स्वीकार गरे र इष्टमित्रहरूलाई आफ्ना मुक्तिदातासित परिचय गराए । यसैले जरुरत थियो, कि तिनको भोजमा निम्तो पाएका अतिथिहरूमध्ये महसूल उठाउनेहरू हुनु नै थियो, अनि अरू मानिसहरू पनि थिए, जसलाई सबैले पापीको रूपमा चिन्दथे ।

मत्ती ९:११: ती दिनहरूमा टेबलको सामु पलङमाथि आरामसाथ ढल्केर खाने दस्तुर थियो । जब फरिसीहरूले प्रभु येशूलाई यही अवस्थामा ऐरेगैरे-नत्थूखैरेहरूसित बसेर खाइरहुनुभएको देखे, तब तिनीहरू उहाँका चेलाहरूकहाँ गए, र उहाँलाई कुसँगत गर्ने आरोप लगाए । कोचाहिँ सच्चा अगमवक्ता हुन सक्छ, जसले पापीहरूसँग खाना खान्छ ?

मत्ती ९:१२: प्रभु येशूले यो सुनेर जवाफमा भन्नुभयो: 'निरोगीहरूलाई होइन, तर रोगीहरूलाई डाक्टरको खाँचो पर्दछ ।' फरिसीहरूले आफूलाई आत्मिक स्वस्थ भएका देखे; यसैले 'येशू हामीलाई चाहिँदैन' भन्दै तिनीहरूले उहाँकहाँ आउन र उहाँलाई मात्र चाहेनन् । वास्तवमा तिनीहरू आत्मिक हिसाबले सिकिस्त बिरामी थिए, र तिनीहरूलाई चङ्गाइको एकदम खाँचो परेको थियो । तर यता, महसूल उठाउनेहरू र पापीहरूचाहिँ आफ्नो पापी अवस्था स्वीकार गर्न तयार भए । तिनीहरूले प्रभु येशूबाट मुक्ति ल्याउने अनुग्रहको खोजी गरे । उहाँ पापीहरूसँग बसेर खानुभएको आरोप सही रहेछ । तर उहाँ फरिसीहरूसँग बसेर खाना खानुभएको भए उहाँलाई त्यही दोष लाग्नेथियो, अँ, भन् बढी लाग्नेथियो होला । यस्तो पापी संसारमा प्रभु येशू पापीहरूसँग बसेर नखानुहुँदा हुन् ता उहाँ सधैं एकलै खाना खानुपर्नेथियो । तर एउटा महत्त्वपूर्ण कुरा हामीलाई याद दिलाउनु छ: ठीक छ, उहाँ पापीहरूसँग बसेर खाना खानुभएछ, तर यसो गर्दा उहाँले तिनीहरूका खराब आनीबानीमा कहिल्यै आनन्द लुट्नुभएन, न ता कहीं आफ्नो जीवन-

गवाही बिगार्नुभयो । यस अवसरमा उहाँले मानिसहरूलाई पश्चात्ताप गरेर सत्यतामा आउने र पवित्र जीवन अपनाउने बोलावट दिनुभयो ।

मत्ती ९:१३: फरिसीहरूमा आरोप के थियो भने, तिनीहरूले यहूदीहरूको परम्पराअनुसार होशियारसाथ सबै धर्मका कामहरू पूरा गर्थे, तर तिनीहरूको हृदयचाहिँ कठोर, प्रेमरहित र निर्दयी थियो । यसैले प्रभु येशूले तिनीहरूलाई बिदा दिँदै **‘म दया चाहन्छु, बलिदान होइन’** भन्ने परमप्रभुको वचनको अर्थ सिक्ने चुनौती दिनुभयो (होशे ६:६) । परमेश्वरले बलि चढाउने विधि-नियमहरू दिनुभयो; त्यसको मतलब यो थिएन, कि भित्री धार्मिकतामा ध्यान दिन छोडेर तिनीहरूले सट्टामा केवल यी धर्मका कामहरू पूरा गरून् । परमेश्वर विधिवादी हुनुहुन्न । उहाँ धर्मका कामहरूमा खुशी हुनुहुन्न, जब ती कामहरू व्यक्तिगत भक्तिसित जोडेका हुँदैनन् । अनि ठीक त्यही कुरा फरिसीहरूले गरिपठाए । तिनीहरूले व्यवस्था अक्षरशः पूरा गर्थे, तर जसलाई आत्मिक खाँचो परेको थियो, यिनीहरूलाई तिनीहरूले दया देखाउँदैनथे । तिनीहरूको संगतचाहिँ आफूजस्तै दम्भी मानिसहरूसँग मात्र थियो ।

यता, सट्टामा प्रभु येशूले तिनीहरूको ध्यानमा ल्याएर भन्नुभयो: **‘म धर्मीहरूलाई होइन, तर पापीहरूलाई ... बोलाउन आएको हुँ ।’** परमेश्वरले जति दया चाहनुभयो र जुन बलिदान खोज्नुभयो, त्यो सब प्रभु येशूले पूर्णतया पूरा गर्नुभयो । यहाँ भन्न उचित छ: यस संसारमा कोही पनि धर्मी मानिस नै छैन; यसकारण उहाँ सबै मानिसहरूलाई पश्चात्ताप गर्नका निम्ति बोलाउन आउनुभयो । तर यसमा विचार गरौं: उहाँको बोलावट तिनीहरूका निम्ति मात्र काम लाग्छ, जसले आफूलाई पापी सम्झन्छन् । प्रभु येशूले ती फरिसीहरूजस्ता घमण्डी, धर्मी र पश्चात्ताप गर्न नचाहने मानिसहरूका निम्ति केही गर्न सक्नुहुन्न । यस्तो रोगका निम्ति कनै चङ्गाइ नै छैन ।

ज) उपवासको विषयमा प्रभु येशूलाई सोधिएको प्रश्न

(मत्ती ९:१४-१७)

मत्ती ९:१४: शायद, यति बेला बप्तिस्मा दिने यूहन्ना भ्यालखानामा परिसकेका थिए । उनका चेलाहरूले एउटा प्रश्न लिएर प्रभु येशूकहाँ आए;

किनकि तिनीहरूचाहिँ घरीघरी उपवास बस्थे, तर उहाँका चेलाहरू उपवास बसेनन्। तिनीहरूको प्रश्न थियो: 'तपाईंका चेलाहरू किन उपवास बस्दैनन्?'

मत्ती ९:१५: प्रभु येशूले प्रश्नको उत्तरमा एउटा दृष्टान्त दिनुभयो: उहाँ आफूचाहिँ दुलहा हुनुहुन्छ, अनि उहाँका चेलाहरू जन्ती हुन्। जबसम्म दुलहा तिनीहरूको साथमा रहनुहुन्छ, तबसम्म तिनीहरूले विलाप गर्ने अर्थात् शोकको रूपमा उपवास बस्ने कुनै कारण छैन। तर एक दिन उहाँ तिनीहरूबाट लगिनुहुनेथियो; तब उहाँका चेलाहरूले उपवास बस्नेथिए। अनि प्रभु येशू चेलाहरूबाट लगिनुभयो: उहाँको मृत्यु, उहाँको दफनमा; अनि उहाँको स्वर्गारोहणको समयदेखि यता प्रभु येशू शरीरमा उहाँका चेलाहरूको बीचमा उपस्थित हुनुहुन्थे। यस जवाफमा प्रभु येशूले चलाउनुभएका शब्दहरूमा उपवास गर्ने आज्ञा हामी पाउँदैनौं। ता पनि निश्चय उहाँले उपवास गर्नलाई मन्जुरी दिनुभएको छ। दुलहा कहिल्यै फर्केर आउने हो, यसको बाटो हेर्नेहरू सबैका निम्ति उपवास बस्नुचाहिँ एक उपयुक्त अभ्यास हो।

मत्ती ९:१६: बप्टिस्मा दिने यूहन्नाका चेलाहरूले सोधेको प्रश्नबाट मौका छोपेर प्रभु येशूले हाम्रो ध्यानमा ल्याउनुभयो, कि बप्टिस्मा दिने यूहन्नाको सेवकाइसित पुरानो नियमको युग समाप्त भएको हो; अब 'अनुग्रहको समय'को नाममा एउटा नयाँ युग शुरु हुन लागेको थियो; अनि यी दुईवटा युगका सिद्धान्त र नियमहरूको मिश्रण हुनुहुँदैन। मोशाको व्यवस्था र प्रभु येशूको अनुग्रह लिएर यी दुई कुराबाट एकै मिश्रण गर्न खोजेले पुरानो वस्त्रमा नयाँ कपडाको टालो टाल्न चाहन्छ। जब यसरी टालिएको वस्त्र धोइन्छ, तब नयाँ कपडाको टालो घटिन्छ, र च्यातिएर पुरानो वस्त्रबाट छुट्टिन्छ। तब त्यसको फटाइ भन् खराब हुनेछ। श्री ग्यबेलाइन्ले गुनासो गर्दै सही कुरा भन्छन्:

'यहूदी धर्म मिसिएको इसाई धर्म परमेश्वरको दृष्टिमा घृणित कुरा हो; किनकि यस प्रकारको इसाई धर्मले परमेश्वरको अनुग्रह र प्रभु येशूको सुसमाचार स्वीकार गर्छ, तर मोशाको व्यवस्था पनि पालन गर्न खोज्छ, अनि यसरी धर्मकर्म गरेर धर्मी हुन चाहनेहरूलाई प्रोत्साहन दिन्छ। तर

यस्तो मिश्रित धर्मले बितेको समयका इस्राएलीहरूले गरेका मूर्तिपूजाभन्दा घृणित काम गर्छ ।’^६

मत्ती ९:१७ : अथवा यस किसिमको मिश्रणचाहिँ पुराना मशकहरूमा नयाँ दाखमद्य हालेको जस्तो हुन्छ । दाखमद्य बनिने बेलामा दाखरसको सन्धानद्वारा जुन दाबचाप पैदा हुन्छ, त्यसले पुराना मशकहरू फुटाउँछ; किनभने ती मशकहरूले लचिला हुन छोडे । ठीक यस्तै नयाँ दाखमद्यरूपी सुसमाचारमा पाइने जीवन र स्वतन्त्रताले धर्मविधिहरूमा सीमित रहेको व्यवस्थारूपी मशकहरू फटाउँछन् ।

प्रभु येशूबाट जुन अनुग्रहको नयाँ युग शुरु भयो, त्यसले तनाउ पैदा गर्छ, यो अनिवार्य हो । रीतिविधिहरूमा सीमित रहेको पुरानो नियमरूपी ढाँचाले प्रभु येशूले दिने आनन्द थाप्न सकेन । यसका निम्ति सबै कुराहरू मिलाउने एउटा नयाँ ढाँचा, एउटा नयाँ नियम हुनुपर्छ । श्री पेट्रिङ्गलले यो कुरा स्पष्ट पारेर भन्छन्:

‘यसरी नै मसीह राजाले आफ्ना चेलाहरूलाई पुरानो नियम र नयाँ नियमको मिश्रण गर्नुहुँदैन भनेर चेताउनी दिनुभयो । तर के गर्ने ? ठीक यही कुरा ख्रीष्टीय जगतभरि नै गरिरहेको पाइन्छ । जहीँतहीँ मण्डली-हरूमा यहूदी धर्मरूपी पुरानो वस्त्रलाई टालटुल गरियो, अँ, त्यसको रूप बदली गरेर त्यसलाई ग्रहणयोग्य बनाइयो, त्यसपछि त्यस पुरानो वस्त्रलाई ‘इसाई धर्म’ भन्ने नाम दिइयो । फलस्वरूप त्यो एक अलमल्ल पार्ने मिश्रण बन्यो, जो न यहूदी धर्म, न ता इसाई धर्म हुन्छ । जीवित परमेश्वरमाथि भरोसा गर्नुको सट्टामा त्यो ‘धर्म’ रीतिविधिहरूजस्ता मरेका कामहरूमा सीमित रहने नकल मात्र भइगयो । सितैँमा पाइने मुक्तिरूपी नयाँ दाखमद्य चाहिँ विधिवादारूपी पुराना मशकहरूमा हालिएको छ । अनि यसको नतिजा के भयो: मशकहरू फुटे, र नष्ट भए, अनि दाखमद्य पोखियो । जीवन दिने यो अमूल्य खुराक कहाँ गयो ? यो ता पूरा हराएको छ । एकातिर व्यवस्थामा अनुग्रहको शिक्षा मिसाएको हुनाले व्यवस्थाबाट भय उत्पन्न गर्ने गुण हराएको छ भने अर्कातिर अनुग्रहको सुन्दरता र अनुग्रहलाई सुहाउने सद्गुण हराएको छ; किनभने त्यसमा व्यवस्थाका कामहरू मिसाइएका छन् ।’^७

ट) निको नहुने बिरामीलाई निको पार्ने र मरेको मानिसलाई बौराउने अधिकार (मत्ती ९:१८-२६)

मत्ती ९:१८-१९: प्रभु येशूले पुरानो युग खतम भएको र नयाँ युग शुरु भएको – यस बदलीको विषयमा कुरा गर्दै हुनुहुन्थ्यो; तब एकजना सभाषरका व्याकुल शासक बीचमा आएर बोले; किनकि उनकी छोरी भर्खरै मरेकी थियो। उनले प्रभुलाई दण्डवत् गरे, र उहाँलाई ‘आउनुहोस्, र मेरी छोरीलाई फेरि जीवित पार्नुहोस्’ भनी विन्ती गरे। यी शासकले प्रभु येशूबाट सहायता खोजेको कुरा विशेष मान्नुपर्छ; अरू यहूदी अगुवाहरू हुँदा हुन् ता आफ्ना सँगैहरूबाट गिल्ला र निन्दा पाउने डरले यसो गर्न डराउनेथिए। प्रभु येशूले उनको विश्वासको कदर गर्नुभयो, र आफ्ना चेलाहरूलाई लिएर ती शासकको घरतिर लाग्नुभयो।

मत्ती ९:२०: फेरि कोही बीचमा आयो। यस पाली बाह्र वर्षदेखि रगत बहने रोग लागेकी एउटी स्त्री बीचमा पसी। काम गर्ने क्रम भङ्ग गर्ने कुराहरू आइपर्दा प्रभु येशूले कहिल्यै भर्को मान्नुहुन्नथियो। उहाँ सधैं सन्तुलित हुनुहुन्थ्यो; जोसुकै मानिस जहिले पनि उहाँकहाँ जान सकिन्थ्यो।

मत्ती ९:२१-२२: वैद्यविद्याजस्तो चिकित्सा विज्ञानले फेल खायो, र त्यस स्त्रीलाई निको पार्न सकेन; वास्तवमा, उसको हालत भन्-भन् खराब हुँदै गइरहेको थियो (मर्कूस ५:२६)। अन्तिम अवस्थामा उसले प्रभु येशूलाई भेटे, अथवा शायद उसले उहाँलाई भीडले घेरिरहेको स्थितिमा देखे। ‘उहाँ मलाई निको पार्न सक्षम र इच्छुक हुनुहुन्छ’ भन्ने विश्वास बोकेर उसले भीडको बीचबाट चिरेर उहाँको वस्त्रको किनार छोई। साँचो विश्वास प्रभुको सामु लुक्न सक्दैन। उहाँ ऊतिर फर्कनुभयो र उसलाई भन्नुभयो: ‘छोरी साहस गर, तिमी विश्वासले तिम्रीलाई निको पारेको छ।’ त्यही घडीमै त्यो स्त्री निको भई; बाह्र वर्षपछि ऊ फेरि निको भई। प्रभुको स्तुति होस्!

मत्ती ९:२३-२४: अब फेरि आयो उही शासकको कुरा, जसकी छोरी मरेकी थियो। जब प्रभु येशू यी शासकको घरमा आइपुग्नुभयो, तब विलाप

गर्नेहरू रोइरहेका थिए । तिनीहरूको पेशा यस्तो थियो; यसैले तिनीहरूले गरेको कामलाई 'बनावटी विलाप' भन्न मिल्छ, जसरी एकजनाले सुभाउ दिएका छन् । प्रभु येशूले मरेकी केटी भएको यो कोठा खाली गर्ने आदेश दिनुभयो, र त्यति खेर भन्नुभयो: 'ठिटी मरेकी छैन, सुतिरहेकी छ ।' प्रायः सबै बाइबल प्रेमीहरूले विश्वास गर्छन्: प्रभुले 'ठिटी सुतिरहेकी छ' भन्नुभएको शब्दको अर्थ 'ठिटी मरेकी छ' भनेको हो । कतिले भन्छन्: 'होइन, ऊ ता बेहोस मात्र थिई ।' जे भए पनि, यूहन्ना ११:११-१४ पदले पुष्टि गर्छन्, कि 'सुतेको छ' वा 'निदाएको छ' भन्नुको अर्थ 'मरेको छ' भन्नु हो । त्यस ठिटीको बुवा र त्यहाँ उपस्थित भएका सबै मानिसहरूलाई हामीले सोध्यौं भने तिनीहरू सबैको राय एउटै हो: 'त्यो केटी मरी !' सँर रोबर्ट एन्डर्सन् किन नहोऊन्, त्यो मानिस को हो, जसले भन्छ: 'ऊ मरिन; ऊ केवल अचेत थिई ?'

मत्ती ९:२५-२६: प्रभु येशू कोठाभित्र पस्नुभयो, र त्यस ठिटीको हात समात्नुभयो, तब आश्चर्य कर्म भइहाल्यो: त्यो ठिटी उठी । एकै क्षणमा त्यस मुलुकभरि नै यस अचम्मको कामको समाचार फैलियो ।

ठ) अन्धा मानिसहरूलाई दृष्टि-दान दिने प्रभु येशूको अधिकार (मत्ती ९:२७-३१)

मत्ती ९:२७-२८: प्रभु येशूले शासकको घरलाई छोड्नुभएको र त्यहाँबाट हिँड्न लाग्नुभएको समयमा दुई अन्धा मानिसहरूले 'दृष्टि पाऔं' भनेर विन्ती गर्दै उहाँको पछि-पछि आए । तिनीहरूको शरीरका आँखाहरू अन्धा थिए, तर तिनीहरूको मनका आँखाहरू आत्मिक छानबिन गर्नलाई चनाखा थिए । तिनीहरूले प्रभु येशूलाई 'दाऊदका पुत्र'को नामले सम्बोधन गरे । यसर्थ तिनीहरूले उहाँ धेरै समयअघिदेखि बाटो हेरेका मसीह र इस्राएलका राजा हुने अधिकार भएका व्यक्ति हुनुहुन्छ भनी मानिलिए । तिनीहरूलाई थाहा थियो: जब मसीह आउनुहुन्छ, तब उहाँले अन्धाहरूका आँखाहरू खोलिदिनुहुनेछ; मसीहको एक चिनारी यही हुनेछ (यशैया ६१:१-२ र लूका ४:१८-१९) । प्रभु येशूले तिनीहरूको विश्वासको जाँच

गर्दे तिनीहरूलाई सोध्नुभयो: 'के म यो गर्न सक्छु भनी तिमीहरू विश्वास गर्छौं?' हिचकिच नगरी तिनीहरूले तुरुन्तै जवाफ दिए: 'ज्यू, प्रभु!'

मती ९:२९-३०: तब महान् वैद्यले तिनीहरूका आँखाहरू छुनुभयो र भन्नुभयो: 'तिमीहरूको विश्वासअनुसार यो भइहालोस्!' विश्वासको फलस्वरूप तिनीहरूले देखेछन् भन्ने कुरा उहाँले तिनीहरूलाई निश्चित गराउनुभयो। तत्कालै तिनीहरूका आँखाहरू देखे भए।

मानिसको यो भनाइ छ: 'देख्नु नै विश्वास गर्नु हो।' तर परमेश्वरले भन्नुहुन्छ: 'तिमीले विश्वास गर्स्यौ भने देखेछौ।' प्रभु येशूले मार्थालाई भन्नुभयो: 'तिमीले विश्वास गर्स्यौ भने तिमीले परमेश्वरको महिमा देखेछौ' (यूहन्ना ११:४०)। हिब्रू ११:३ पदले भन्छ: 'विश्वासद्वारा हामी बुभनेछौं।' प्रेरित यूहन्नाले भन्छन्: 'मैले तिमीहरूलाई, अर्थात् परमेश्वरका पुत्रको नाममाथि विश्वास गर्नेहरूलाई ... लेखेको छु, कि ... तिमीहरूलाई थाहा होस्!' (१ यूहन्ना ५:१३)। पहिले अचम्मको काम देखेर मात्र पत्याउने विश्वाससँग परमेश्वर प्रसन्न हुनुहुन्न। हामी उहाँमाथि विश्वास गर्छौं; किनभने उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्छ; यसको अरु कुनै कारण छैन। यस प्रकारको विश्वास परमेश्वर हामीमा देख्न चाहनुहुन्छ।

प्रभु येशूले तिनीहरूलाई कडा आज्ञा गर्नुभयो: 'यो कुरा कसैले थाहा नपाओस्!' उहाँले किन यसो आज्ञा गर्नुभयो होला? मती ८:४ पदको टिप्पणी गर्दा हामीले भन्यौं: यसको कारण यो हुन सक्छ: धेरै मानिसहरूले उहाँलाई राजा तुल्याउन चाहन्थे; यस्तो अकालिक आन्दोलनलाई उहाँले प्रोत्साहन दिन चाहनुभएन। मानिसहरूले अझ पश्चात्ताप गर्दैनथे। जबसम्म तिनीहरूले नयाँ जन्म पाएनन्, तबसम्म उहाँले तिनीहरूमाथि राज्य गर्न सक्नुहुन्नथियो; र उहाँ आफूचाहिँ पहिलो क्रसमा चढाइनुपर्छ भन्ने कुरा उहाँले जान्नुभएको थियो। प्रभु येशूको नाममा मच्चिने क्रान्तिले रोमी सरकारको भयानक बदला यहूदीहरूको थाप्लोमा फर्काएर ल्याउनेथियो। त्यसबाहेक, राजाको रूपमा राज्य गर्नुभन्दा पहिले प्रभु येशू क्रसमा उचालिनुपरेको थियो। गोलगथा जाने बाटोमा उहाँलाई बाधा दिने जेसुकै कुरा किन नहोस्, त्यो ता उहाँका निम्ति परमेश्वरको पूर्वयोजनाको विरोध गर्ने ठेसको कारण हुनेथियो।

मत्ती ९:३१: दृष्टि पाएकोमा आभारले भुइँमा खुट्टा नभएका यी दुई मानिसहरूले अचम्म रीतिले आफू कसरी निको भए, सो समाचार त्यस मुलुकभरि नै फैलाए। तिनीहरूको उल्लासित गवाही समर्थन गरौं कि, वा तारिफ गरौं कि भन्ने परीक्षामा पर्न सकिन्छ। तर सख्त तथ्य के छ भने, अबुभ भएर तिनीहरूले प्रभुको आज्ञा उल्लङ्घन गरे, र वास्तवमा, यसरी तिनीहरूले प्रभुलाई सहायता गरेनन्, तर बरु उहाँको सेवकाइमा हानि पुर्याए। किनभने तिनीहरूले मानिसहरूमा कुतूहल मात्र उक्साए, जो पवित्र आत्माबाट पैदा भएको जिज्ञासो थिएन। कृतज्ञता पनि आज्ञा उल्लङ्घन गर्ने निहुँ हुनुहुँदैन।

ड) प्रभु येशूको बोली दिने अधिकार (मत्ती ९:३२-३४)

मत्ती ९:३२: मत्ती नौ अध्यायको यस खण्डमा प्रभु येशूले पहिले मरेकी ठिटीलाई जीवन दिनुभयो, अन्धाहरूलाई दृष्टि दिनुभयो र अब गुँगो मानिसलाई बोली दिनुहुन्छ। यी आश्चर्य कर्महरूमा हामी एउटा आत्मिक क्रम देख्छौं: पहिले जीवन पाउनुपर्छ, त्यसपछि समझ पाउँछौं र तब प्रभुको बोल्ने गवाही बन्छौं।

यहाँ एउटा दुष्ट आत्माले त्यस मानिसलाई पक्रेर उसलाई गुँगो तुल्याएको थियो। कसैले त्यस दुष्ट आत्मा लागेको मानिसको वास्ता गरेर उसलाई प्रभु येशूकहाँ ल्यायो। परमेश्वरले ती नाम अज्ञात भएका महानुभावहरूलाई आशिष दिऊन्, जसले अरू मानिसहरूलाई येशूकहाँ ल्याए, र अभि ल्याउँछन्, जो यसरी उहाँका उपयोगी औजार बनेका छन्।

मत्ती ९:३३: दुष्ट आत्मा निकालिएपछि त्यो गुँगो बोल्यो। हामीले यस्तो अनुमान लगाउन सक्छौं: निश्चय फेरि पाएको त्यो बोल्ने क्षमता लिएर उसले अब परमेश्वरको उपासना गर्नेथियो, साथै यही व्यक्तिको नाममा साक्षी दिन प्रयोग गर्नेथियो, जसले उसमाथि टिठ्चाएर उसलाई निको पार्नुभयो। छक्क परेर भीडका मानिसहरूले मानिलिए: इस्राएल जातिले अधि कहिल्यै नदेखेका आश्चर्य कर्महरू देख्दैछ !

मत्ती ९:३४: तर फरिसीहरूले येशूको विषयमा भने: 'यसले ता दुष्ट आत्माहरूको शासकद्वारा दुष्ट आत्माहरू निकाल्छ।' यही कुरा नै